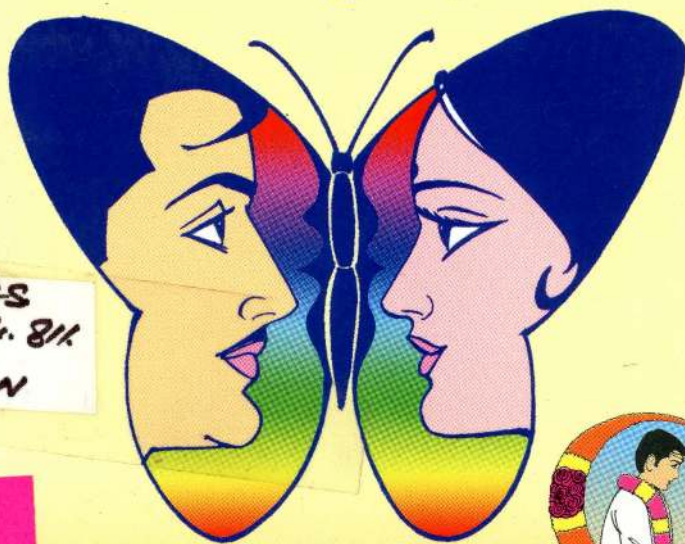

காதலனுக்குக் கல்யாணம்

சிறுகதைகள்

மலையக ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்

பாலா சங்குபிள்ளை

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

Digitized by eGangotri Foundation
noolaham.org | eevanaham.org

பாலா — சங்குபிள்ளை
(மலையக ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்)

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447,

7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 24342926

தொலைநகல் : 0091-44-24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.net

இணைய தளம் : www.manimekalaiprasuram.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	✻ காதலனுக்குக் கல்யாணம்
ஆசிரியர்	✻ பாலா-சங்குபிள்ளை
மொழி	✻ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	✻ 2005
பதிப்பு விவரம்	✻ முதல் பதிப்பு
உரிமை	✻ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	✻ 11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	✻ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	✻ 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	✻ viii + 144 = 152
அட்டைப்பட ஒளியம்	✻ ஜமால்
லேசர் வடிவமைப்பு	✻ கிறிஸ்ட் கம்ப்யூட்டர்ஸ் சென்னை - 26. ☎ 23725639
அச்சிட்டோர்	✻ ஸ்கிரிப்ட் ஆஃப்ஸெட் சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	✻ தையல்
வெளியீட்டோர்	✻ மணிமேகலைப் பிரசுரம் சென்னை - 17.

விலை : ரூ. 40.00

உள்ளே...

1.	காதலனுக்குக் கல்யாணம்	1
2.	சுயேட்சை எம்.பி.	10
3.	இதுதாண்டா அரசியல்	28
4.	காத்திருக்கும் கண்கள்	40
5.	யாருக்காக அழுதான்	52
6.	கானல் நீர்	61
7.	பதவி பத்தும் செய்யும்	68
8.	திசை மாறிய தென்றல்!	78
9.	பூங்காற்று திரும்புமா?	92
10.	சொல்ல மறந்த காதல்	103
11.	அப்பாவின் ஆசை	117
12.	காதல்	132

சமர்ப்பணம்

என்னை பெற்று
 வளர்த்து கல்வியையும்
 கண்ணியத்தையும் ஊட்டி
 சமூகத்தில்
 உயர்ந்த மனிதனாக்கிய
 என் அன்பு பெற்றோர்க்கு
 இந்நூலை
 பணிவன்புடன்
 சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

மலையகத் தமிழர்களென்று சொல்லும்போது நாம் தென்னகத்திலிருந்து இந்த மண்ணை பொன்னாக்கு வதற்காக வந்தவர்கள். நாங்கள் அங்கிருந்து இங்கே வந்தபோது எம்முடன் தமிழக கலை கலாசாரமும் சேர்ந்தே வந்துவிட்டது. நான் எழுத அரம்பித்து இப்போது இருபத்தைந்து வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. எனக்கு எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை தோற்றுவித்தவர் மறைந்த மாமேதை திரு. தமிழ்வாணன் அவர்கள்தான். அவருடைய எளிமையான சொல்வளம் மற்றும் அருமையான தமிழ் எனக்கு நிரம்பவும் பிடிக்கும். நான் எழுதிய 'ஒளிவதற்கு இடமில்லை' என்ற தொடர்கதை திரு. தமிழ்வாணன் அவர்களுடைய எழுத்து நடையைப் பின்பற்றித்தான் எழுதினேன். அந்தக் கதை எனக்கு பெரும் புகழை ஈட்டித்தந்தது. இந்நிலையில் அவரின் மணிமேகலை பிரசுரம் மூலமாக எனது சிறுகதைகளை தொகுப்பாக வெளிவருவதில் நான் உண்மையிலேயே பெருமம் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஒவ்வொரு விதத்தில் வித்தியாசப்படுகிறது. 'சொல்ல மறந்த காதல் கதை'யில் காதலின் சோகத்தையும், 'பதவி படுத்தும் பாடு', 'இதுதான்டா அரசியல்' போன்ற கதைகளில் மலையக அரசியலின் அவலத்தையும் சொல்லியிருக்கிறேன். அதே போல பயங்கரவாதத்தின் விளைவுகள் ஒரு மலையக

இளைஞனின் வாழ்வில் எத்தகைய பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகிறதென்பதை 'யாருக்காக அழுதான்' கதை மூலமாக கூறியிருக்கிறேன்.

ஒரு எழுத்தாளன் மறைந்தாலும் அவன் புகழ் மறையாமல் நிலைத்திருக் வேண்டுமானால் அவனின் படைப்புகள் அச்சிலேறி நூல்களாக பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். புத்தகங்களாக வெளிவருவதால் மட்டும் அந்த எழுத்தாளன் பெருமை கொள்ளமாட்டான். புத்தகங்கள் சர்வதேச அளவில் விநியோகிக்கப்பட வேண்டும். மணிமேகலைப் பிரசுரத்தைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களின் தொகுப்புகள் நூல்களாக வெளிவந்துவிட்டால் அவை மிகச் நிச்சயம் சர்வதேச புகழைடைந்து விடுமென்பது உறுதியான விடயமாகும். என்னுடைய இந்த சிறுகதை தொகுப்பு மணிமேகலைப் பிரசுரமாக வெளி வருவதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியின் எல்லைக்கே சென்றதுடன் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்ற அனைத்து சிறுகதைகளையும் பிரசுரம் செய்த இலங்கை பத்திரிகைகளான வீரகேசரி, சுடர் ஒளி, தினகரன், மித்திரன் வாரமலர், தினமுரசு, ஆதவன், அமுது, மல்லிகை, ஞானம் போன்றவற்றுக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனது மனப் பூர்வமான நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றி

18-04-2005

பாஸா. சங்குபிள்ளை

(மலையக ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்)

அணிந்துரை

என் அன்பு நண்பரும், ஜனரஞ்சக எழுத்தாளருமாகிய திரு. பாலா சங்குபிள்ளை மலையக இலக்கிய மேடைக்கு புதியவரல்ல.

அவருடைய சிறுகதைகளில் இழையோடும் நிகழ்வுகள் சமூகக் கருத்தை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. ஒரு ஆரம்பகால கவிஞனின் மனதைப் பாதிக்கும் ஆண்பெண் நேச உறவுகள்.

இந்த உறவுகளைச் சுற்றிப் படரும் தட்ப வெட்பங்கள் - அதாவது சுகதுக்கங்கள். இந்த உணர்வுகள் மையப் பொருட்களாக தொக்கி நிற்கும் பாங்கு எளிமையானதும் அழகானதும் தான் என்று நாம் ஏற்க முடிகிறது.

இன்றைய மலையக இளைஞர்கள் மத்தியில் ஏற்படும் அழகியல் ஓட்டங்களிடையே அரசியலும், பொருளாதாரமும் எந்த வகையில் விஸ்வரூபம் எடுத்து அவர்களைப் பாதிக்கின்றன என்பது ஒருபுறம். அரசியல் நிலைப்பாடு மறுபுறம்.

மலையக ஆசிரியத் தன்மைகளைத் தொட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் கையாண்டுள்ள கருப்பொருட்கள் சற்று எதிர்மறைதான் என்றாலும் அவருடைய நினைப்பு கதைகளில் மிளிக்கின்றது.

யாருக்காக அழுதான் என்ற சிறுகதையில் பிந்துனு வேவ விவகாரத்தின் கொடுமையை மிக அழகாகவும் யதார்த்தமாகவும் முன் வைக்கிறார். மலையகப் பிரச்சினை ஓர் அழுத்தமான அம்சம். இது ஒரு மிக நல்ல யதார்த்தமாகும்.

தோட்டப்புற வாழ்வுதான் மலையக இலக்கியத்துக்கு ஆதாரம் என்ற கோட்பாட்டினை உடைத்து, அரசியலையும் ஆசிரிய தொழிலையும் மையமாக எடுத்துள்ளார்.

இதனை ஒரு இலக்கியத் துணிவு என்றே குறிப்பிடலாம்.

துணிவுதானே இலக்கியம்! இத்தகைய படைப்பிலக்கிய நகர்வுகளோடு நல்ல எதிர்காலத்தை நோக்கி நடக்கின்றார் நூலாசிரியர். அவருடைய இந்த நடை வெற்றிபெறும் என்பதில் நம்பிக்கைதான். நிச்சயம் வெல்வார். மலையக இலக்கிய வானில் ஒரு இதமான நட்சத்திரம் தான் பாலாவின் படையல்.

தி. இரா. கோபாலன்,
நாவலாசிரியன்

காதுபலுக்கு
கப்பாணம்!

அந்தத் திருமண அழைப்பிதழை தற்செயலாகப் பார்த்த ஆனந்திக்கு தலைச் சுற்றியது. மயக்கம் வருவதைப் போல இருந்தது. நிச்சயமாக அவனேதான் மணமகன். யாருக்காக தன் உடல், பொருள், ஆனந்தம் அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்தாளோ அந்த இனியனுக்குத்தான் நாளை மறுதினம் திருமணம்.

ஆனந்தி - பாடசாலையில் அரைநாள் விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு தன் லயத்தை நோக்கி நடந்தாள். ஏற்கனவே இருண்டிருந்த வானம் மெதுவாக மழை பொழியத் தொடங்கியது. அவள் குடையைப் பிடிக்கவும் மறந்தவளாக மடைதிறந்த வெள்ளம் போல கண்ணீர் துளிகள் பெருக நடந்தாள்.

இனியனும் ஆனந்தியும் அதே தோட்டப் பாடசாலையில் தான் ஆசிரியர்களாக கடமை

புரிந்தார்கள். இனியன் நகரவாசி. ஆசிரியத் தொழில் கிடைத்து - முதன் முதலில் அவன் அந்தத் தோட்ட பாடசாலைக்குத் தான் நியமனம் பெற்று வந்தான். ஆனந்தி - ஏற்கனவே நியமனம் பெற்றவள். இருவருக்கும் மூன்று வயது தான் வித்தியாசம். ஆனந்தி சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரையைப் போல மிக அழகாகவே இருப்பாள். அனைவரிடமும் கலகலவென பேசுவாள். மலையகம் கல்லியில் கரை சேர வேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறையும், ஆர்வமும் கொண்டவள். ஆசிரியத் தொழிலை புனிதமாக எண்ணுபவள். அதுவரை யாரையும் கண்டு கொள்ளாமல் தானுண்டு தன் தொழிலுண்டு என்றிருந்தவளுக்கு இனியனின் அறிமுகம் மனதில் இலேசான சலனத்தை உண்டாக்கியது. அவனின் அழகான தோற்றம், இனிமையான பேச்சு மற்றவர்களிடம் பண்பாகப் பழகும் விதம் யாவும் அவளுக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது. சாதாரண நட்பான அவர்களின் பழக்கம் காதலாக மாறியது. தும்மலையும் காதலையும் மறைக்க முடியாதென்பதைப் போல அவர்களின் காதல் பாடசாலையில் மற்றவர்களுக்கும் தெரியவந்தது. அவர்கள் இருவரும் காதல் வானில் கவலைகளை மறந்து பட்டாம் பூச்சிகளைப் போல சிறகடித்துப் பறந்தனர்.

ஆனந்தியை காதலிப்பதற்கு முன்னமே இனியன் வேறொரு நகர்ப்புற பாடசாலைக்கு மாற்றல் வாங்க முயற்சி செய்து வந்தான். ஆனால் ஆனந்தியின் காதலுக்குப் பின் அதைப் பற்றி மறந்திருந்தான்.

ஆனால் - வெகு தொலைவிலிருந்த ஒரு நகர்ப்புற பாடசாலைக்கு அவனுக்கு மாற்றல் உத்தரவு வந்த போது ஆனந்தி ஆடிப்போய் விட்டாள். ஒரு நாளேனும் அவனைப் பார்க்காமல் அவனுடன் பேசாமல் நிச்சயமாக அவளால் இருக்க முடியாது. இனியன் அவளைச் சமாதானப்படுத்தினான். அவளை நிச்சயமாக கைப் பிடிப்பதாகவும், தன் மேல் நம்பிக்கை வைக்குமாயும் அவளிடம் கூறினான். சிறகொடிந்த பறவையாக சீவனில்லாத சிட்டுக்குருவியாக அவனை வழியனுப்பி விட்டு அவனின் கடிதங்களுக்காக வழிமேல் விழி வைத்து காத்திருந்தாள் ஆனந்தி. முதலில் வாரத்துக்கு இரண்டு கடிதங்கள் தவறாமல் வந்தன. நாட்கள் செல்லச் செல்ல கழுதைத் தேய்ந்து கட்டெறும்பான கதையாக கடிதங்கள் வருவது குறைந்து கடைசியில் நின்றே விட்டது. அவள் கடிதம் போட்டபோது அது அவளுக்கே திரும்பி வந்து விட்டது. அவள் அனலில் பட்ட புழு போல துடித்தாள். பல்வேறு வகையில் முயன்றும் அவனைப் பற்றி எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. நாட்கள் ஓடின. எந்நேரமும் சுறுசுறுப்புடன் கலகலப்பாக இருந்தவள் நடைப்பிணமானாள். அவளால் அவனை மறக்கவே முடியவில்லை. காதல் ஒரு மனநோய் - மனம் மகிழ்ந்தால் தானே மூளை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யும். அதனால் அவளுக்கு மூளை வேலை செய்யவில்லை.

ஆறு மாதங்கள் ஓடின. அன்று அவன் தன் பழைய சக ஆசிரியை ஒருத்தியை டவுனில் வைத்து

சந்தித்தான். தூர இடத்தில் நகரப் பாடசாலை யொன்றில் பணிபுரியும் அவள் தன் அக்காளின் திருமணத்துக்காக லீவில் வந்திருந்தாள். அவள் கையில் ஒரு திருமண அழைப்பிதழ் இருந்தது.

“ஆனந்தி இதைப் பாத்தியா? உன்னோட ஆளு உனக்கு கல்தா குடுத்துட்டு இன்னொருத்திக்கு மாலை சூடப் போறாரு. நீதான் நம்பிக்கையானவரு. நல்லவருன்னு அன்னைக்கி சொன்ன - ஆனா கடைசியில உன் தலையில கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுட்டு உனக்குத் தெரியாம வேறொருத்திக்கு மாலை சூடப் போறாரு. ஆளைப் பார்த்து எடை போடாதேன்னு சொன்னேன். நீதான் மனசைப் பார்த்தேன் - நல்லவருன்னு சொன்னே. பெண்களை ஏமாற்றுறதுல இவன்களெல்லாம் ரொம்ப வல்லவன்கள்தான். நீ மனசைப் போட்டு குழப்பிக்காம அமைதியா இரு...”

ஆனந்தி சட்டென சிந்தனை கலைந்தாள். ‘விடக்கூடாது... அந்தக் காதல் துரோகியை. நம்பவைத்து கழுத்தறுத்த அந்த நயவஞ்சகனை சும்மா விடக்கூடாது. மணமேடையில் அவன் மானத்தை வாங்க வேண்டும். புனிதமான ஆசிரியத் தொழிலில் இருந்துக் கொண்டு பெண்களை வெறும் போகப் பொருளாக எண்ணும் இப்படியான அயோக்கியர்களுக்கு நல்லபாடம் படித்துக் கொடுக்க வேண்டும்.’

அவள் திடமானதொரு முடிவுக்கு வந்தாள். அப்பா, அம்மாவிடம் கருத்தரங்கொன்றில் பங்கு

பற்றுவதாகச் சொல்லிவிட்டு அதிகாலையிலேயே பஸ்ஸில் புறப்பட்டாள். சுமார் ஒரு மணித்தியாலமாக வேகமாக ஓடிய பஸ்வண்டி ஆளரவமில்லாத ஓரிடத்தில் பழுதாகி நின்றது. ஆனந்திக்கு அதிர்ச்சியாகி விட்டது. குறிப்பிட்ட நேரத்தில் இனியன் தாலிக்கட்டுவதற்கு முன்பே அவள் திருமண மண்டபத்தை அடைய நினைத்தாள். ஆனால் - இப்போது என்ன செய்வது? பஸ் ஓட்டுநர் என்னவெல்லாமோ செய்து பார்த்தார் - எதுவும் நடக்கவில்லை. சுமார் ஒரு மணித்தியாலயத்துக்குப் பின்தான் வேறொரு பஸ் அந்தவழியே வந்தது. அவள் படபடக்கும் இதயத்துடன் அதில் ஏறினாள். “கடவுளே, சரியான நேரத்துக்குப் போக வேண்டுமே... ஆனால் அவள் திருமண மண்டபத்தை அடையவும் கெட்டி மேளம் முழங்க இனியன் இன்னொருத்திக்குத் தாலி கட்டவும் சரியாக இருந்தது. அவளால் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை. நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போல இருந்தது. அவள் வாழ்க்கையே சூன்யமாகிவிட்டது. அவன்தான் எல்லாம் என்றிருந்தாள். ஆனால் - அந்த எண்ணமே அஸ்தமனமாகி விட்டது. இனி என்ன செய்வது...?”

“ஆனந்தி, நீ எப்போ வந்தே... ஏன் வாசலிலேயே நிற்கிறே? உள்ளே வா...”

அவள் சட்டென கண்களை துடைத்தவாறு நிமிர்ந்தாள். எதிரே இனியனின் அக்கா அகல்யா நின்றிருந்தாள். அகல்யாவை இனியனுடன் அவள்

இடையிடையே கண்டிருக்கிறாள். அவர்களின் காதல் அகல்யாவுக்குத் தெரியும். ஆனந்தியை அகல்யாவுக்கு நிரம்பப் பிடிக்கும்.

“என்ன ஆனந்தி, ஏன் அழறே...? உள்ளே வா! உன்னிடம் நான் கட்டாய பேசணும்...”

அகல்யா - ஆனந்தியைத் திருமண மண்டபத்துக்குள்ளிருந்த பிரத்தியேக அறையொன்றுக்குள் அழைத்துச் சென்றாள். குளிர்பானம் கொடுத்து உபசரித்தவாறு அவள் எதிரில் அமர்ந்து அவளையே சற்று நேரம் நோக்கினாள்.

“ஆனந்தி, உன்னோட வேதனைகள் எனக்குப் புரியிது. ஒரு பெண்ணாலத்தான் இன்னொரு பெண்ணோட வேதனைகளைப் புரிஞ்சிக்கொள்ள முடியும். நீ நினைக்கிற மாதிரி இனியன் உனக்குத் துரோகம் செய்யலை. சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளால அவன் இந்த முடிவுக்கு வர வேண்டியதாயிடுச்சி. அவன் உன்னை உயிரா நேசிச்சது உண்மைதான். இங்கே மாற்றலாகி வந்தாலும் அவன் உன் நினைவாகவே இருந்தான். அவனோட பணிபுரிஞ்ச ரம்யா ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. அவ்வளவா வசதியில்லாத அவளுக்குத் திருமணம் முடிவாகி அன்றைக்கு நிச்சயம் பண்ண வற்றாங்க. ஆனா பாடசாலைக்குக் கல்வி திணைக்களத்துல இருந்து அதிகாரிகள் வற்றதா இருந்ததால ரம்யா வேலைக்கு வந்திருந்தா. பாடசாலை முடியிறப்ப கடுமையான மழை. பஸ் எதுவும் இல்லை. மோட்டார் சைக்கிளில்

புறப்படத் தயாரான இனியன் ரம்யாவை அவங்க வீட்ல விடுறதா சொன்னான். வீட்ல திருமணம் நிச்சயிக்கப் போற இந்த நிலையில் இன்னொரு ஆடவனோட மோட்டர் சைக்கிளில் போய் இறங்கினா அது வந்துருக்கிறவங்களுக்கு நல்லா இருக்காதேன்னு முதல்ல ரம்யா நினைச்சாலும் வேற வழியில்லை. அவனோட புறப்பட்டுட்டா. கடுமையான மழை, இடி, மின்னல் வேற இனியன் தடுமாறிட்டான். வேகமாகப் போன மோட்டர் சைக்கிள் நிலை தடுமாறி பெரிய பள்ளத்துல பாய்ஞ்சிடுச்சி. ரெண்டு பேரும் தூக்கியெறியப் பட்டுட்டாங்க. இனியன் சின்ன காயத்தோட் தப்பிட்டான். ஆனா 'ரம்யா'வுக்கு ஒரு கால் உடைஞ்சிப் போயிடுச்சி அவனோட நிச்சயதார்த்தமும் நின்னு ஒரு காலும் உடைஞ்சு அவ ரொம்ப வேதனைப்பட்டுட்டா. டாக்டர் மாருங்க ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு அவ காலை சரிப்படுத்திட்டாலும் முன்ன மாதிரி அவளால சரியா நடக்க முடியாம போயிடுச்சி. அவனோட இந்த நிலைமைக்குத் தானும் ஒருவகையில் காரணமாக அமைஞ்சிட்டதா அவன் தினம் தினம் வேதனைப்பட்டான்.

இதுக்கெல்லாம் ஒரே வழி. வாழ்க்கையையே இழந்து மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கிற அவளுக்கு கை கொடுக்குறதுதான். அவனோட புனிதமான காதலை விட அவளுக்கு வாழ்வு கொடுக்குறதுதான் தன்னோட முக்கியமான கடமைன்னு அவன்

நினைச்சான். அதுனால அவளையே கல்யாணம் செஞ்சிக்கிட்டான். அப்புறமா உன்கிட்ட தன்னோட நிலமையைச் சொல்லி மன்னிப்பு கேட்கலாம்னு நினைச்சான் - நல்ல வேளை நீயே வந்துட்டே... வா அவன்கிட்ட போகலாம்...”

“இல்லக்கா, தேவையில்லை. அவர் நல்லா இருக்கணும். நான் தான் அவரை தப்பா எடை போட்டுட்டேன். அவர் செஞ்சது துரோகமில்ல; தியாகம். எனக்கு இப்படியொரு நிலமை வந்தாக்கூட நான் இதைத்தான் செஞ்சிருப்பேன்... இப்போ என் மனசு அமைதியாயிடுச்சி அவரோட நினைவுகளோட நான் என் காலத்தை ஒட்டிடுவேன்... நான் வந்தது அவருக்குத் தெரிய வேணாம்... நான் வாரேன்...”

அவள் சட்டென அந்த இடத்தைவிட்டு வேகமாக நடந்தாள். அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அகல்யாவின் கண்கள் கலங்கின.

‘என்னை மன்னிச்சிடு ஆனந்தி. இனியன் என் தம்பிதான். ஆனால் அவன் நல்லவனில்லை. உன்னை நம்ப வைத்து ஏமாற்றினவன். உன்னைப் போன்ற பலரின் வாழ்க்கையில் விளையாடிய அவன் ஏழைப்பெண் ரம்யாவையும் ஏமாற்றிவிட்டு தப்பிக்கப் பார்த்தான். அவளின் அண்ணன்மார்கள் முரடர்கள். அவர்களுக்குப் பயந்துதான் ரம்யாவின் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டினான். அவனின் வேஷம் உனக்குத் தெரியாது. தெரியக்கூடாது. தெரிந்தால் நீ தாங்கமாட்டாய். உன்னை மனைவியாக அடைய

அவன் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அதே சமயம் அவனைப் பற்றிய மறுபக்கம் உனக்குத் தெரிந்தால் அதனால் உன் மனம் பாதிப்படையும். உன் எதிர்காலம் பாழாகிவிடும். உன் இதயத்தில் அவன் குடியிருந்தாலும் கால மாற்றத்தினால் உன் மனம் மாறி வேறொரு நல்லவன் உனக்கு மாலையிட முன்வரலாம். அந்த நேரத்தில் இனியன் பற்றிய நல்லபிப்பிராயம் உன் மனதில் இருக்கும் பட்சத்தில் உன் மனம் மாறலாம். ஒரு பெண்ணுக்குத்தான் இன்னொரு பெண்ணோட மனசு புரியும். நீ எங்கேயிருந்தாலும் நல்லா இருக்கணும். சந்தோஷமா இருக்கணும். எனக்கு அது போதும்' அகல்யா மனத்துக்குள் நினைத்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

சுயேச்சை எம்.பி.

மகாமுனி - எதிர்பாராத இன்ப அதிர்ச்சியினால் திக்குமுக்காடிப் போனார். வெறும் கனவுகளுடன் மட்டுமே இவ்வளவு நாட்களும் வாழ்ந்து வந்தவர் வாழ்வில் கனவு நனவாகி பழம் கனிந்து சரியாக அவர் வாயில் விழுமென்று அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவரால் ஒரு இடத்தில் உட்காரவும் முடியவில்லை. அடிக்கடி தொலைபேசி அலறியது. வாழ்த்துக்கள் வந்து குவிந்தன.

ஆம், சுயேச்சைக் குழுவில் இருந்து தேர்தலில் போட்டியிட்ட மகாமுனி எதிர்பாராத வெற்றியை அடைந்து விட்டார். இப்போது அவர் கௌரவமிக்க

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர். பாட்டுப்பாடி குத்தினாலும் பதரில் அரிசி வராது என்று தெரிந்தும் பணத்தைச் செலவழித்தவருக்கு இதோ பதவி தேடி வந்துவிட்டது.

கிட்டத்தட்ட ஆறு வருடங்களாகப் பல்வேறு கட்சிகளில் நின்று வாக்குக் கேட்ட போதும் அவரால் வெற்றி பெற முடியவில்லை. ஆனால் இன்று சுயேச்சையாக நின்று சுலபமாக வெற்றி பெற்று விட்டார். அவர் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் இப்படிப் பேசினார்: “வாக்காளப் பெருமக்களே! நான் இன்று எல்லாவற்றையும் இழந்து நிராயுத பாணியாக உங்கள் முன் நிற்கின்றேன். எனக்கென்று சொந்தங்கள் எதுவும் இல்லை. நீங்கள்தான் என் சொத்து. வெத்து வேட்டுகளாக உங்களிடம் பொய் வாக்குறுதிகளை அள்ளி வீசி வர்ண ஜாலம் காட்டும் பொய்யர்களை நிராகரித்துத் தனித்து சுயேச்சையாக நிற்கும் என்னை நீங்கள் ஆதரிக்க வேண்டும்.

என்னிடம் ஏனி வாகனங்கள் இல்லை. ஓசி ஆடம்பரங்கள் இல்லை. நான் யாரையும் சார்ந்து அவர்களிடம் ஒட்டி உறவாடி அவர்களின் நலன்களுக்காக உங்களிடம் வாக்குக்கேட்க வரவில்லை. என்னை வெற்றிபெறச் செய்தால் தனியொருவனாக நின்று உங்களுக்காகக் குரல் கொடுப்பேன். கண்டதைக் கொண்டு கரையேறும் சுயநலவாதியல்ல நான். என் சொந்த முயற்சியால் நீந்திக் கரை சேருபவன். உங்களைக் கரைசேர்க்கும் தோணியாக, முன்னேற வைக்கும் ஏணியாக அசைக்க முடியாத ஆணியாக நானிருப்பேன். எனவே வெறும் எண்களுக்கு மட்டுமே

புள்ளடி போட்டதை நிறுத்திவிட்டு கல்லடிபட்டாலும் பரவாயில்லை. உங்கள் பொன்னான வாக்குகளை எனக்கே அளித்து என்னை வெற்றி பெறச் செய்யுமாறு உங்களை வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்...”

மகாமுனி - இந்தப் பதவிக்காக என்னவெல்லாம் கஷ்டப்பட்டார். எத்தனைப் பேருடைய வாழ்க்கையில் விளையாடினார். எத்தனை பொய்கள், எத்தனை அவதாரங்கள். வாக்குகளுக்காகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாசலில் தவமிருந்தார். காய் பழமாகிவிட்டது. வாய் பொய்களின் தளமாகிவிட்டது.

மகாமுனியின் மனைவி பார்வதிக்குக் கையும் ஓடவில்லை, காலும் ஓடவில்லை. அவளால் அந்த ஆனந்தத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. தன்கணவர் ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் என்ற கர்வத்துடன் இப்போதே நடக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

உயிர்த்தோழிகள், பக்கத்து வீட்டு பங்கஜம், அடுத்த வீட்டு அம்புஜம் போன்றவர்களை இப்போதே உதறிவிடத் தீர்மானித்து விட்டாள். இனி அவள் பெரிய பெரிய நகை வியாபாரிகள், உயர் அரசாங்க அதிகாரிகளின் மனைவிகளுடன் மட்டும்தான் நட்பு வைத்துக் கொள்ளப் போகிறாள். ஐந்தாம் வகுப்பில் ஐந்து வருடம் படித்தும் படிப்பு ஏறாமல் படிப்பையே கைவிட்ட பார்வதி உடனடியாக ஆங்கிலம் பேசுவதற்காக ஒரு ஆசிரியரை வரவழைக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டாள்.

மகாமுனி தற்போது இருக்கும் வீடு வாடகை வீடாகும். அந்த வாடகையைக் கூட கடந்த ஒரு வருடமாகக் கொடுக்காமையினால் வீட்டுச் சொந்தக்காரர் போன வாரம் கூட வந்து சத்தம் போட்டு விட்டு சென்றிருந்தார். ஆனால், அதே வீட்டுக்காரர் வாயெல்லாம் பல்லாக வந்து மாலையைப் போட்டதுமல்லாமல் இரண்டு வருடத்திற்கு வாடகையே தேவையில்லை என்று கூறி விட்டார். பதவி வந்தவுடனேயே எல்லா உதவிகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்து சேருகின்றன.

அன்றிரவு முழுவதும் மகாமுனி தூங்கவில்லை. ஏதேதோ... கனவுகள் கற்பனைகள்.

மறுநாள் - விடிந்தது. மகாமுனி ஏற்கனவே அணியும் வேட்டி சட்டையைத் தூக்கி தூரப் போட்டார். வெள்ளை வெளேரென்ற சேட், கால்சட்டையுடன் கண்களுக்குக் குளிர் கண்ணாடியும் அணிந்து கொண்டார். உதட்டில் கம்பிளி பூச்சியைப் போல இருந்த மீசையில் ஆங்காங்கு தலைகாட்டிய நரைத்த முடிகளைப் பிடுங்கி எறிந்தார். வயதுக்கு வந்த மகள், மகன் இருந்தும் இப்போது தன்னை இளைஞனாகக் காட்டிக் கொள்வதிலேயே அதிக அக்கறை காட்டினார்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக தொழிலாளர்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களின் தலைவன் என்ற அடைமொழியுடன் ஒரு தொண்டனினால் எழுதப்பட்ட கட்டுரையொன்று

அன்று வெளியான பத்திரிகையொன்றில் அவரின் புகைப்படத்துடன் வெளியாகியிருந்தது.

மகாமுனி உடம்பு முழுவதும் வாசனைத் திரவியங்கள் மணக்க வெளியே புறப்படுவதற்குத் தயாரானார். அப்போது சட்டென புத்தம் புதிய விலையுயர்ந்த கார் அவர் வாசலின் முன் வந்து நிற்க அதிலிருந்த சக்தி வாய்ந்த அந்தக் கட்சியின் உபதலைவர்களின் ஒருவரான தங்கமுத்து ஆளுயர மாலையுடன் இறங்கி வந்தார். முன்பொருமுறை இதே கட்சியில் தன்னை வேட்பாளராகச் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி மகாமுனி எவ்வளவோ கெஞ்சிக் கூத்தாடியும் அவர்கள் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஆனால் பதவி வந்தவுடன் இதோ பதறிக் கொண்டு ஓடிவருகிறார்கள். கோடி கோடியாகப் பணமிருந்தாலும் தேடி வராத அந்தஸ்து, கௌரவம் நாடாளுமன்ற பதவி கிடைத்தவுடன் ஓடி வந்து விடுகின்றது.

தங்கமுத்து மகாமுனிக்கு மாலையணிவித்து விட்டு அவரைக் கூட்டித் தழுவிக்கொண்டார். “நீங்க வெற்றியடைஞ்சதைக் கேள்விப்பட்டதில இருந்து எங்கண்ணன் ரொம்ப சந்தோஷத்துல இருக்கிறாரு. உங்களுக்குச் சரியான வழிகாட்டுறதுக்காக அவரு காத்துக்கிட்டிருக்காரு. உங்களை கையோட உடனே கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னாரு...”

மகாமுனி ஆச்சரியத்துடன் தங்கமுத்துவைப் பார்த்தார்.

“எதுக்காக என்னைப் பார்க்கணும்னுறாரு...?”

“இதென்ன கேள்வி? பழுத்த மரத்தைத் தேடித்தானே பறவைகள் வரும். எம்.பி. பதவி கிடைச்ச உங்களுக்கு அரசியல் வாழ்க்கையில் சரியான வழிகாட்டி உதவி செய்யத்தான் கூப்பிட்டிருக்காரு. உங்களோட பதவியை வச்சி நீங்க அதோட முழுப் பயனையும் அடையணும் இல்லையா... அதுக்காகத்தான்.”

மகாமுனி மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் சட்டென அந்தச் சொகுசு காரில் ஏறினார்.

கார் சட்டென அந்தப் பெரிய மாளிகையினுள் நுழைய பவ்யமாக தங்கமுத்து உள்ளே நுழைய அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்.

மகாமுனி முன் அறையில் உட்கார் வைக்கப்பட்டார்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரமாகக் காத்திருந்தார். அவர் இதுவரை மண்டையிலிருக்கும் மயிரை வெட்டக்கூட அதிக நேரம் பொறுமையுடன் காத்திருந்ததில்லை. ஆனால் பாழாய்ப் போன இந்தப் பதவிக்காக மணலைக் கயிறாகத் திரிக்கவும் அவர் தயாராகவே இருந்தார்.

மேலும் அரைமணி நேரம் சென்றிருக்கும் - அண்ணாசாமி தன் பரிவாரங்கள் புடைசூழ மாடியிலிருந்து தள்ளாடியபடி நடைபயின்று வந்தார். அவர் நன்றாகக் குடித்திருந்தார். கண்கள் சிவந்திருந்தன. உருண்டு திரண்டிருந்த வயிறு இடமும்

வலமுமாகத் தண்ணீர் நிரம்பிய பலூன் மாதிரி ஆடியது. அவர் சோபாவில் வந்து தொப்பென அமர்ந்தார். மகாமுனியின் முகம் குப்பெனச் சிவந்தது.

“வாய்யா மகாமுனி... ஒரு மாதிரிப் பதவியை புடிச்சிட்டே... ரொம்ப சந்தோஷம்...”

அண்ணாசாமிக்கு மகாமுனியைவிட கிட்டத்தட்ட இருபது வயது குறைவாக இருக்கும். ஆனால் அண்ணாசாமி யாரையுமே மதிப்பதில்லை. யாருக்கும் மரியாதைத் தருவதில்லை. தன்னை வளர்த்து விட்ட அண்ணனையே ‘போடா போய் மூலையில் முடங்கிக்கிட’ என்பார்.

“அப்புறம் மகாமுனி... உன்னை எங்க கட்சியில சேர்க்க முடிவு செஞ்சிட்டேன். நேத்து ராத்திரி தாஜ் சமுத்திரா ஹோட்டல்ல கூடின எங்களோட கட்சி செயற்குழு கூட்டத்துல ஏகமனதா முடிவு செஞ்சிட்டோம். என்ற அந்தரங்க காரியதரிசி பிரேமலதா அங்கீகாரத்தை வாங்கிட்டா. என்னை நம்பி வாக்களித்த மக்களோட பூரண சம்மதத்தோட அவர்களுக்கு இன்னும் அதிகமா சேவை செய்யிறதுக்காக எங்கக் கட்சிக்கு கிடைச்சிருக்கிற மூணு பிரதியமைச்சர் பதவிகளில் ஒண்ணை உனக்குத் தர முடிவு செஞ்சிட்டேன். உனக்குச் சம்மதமாமேன்...”

மகாமுனிக்கு உச்சி குளிர்ந்து விட்டது. மந்திரிப்பதவியை யாராவது வேண்டாமென்பார்களா...? ஒரு காலத்தில் தோட்டத்தில் கங்காணியிடம் கைகட்டி வேலை செய்தவருக்கு இதோ பலர் இவரிடம் கை

கட்டி வேலை செய்யக்கூடிய மந்திரிப் பதவி வரப் போகிறது.

“என்னையா மகாமுனி... முனி அடிச்சவன் மாதிரி முழிக்கிறே...” அவரின் நகைச்சுவையை ரசித்து கூடியிருந்தவர்கள் வாய்விட்டு சிரித்து தங்களின் விசுவாசத்தைக் காட்டிக் கொண்டார்கள். மகாமுனிக்கு மகா சந்தோஷம். அண்ணாசாமியைப் பார்த்தார்.

“எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு... இந்தப் பதவியைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்குச் சரியான முறையில் சேவை செய்து உங்கள் புகழைக் காப்பாத்துவேன்...”

அண்ணாசாமி எரிச்சலுடன் மகாமுனியைப் பார்த்தார். “யோவ்... என்னய்யா விவரம் தெரியாம பேசுறே. உன்னை யார் சேவையெல்லாம் செய்யச் சொன்னது? என்னோட தேவைகளை நிறைவேற்றுவது மட்டும் தான் உன் வேலை. நான் சொன்னதா அதைச் செய்யப் போறேன்... இதைச் செய்யப் போறேன்னு அடிக்கடி பேப்பர்ல அறிக்கைவிடு. ஆனா எதுவும் செய்யக்கூடாது. கட்சியோட அவசரக் கூட்டம், அதிரடி முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டதுன்னு எல்லாப் பேப்பர்லயும் மாசம் தவறாம் செய்தி வரணும். ஆனா என்ன முடிவுன்னு சொல்லக்கூடாது. கட்சியோடு கூட்டமோ இல்ல என்ன எழவு விழாவோ எதுக்கு வேணும்னாலும் விஷேட அதிதியா போய் மாலை மரியாதை வாங்கிக்கிட்டு விருந்து சாப்பிட்டுட்டு முடிஞ்சா குட்டி குதிரைன்னு எதையாவது செஞ்சிக்கிட்டு இரு.

அந்தத் திட்டம் இந்தத் திட்டம்னு பணம் வரும். வந்ததுல எனக்கும் சேர்ந்தது போக மிச்சத்தை கட்சிக்கு சேர்த்திடு. தேனை நான்தான் குடிக்கணும். கீழே கொட்டுறதை வேணும்னா குடிச்சிக்கோ. நான் கேட்க மாட்டேன். நேத்து பேசினதை இன்னைக்கு மறந்திடனும். நாளைக்குச் செய்யப் போறதை இன்னிக்கி சொல்லக் கூடாது. நம்மலோட உதவியில்லாம ஆளும் கட்சி எதையாவது தொழிலாளிங்களுக்குக் கொடுக்கப் போனா அதை உடனே நாம அவங்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்யக் கூடாது. உண்ணாவிரதம், போராட்டம்னு அவங்களைத் தூண்டிவிட்டுட்டு நாங்க கஷ்டப்பட்டு வாங்கிக் குடுத்தமாதிரி ஒரு தோற்றத்தை உருவாக்கணும். அப்பதான் அவனுங்க நம்மலை மறக்க மாட்டாங்க. ஓட்டை அள்ளிப் போடுவாங்க. அவனுங்க மலையில் மண்வெட்டியோட இருக்கிற வரைக்கும் தான் நமக்கு தலையில் கிரீடம்னுறதை மறந்துடாதே...”

அண்ணாசாமி கீதோபதேசம் செய்ய மகாமுனி கிளிப்பிள்ளைபோல அதனைக் கேட்டுக் கொண்டார். மறுநாள் பத்திரிகைகளில் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும்; அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக அண்ணாசாமியுடன் கைகோத்து விட்டதாக மகாமுனி அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தார்.

அடுத்த ஒரு வாரத்துக்குள் மகாமுனி பிரதியமைச்சராகப் பதவியேற்றார். ஒரு மாதம் முடிவதற்குள் கொழும்பில் ஒரு கோடிக்குமேல்

மதிப்புள்ள பங்களாவொன்றை வாங்கினார். அவரின் சொந்த பாவனையைத் தவிர அவரது மனைவி பார்வதி ஷொப்பிங் செய்யவும், மகன் வெள்ளைச்சாமி கிரிக்கெட் விளையாட்டு மைதானம் போகவும் மூன்று குளிர்சாதனம் பொருத்தப்பட்ட வாகனங்களும் இருந்தன.

மகாமுனிக்குப் பலவகைகளில் பணம் வந்து சேர்ந்த போதும் உதவியென்று யார் வந்து கேட்டாலும் அவரின் சொந்தப் பணத்தில் ஒரு சதமேனும் கொடுக்க மாட்டார்.

தன்னுடைய புகழ் உயரவும் பேர் நிலைப்பதற்கும் பணத்தைத் தண்ணீராகச் செலவழித்தார். திறமையிருந்தும் பொருளாதார வசதியில்லாத எழுத்தாளர்களை அழைப்பித்து தன் சுயசரிதையை எழுத வைத்து பிரபலமான பத்திரிகைகளில் அவற்றைப் பிரசுரம் செய்தார். தான் தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஒரு ஊரில் ராஜபரம்பரை ஒன்றில் பிறந்தவரென்றும் தன்னுடைய திறமை மற்றும் கூர்மையான அறிவினால் தான் இந்த நிலைமைக்கு வந்ததாகவும் புளுகித்தள்ளினார்.

மாதங்கள் ஓடின. இரண்டு ஆண்டுகள் ஓடின. இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் அரசியல் பற்றிய நெளிவு சுழிவுகளை நன்றாக அறிந்து கொண்டார். அண்ணாசாமியுடன் சுமுகமான நட்பை வைத்திருந்தாலும் அவரின் உதவியேதுமில்லாமல் தன்னிச்சையாகச் செயற்படவும் செய்தார். அண்ணா

சாமியுடன் அதிருப்தி கொண்டிருந்த சில முக்கிய 'தலை'களுக்கு விலை கொடுத்து தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அவர்களை வைத்துக் கொண்டார். அண்ணாசாமியின் அந்தரங்கக் காரியதரிசி பிரேமலதாவை வளைத்தார். ஏற்கனவே மகாமுனிக்குப் பல ஊர்களில் சின்னவீடுகள் இருந்தன. இது அவருக்கு முக்கிய வீடாகியது. பிரேமலதா பெயரில் வங்கியில் கணிசமான பணம் சேர்ந்தது. வெள்ளவத்தையில் மாடிவீடொன்றும் சொந்தமாகியது. அண்ணாசாமியின் அரசியல் வாழ்க்கையை ஆட்டம் காணச் செய்து அவருடைய இடத்தை பலமாகப் பற்றிப் பிடிக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. பிரேமலதாவுடன் மகாமுனி அந்த ஹோட்டலில் தன்னுடைய அமைச்சின் வரவு - செலவு பற்றி இரண்டு மணி நேரத்துக்கு மேல் மந்திராலோசனை செய்து விட்டு வெளியே வந்தார்.

மகாமுனி களைப்புடன் தன் மானிகைக்குள் நுழைந்தார். அங்கே பார்வதி தலைவிரி கோலமாக இருந்தாள். “என்னங்க, நாம மோசம் போயிட்டோம். ஒரு பெண் பிள்ளைன்னு செல்வம் குடுத்தீங்களே! அவ நமக்கெல்லாம் வாயில வெல்லம் போட்டுட்டு ஓடிட்டா. டீச்சர் வேலையெல்லாம் வேணாமினு தலையால அடிச்சிக்கிட்டேன். இப்போ செருப்பால மூஞ்சியில அடிச்சிட்டு பறந்து போயிட்டா...”

மகாமுனி... கடுங்கோபத்துடன் மனைவியைப் பார்த்தார்.

“மூதேவி, கத்தாம என்ன நடந்துச்சின்னு சொல்லித் தொலை...”

“ஆமா வீட்டுக்கு வெளியே இருக்கிறவளெல்லாம் உங்களுக்குச் சீதேவி... நான் தான் மூதேவியா போயிட்டேன்.. உங்க அருமை மகள் அருந்ததி அவளோட வேலை செய்யிற மாஸ்டரோட ஓட்டா. இப்போ நுவரெலியாவுல நாம இருந்தோமே தோட்டம் அங்கதான் ரெண்டு பேரும் இருக்காங்களாம். காதும் காதும் வச்ச மாதிரி உடனே புறப்பட்டு போய் அவளை அடிச்சி இழுத்துட்டு வாங்க. அவ கையைப் பிடிச்சவன் கழுத்தைத் துண்டாக்கிடுங்க. தோட்டத்துல புல்லு வெட்டுறவன் மகனுக்கு மந்திரி மக வேணுமா... புறப்படுங்க...”

அவ்வளவுதான் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பென தன் பரிவாரங்களுடன் உடனடியாக நுவரெலியாவை நோக்கிப் புறப்பட்டார் மகாமுனி. அவருக்கு ஆத்திரத்தால் உடம்பு ஆடியது. அவரின் அந்தஸ்தென்ன? கௌரவமென்ன...? மலையகத் தானைத் தலைவரான அவரின் தலை குனிவதா... இந்த விஷயம் மட்டும் வெளியே கசிந்து விட்டால் அவ்வளவுதான். தன் ஒரே மகள் செத்தாலும் பரவாயில்லை. அவருக்கு மகளை விட பட்டம், பதவி, கௌரவம்தான் முக்கியம்...

அவர்கள் நுவரெலியாவை அடைந்தபோது இருட்டிவிட்டது. மகாமுனி தன் பரிவாரங்களுடன்

செம்மண் பாதையில் அந்தத் தோட்டத்தை நோக்கிப் புயல் வேகத்தில் வாகனத்தில் சென்றார். அவருடன் மேலும் இரண்டு வாகனங்களில் குடிபோதையுடன் பத்துப் பதினைந்து வாட்ட சாட்டமானவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மகாமுனியின் கண்ணைசைந்தால் எதையும் செய்யத் தயாரானவர்களாக இருந்தார்கள். அவருக்குக் கிடைத்த தகவல்படி ஒரு காலத்தில் அவருடன் ஒன்றாகச் சேர்ந்து புல்லு வெட்டிய நல்லுசாமியின் மகன் சந்திரன் தான் அவர் மகளை அழைத்துச் சென்றதாக அறிந்து கொண்டார். நல்லுசாமியின் லயத்தை நோக்கித்தான் வாகனங்கள் சீறிப் பாய்ந்தன.

சுமார் அரைமணி நேர பயணத்தின் பின் வாகனங்கள் அந்தத் தோட்ட மைதானத்தில் வந்து நிற்க மகாமுனி ஆவேசத்துடன் முன்னால் செல்ல பெரு கூச்சலுடன் அவரின் கைத்தடிகள் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

மகாமுனி நல்லுசாமியின் லயன் காம்பறாமுன் வந்து நின்றார். “டேய் நல்லுசாமி, வெளியே வாடா நாயே. என்ன தைரியம் இருந்தா உன் மகன் என்னோட மகளைக் கூட்டிட்டு ஓடுவான். மரியாதையா என் மகளை என்னிடம் ஒப்படைச்சிடு. இல்ல உன் குடும்பத்தையே அழிச்சிடுவேன்.”

மகாமுனியின் சத்தம் கேட்டு அந்த லயத்திலிருந்த அனைத்துக் கதவுகளும் திறந்து கொண்டன. நல்லுச்சாமி, கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியேவர

பாய்ந்து சென்ற மகாமுனி நல்லுசாமியின் கழுத்தைப் பிடித்தார்.

“ஏய் பிச்சைக்காரப் பயலே. பச்சைக்கிளியாட்டம் இருந்த என் மகளை உன் மகன் மயக்கிக் கூட்டிட்டு வந்துட்டான். எங்கே என் மகள்? சொல்லுடா...”

“அவரை விடு... எங்ககிட்ட கேளு... நாங்க சொல்லுறோம்...”

மகாமுனி சட்டென்று நல்லுசாமியை விட்டுவிட்டு குரல் வந்த திசையை நோக்கினார். அங்கே சந்திரன் நின்றிருந்தான். அவனுடன் சுற்றிச் சூழ சுமார் ஐம்பது அறுபது இளைஞர்கள் நின்றிருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் ஆவேசத்துடன் காணப்பட்டார்கள். மகாமுனியுடன் வந்தவர்கள் அச்சத்துடன் மெதுவாகப் பின் வாங்கி நின்றார்கள். சந்திரன் நெஞ்சை நிமிர்த்தியவாறு முன்னால் வந்தான்.

“மாண்புமிகு அமைச்சரே! நீங்க கேட்க வேண்டிய கேள்விகளை என்னிடமே கேட்கலாம். நான் பதில் சொல்லத் தயாராகவே இருக்கேன்...”

“ஓகோ... நீதானா என் மகளைக் கடத்தினவன்...”

“திருத்திக்கங்க... கடத்தவில்லை. காதலினால் ஒன்றுபட்டோம். ஒன்றாக வந்தோம்...”

“என்னோட செல்வாக்கு என்ன தெரியுமா...?”

“எங்களோட வாக்கினால் வந்ததுதானே உங்க செல்வாக்கும் செல்வச் செழிப்பும்... இந்தக் குடி இல்லாட்டி உங்களுக்கேது கொடி...”

“வீண் பேச்சு வேணாம்... என் மகளை என்னோட அனுப்பப்போறியா இல்லையா?”

“சேத்துல முளைச்ச செந்தாமரை மாதிரி அரசியல் அழுக்குல இருக்கிற உனக்குப் பிறந்த உத்தமப் பொண்ணுதான் அருந்ததி. அவளா விரும்பித்தான் என்னோட வந்தா. அவ விருப்பப்பட்டா நீ உன் மகளைக் கூட்டிட்டுப் போகலாம். உன்னை மாதிரி குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக்காம்புகளோட நாங்க பேசவிரும்பலை. உன்னோட மகள் இன்னொருத்தனோட ஓடிட்டான்னு கேள்விப்பட்டவுடனேயே இரத்தம் கொதிச்சி ஓடிவந்தியே... உன்னோட ஆளுங்க எங்களோட எத்தனை பொண்ணுங்களுக்கு வேலை வாங்கித்தாரதா ஏமாற்றி உன் ஆசைக்கு இரையாக்கினாங்க.

அப்போ நாங்க எப்படியெல்லாம் துடிச்சிருப்போம். கேவலம் பணம் காசுக்காக பச்சோந்தி மாதிரி கட்சி மாறிக்கிட்டு, பட்டினியால சாவுற எங்களைப் பற்றி கவலைப்படாம பட்டுமெத்தையில படுத்துக்கிட்டு பால் பழம் சாப்பிட்டுக்கிட்டிருக்கே. ஓட்டு வாங்குறப்போ மட்டும் உடல் மண்ணுக்கு உயிர் எங்களுக்குன்னு முதலைக் கண்ணீர் வடிச்சே. படிக்காத எங்க அப்பா, அம்மாவை ஏமாற்றி ஓட்டு வாங்கினே. நாங்க குடுக்குற சந்தாப்பணத்துல ஒவ்வொரு ராத்திரியும் உங்களுக்கெல்லாம் சாந்தி முகூர்த்தம்.

ஆனா பாடுபட்டு உழைக்கிற எங்களுக்கு மட்டும் பட்டை நாமம். எங்களோட ஓட்டுபலத்தைக் காட்டவும் நாடாளுமன்றத்துல எங்களோட பிரதிநிதித்துவம் குறைஞ்சிடக் கூடாதேன்னு நாங்க உங்களைத் தெரிவு செஞ்சா நீங்க என்னடான்னா தெரு நாயைவிட கேவலமாக எங்களை நடத்துறீங்க.

இளைஞர்களான நாங்க இப்ப ரொம்ப வேகமா தெளிவாக்கிட்டு வாரோம். கருவாடு மீனாகாது. கறந்தபால் மடி புகாதுன்னுற மாதிரி அரசியல் சாக்கடையில் விழுந்துட்ட உங்களோட பிறவிக் குணத்தை இனி மாத்த முடியாது. உங்களையெல்லாம் தூக்கி வீசிட்டு புதிய மலையகத்தை உருவாக்குறதுக்காக நாங்கத் தயாராயிட்டோம். உடல் மண்ணுக்கு உயிர் மலையக விடிவுக்குன்னு தீர்மானிச்சிட்டோம். உங்களை மாதிரி புல்லுருவிகளை களையெடுக்கிறதுதான் எங்கோட முதல் வேலை.

“எங்களோட ஓட்டினால் உங்களோட ஆட்டத்துக்கெல்லாம் வேட்டுவைக்கப் போறோம். எங்களுக்கு ஒரு மாதிரியும் பதவிக்காக அவங்களுக்கு ஒரு மாதிரியுமா இரட்டை வேஷம் போடுற உங்கள மாதிரி ஆளுங்களோட முகமூடியெல்லாம் கிழியப் போகுது. எங்கப்பாவோட சேர்ந்து புல்லுவெட்டின நீ புளுகு மூட்டையை அவிழ்த்துவிட்டு பதவியை வாங்கிட்டு பல்லக்குல போறே... வாக்குப் போட்ட நாங்க வானத்தைப் பார்த்துக்கிட்டிருக்கோம். எங்களுக்கெல்லாம் கைமாறு கருதாம உதவி செஞ்சி எங்க மத்தியில விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்திக்

கிட்டிருக்கிற சில நல்லவங்களை உங்க சுயநலத்துக்காக எங்களோட சேரவிடாம வெட்டிவிடுறதா கேள்விப்பட்டோம்.

கவனமா இரு... அருந்ததி... இங்க வா... உன் அப்பா உன்கிட்ட என்னமோ பேசணுமாம்...”

சந்திரன் பேசி முடிக்க கூட்டத்திலிருந்து வந்த அருந்ததி அலட்சியத்துடன் மகாமுனியைப் பார்த்தாள்.

“உங்களை என் அப்பான்னு சொல்லிக்கவே வெட்கமா இருக்கு. அருவெருப்பான அந்த சாக்கடையில் இருந்து வெளியே வர ஆசைப்பட்டேன். என்னோட விரும்பத்தோடதான் இங்கே வந்திருக்கேன். இனியும் இங்கேதான் இருப்பேன்.

எங்களுக்கு ஏதாவது இடைஞ்சல் செஞ்சா உங்களோட அந்தரங்க அசிங்கங்கள் அப்பான்னுகூட பார்க்காம எல்லாருக்கும் சொல்லுவேன். போங்க... போய்... இந்தப் பாவப்பட்டவங்க பேரைச் சொல்லி இன்னும் கோடிகோடியா சம்பாதிங்க.. நாளைக்கி நீங்க செத்தா கோடி போடக் கூட ஆளிருக்காது. உங்களை அப்பான்னு கூப்பிடவே என் நா கூசுது.

சாதாரண எம்.பியான நீங்க எப்படி இந்தளவுக்கு வந்திருக்கீங்கன்னு நான் உங்களைச் சிந்திக்கச் சொல்ல மாட்டேன். ஏன்னா ஆற்றிவு மனுசங்களால மட்டும்தான் சிந்திக்க முடியும்.

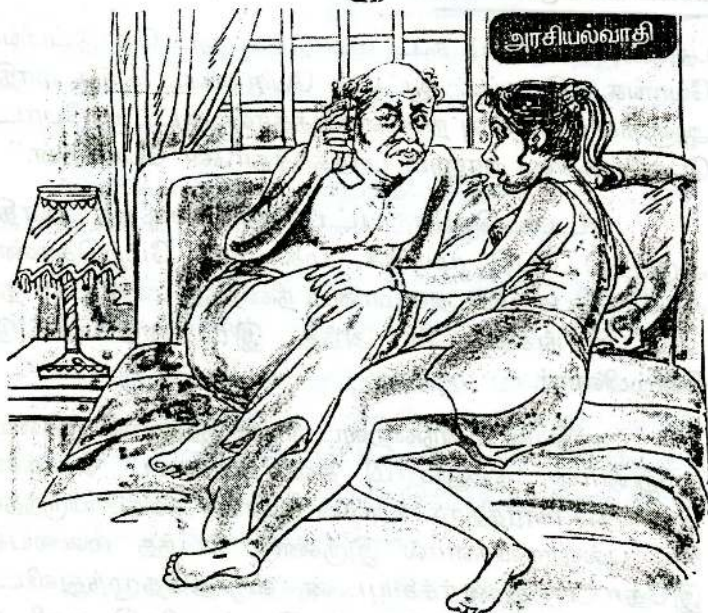
உங்களோட சொந்த மக்களுக்கே துரோகம் செய்யிற நீங்க சொந்த மகளுக்கு உங்க கௌரவம்,

பதவிக்காக விஷம் கூட கொடுத்தாலும் கொடுப்பீங்க. போங்க... போய்... ஆட்டம் போடுங்க... உங்க மாதிரி ஆளுங்க எவ்வளவு நாளைக்கித்தான் ஆட்டம் போடப் போறீங்கன்னு நானும் பார்க்கத்தானே போறேன்.”

படபடவென பட்டாசு வெடித்த மாதிரி அருந்ததி பேசி முடிக்க, மகாமுனி மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அவமானம் நிறைந்த மனதுடன் தன் பட்டாளங்களுடன் அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பினார்.

சந்திரன் மனநிறைவுடன் அருந்ததியின் கையைப் பற்றினான். நல்லுசாமி தன் மகனைப் பெருமை பொங்கப் பார்த்தார். அவன் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. சில புல்லுருவிகளால் இருண்டு கிடந்த மலையகம் இதோ புத்துணர்ச்சியுடன் விழித்தெழுந்துவிட்ட இளைஞர் கூட்டத்தினால் இருள் விலகி ஒளி வீச ஆரம்பித்துவிட்டது. மண்ணால் வளர்ந்தோம். மண்ணுக்காகவே வாழ்வோம்.

கிஷோரன்டா அர்ப்பம்

வசந்தி சட்டென புல்தரையிலிருந்து எழுந்தாள். தூரத்தில் சின்னதுரை வந்து கொண்டிருந்தான். வசந்தி, வைத்த கண் வாங்காமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் அவளருகில் வந்தான்.

“என்ன வசந்தி, நேரம் காலம் தெரியாம என்னை வரச்சொல்லி கழுத்தறுக்குறே. என்ன விஷயம்?”

“ஆமா... நேரம் காலம் பார்க்காம, என் பின்னாடி சுத்தினீங்களே அப்போ மட்டும் இனிப்பா

இருந்திச்சா? நானுண்டு, என் வேலையுண்டுன்னு இருந்தேன்.

ஆனா என்னை சுத்தி சுத்தி வந்து என் மனசை கெடுத்து. காதல் வலையில் விழ வச்சி உங்களோட ஆசைகளெல்லாம் முடிஞ்சதுக்கப்புறம், இப்போ என்னை பார்க்கிறதையே பாவமா நினைக்கிறீங்க, இல்லையா?”

“இங்கு பாரு வசந்தி. நான் சாதாரணமான ஆளில்லை. எங்கப்பா ஒரு அரசியல்வாதி. அவர் எப்படி பதவிக்காகக் கட்சி மாறுகிறாரோ, அதே மாதிரி என்னோட சந்தோஷத்துக்காக நான் பல மலர்களைத் தாவி தேன் குடிப்பேன்.

நீ புள்ளிமானா, யாருக்கும் பிடிபடாத மாயமானாய் இருந்தாய். என் நண்பர்கள் பந்தயம் பிடித்தார்கள். நான் தூண்டில் போட்டு உன்னைப் பிடித்தேன். ஏதோ ரெண்டு பேருமே கொஞ்சக் காலம் சந்தோஷமாய் இருந்தோம்.

குடிசையில் மண்விளக்கா இருக்க வேண்டிய நீ, மாளிகைக்கு வெளிச்சம் குடுக்க வாரேன்னு பிடிவாதம் பிடிச்சா சரி வருமா? வீணா மனக்கோட்டை கட்டாதே. உனக்குன்னு யாராவது கொண்டை கட்டினவன் காத்திருப்பான். அவனை மணம் முடிச்சிக்கிட்டு மகிழ்ச்சியா இரு.

இனி என்னை வீணா தொந்தரவு செய்யாதே. அப்புறம் நான் கதையையே வேற மாதிரி

மாத்திடுவேன். என்னோட பழகின குற்றத்துக்காக நீ உன் வாழ்நாள் முழுதும் கண்ணீரோடத்தான் கழிக்க வேண்டியிருக்கும்... நான் வாறேன்..."

அவன், அவளை ஒரு அற்பப் புழுவைப் போல பார்த்துவிட்டு எதுவுமே நடக்காததைப் போல வேகமாக நடந்து செல்ல, வசந்தி கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வெள்ளமென வடிய வெகுநேரம் அப்படியே நின்றிருந்தாள்.

மணிவண்ணன் ஓய்ந்தாரமாக அந்த குளிர்சாதனம் பொருத்தப்பட்ட, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட வாகனத்தின் முன்புறமாக அமர்ந்திருக்க அவரின் பிரதான வலதுகையும், வாகனச் சாரதியுமான அண்ணாமலை மிக நிதானமாக அதை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"என்ன அண்ணாமலை... தேர்தல் களம் எப்படி இருக்கு...? போன முறை மாதிரி இந்தப் பயணமும் எனக்கு அதிகமான வாக்குக் கிடைக்குமில்லையா?"

"கிடைக்கும்னுதான் நினைக்கிறேன்..."

"என்ன நினைக்கிறேன்னு சொல்லுறே... உறுதியா சொல்ல முடியாதா?"

"சொல்லலாம் தான். ஆனா... முன்ன மாதிரி கட்சியையும், கட்சிச் சின்னத்தையும் பார்த்து வாக்கு குடுக்க மாட்டேன்னுறாங்க. ஒண்ணுமே செய்யாட்டியும் பரவாயில்லை. ஒரு ஊழல் செஞ்சிரிந்தாலும் எதிர்க்கட்சிக்காரங்க அதை ஊதி பெரிசாக்கிடுறாங்க"

“நான் பெரிசா என்னத்தை செஞ்சிட்டேன்... மேலிடம் அள்ளுனதுல கொஞ்சம் கிள்ளிக்கிட்டேன். ஏதோ ஒரு பத்து ஏக்கர்ல பத்தும் பத்தாம ஒரு குடிசை கட்டிக்கிட்டேன்...”

“அதையெல்லாம் யாரும் ஒண்ணும் சொல்லலை. ரோட போடாம வெறும் கோடு மட்டும் போட்டுட்டு கோடின்னு கணக்கு சொன்னீங்களே. அந்த விஷயத்தை தோண்டிட்டாங்களாம்.

இந்த தேர்தல்ல அதைத்தான் உங்களுக்கெதிரா திருப்பப் போறாங்களாம்... அது மட்டுமில்ல... உங்க மகன் சின்னத்துரையோட அடாவடித்தனத்தைப் பத்தியும் ரொம்ப அதிருப்தியோட பேசிக்கிறாங்க...”

“என்னப்பா அண்ணாமலை... அடுக்கடுக்கா குண்டுகளைத் தூக்கிப் போடுறே. இந்த முறை ரொம்ப கஷ்டப்பட்டுத்தான் தேர்தலுக்கு டிக்கெட்டே வாங்கினேன். அதிக வாக்குகளோட வெற்றி யடைஞ்சாத்தான் மினிஸ்டர் போஸ்ட் கிடைக்கும்..

இந்த சமயத்துல என்னவெல்லாமோ சொல்லுறே... எனக்கு ரொம்பக் கவலையா இருக்கு. முதல்ல கனகா வீட்டுக்குப் போ...”

அண்ணாமலை வாகனத்தை அந்தப் பெரிய வீட்டின் முன்னால் நிறுத்தினான். அவனிடம் ஐந்நூறு ரூபாவைக் கொடுத்து விட்டு இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பின் அந்த இடத்துக்கு வருமாறு கூறிவிட்டு தோள் தூண்டினால் வழக்கைத் தலையைத்

துடைத்தவாறு பூனை போல் நடந்து அந்த வீட்டின் முன்னால் சென்று அழைப்பு மணியை அழுத்தினார்.

அந்தப் பெண் கதவைத் திறந்தாள். அவளுக்கு முப்பது வயதுக்குள் தான் இருக்கும். மிக அழகாக இருந்தாள்.

“வாங்க... வாங்க... ராத்திரி எட்டு மணிக்கு வந்து பத்து மணிக்குத்தானே போவீங்க... என்ன இன்றைக்கு மூணு மணிக்கெல்லாம் வந்திருக்கீங்க...”

“மனசு சரியில்ல... அதுதான் கொஞ்சம் சீக்கிரமா வந்தேன்...”

“ஆமா, மனசு சரியில்லாட்டி மட்டும்தான் நான் தேவை...”

“ஏய்... என்ன... இப்படி பேசுறே... உனக்குத்தான் நான் எல்லா வசதிகளும் செஞ்சு தந்திருக்கிறேனே...?”

“என்னத்த பெரிசா செஞ்சிட்டிங்க... வீடு பெரிசா இருந்தாலும் வாடகை வீடுதானே. உங்க காரியாலயத்துல நான் என் பாட்டுல வேலை செஞ்சிக்கிட்டிருந்தேன். ஆனா அதையிதை ஆசைகாட்டி இங்கு கொண்டு வந்து குடிவச்சீங்க. ஆரம்பத்துல அடிக்கடி வந்தீங்க. அப்புறம் அதையிதை சொல்லி தேவைப்பட்டா மட்டும் வந்தீங்க.

நானும் பெண்தானே, எனக்குன்னு ஆசை, பாசம்ன்னு இருக்காதா, தேவைகள் இருக்காதா...? நீங்க பதவியில இருக்கிற வரைக்கும் தான் உங்களுக்கு பல்லாக்குத் தூக்குவாங்க. என்னையும் கண்டுக்குவீங்க.

உங்களோட செல்வாக்குப் போனா நீங்க செல்லாக் காக ஆயிடுவீங்க. நான் நாதியற்றவளாயிடுவேன்...”

“இங்கபாரு கனகா... வந்ததும் வராததுமா ஏன் கண்ணைக் கசக்குறே. உனக்கு நான் என்னதான் குறைவச்சேன். உன் பேருக்குத்தான் ஏற்கனவே நாலு ஏக்கர் நிலத்தை எழுதி வச்சிட்டேனே. பேங்ல உன் பேர்ல தேவையான பணம் இருக்கு. சாகும் வரை நான் மினிஸ்ட்டரத்தான் இருக்கப் போறேன்.”

“ஆமா நீங்க சாகும்வரை மினிஸ்டரத்தான் இருப்பீங்க. நான் செத்தாலும் சின்னவீடாத்தானே சாகனும். அது போகட்டும்... என் தங்கச்சி உயர்தரம் படிச்சிட்டு இப்போ கொம்பியூட்டர் க்ளாஸ் போறா... அவளுக்கு ஒரு கொம்பியூட்டர் வேணுமாம்...”

“நீயும் தங்கச்சி, தங்கச்சின்னு சொல்லிக்கிட்டுத்தான் இருக்கே கண்ணுல காட்டமாட்டேன்றியே...”

“ஐயோ... அவளுக்கு என் நிலைமை வரக்கூடாது. அவளாவது பிடிச்சவனோட சந்தோஷமா வாழட்டும். என்னோட நிலைமை அவளுக்கும் வரக்கூடாது. ஆமா... கொம்பியூட்டர் எப்போ வாங்கித் தரப்போறீங்க...”

“என்னது, வாங்கித் தர்றதா... தேர்தல் முடியட்டும். ஒண்ணுக்கு ரெண்டு வேணும்னாலும் தாரேன். இதெல்லாம் பெரிய விஷயமா... பதவி கிடைச்சிட்டாத்தான் பத்தும் செய்யலாமே...”

அப்போது அவரது கையடக்கத் தொலைபேசி சிணுங்குகிறது.

“ஹலோ... யார் பேசுறது?”

“நான்தான் உங்க மனைவி.. ஆமா இப்போ எங்க இருக்கீங்க?”

“கட்சி போட் மீட்டிங் நடந்துக்கிட்டிருக்கு. எதுக்கு இப்போ டிஸ்டப் பண்ணுறே... முக்கியமான விஷயம் இப்போதான் பேசிக்கிட்டிருக்கோம்...”

“ஆமா.. காலாகாலமாத்தான் எனக்குக் காது குத்திக்கிட்டிருக்கீங்க. இப்போ எவ மடியில இருக்கீங்கன்னு தெரியலை. எப்படியோ தொலையுங்க. முடிஞ்சா கொஞ்சம் இங்கே வந்துட்டு அப்புறம் சாவகாசமாக அங்கே போயிருங்க.

உங்க மகன் உங்களோட அரசியல் வாழ்க்கைக்கே வேட்டு வைக்கப்போறான். ஒட்டுப் போட்டவங்க உங்களை ரோட்டுல நிற்க வச்சி கல்லால அடிக்கப் போறாங்க....”

“ஏய்... எ... என்ன உளர்றே!”

“நானொன்னும் உளறலை... உங்க மாதிரியே தானே உங்க மகனும் இருப்பான். ஊரெல்லாம் மேயுறான். கடைசியா கால் வச்ச இடத்துல நல்லா மாட்டிக்கிட்டான். யாரோ வசந்தியாம். அந்தப் பெண்ணை ஆசைக்காட்டி மோசம் செஞ்சிட்டான் போல.

அது இவன் தான் தன்னோட சாவுக்குக் காரணம்தான் கடிதம் எழுதி உங்க கட்சி தலைவர், பொலீஸ், பெரிய இடம்தான் குடுத்துட்டு நஞ்சுக் குடுச்சிட்டு, இப்போ ஆஸ்பத்திரியில உயிருக்குப் போராடிக்கிட்டிருக்கு. இவன் சின்னத்துரை எங்கே போனான்தான் தெரியலை....”

“ச்சை... இப்பத்தான் மீட்டிங்ல உச்சக்கட்டமே நடக்கப் போகுது. அதுக்குள்ள இப்படியொரு பிரச்சினையா! அரசியல்ல புகுந்துட்டா 24 மணி நேரமும் கண்கொத்திப் பாம்பா இருந்துக் கிட்டிருக்கனும் போல. இல்லாட்டி ஆளே காலியாயிட வேண்டியதுதான். சரி... நீ பதற்றப்படாம இரு... நான் இதோ வாரேன்...”

“என்ன, திருடனுக்குத் தேள் கொட்டினமாதிரி முழிக்கிறீங்க...?”

“ஒன்னுமில்லை கனகா. ... நான் அவசரமாகப் போக வேண்டியிருக்கு. பெண்ணின் கூந்தலில் இருப்பது இயற்கையான வாசனையானது ஆராய்ச்சி பண்ண உன்கிட்ட வந்தா, அங்கே என் உசிரை எடுக்கிறாங்க... இன்னொரு நாள் கச்சேரி வச்சுக்கிறேன்...”

மணிவண்ணன் சட்டென வெளியே வந்தார். அண்ணாமலை வருவதற்கு இன்னமும் நேரமிருந்தது. ஆனால் அதுவரை அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. தலைக்கு மேல் வெள்ளம் போவதற்கு முன் தலை தப்ப வேண்டும்.

இல்லையென்றால் அவரின் நிலை மோசமாகிவிடும். எல்லாம் அவர் மகன் சின்னத்துரையினால் வருவது. அவனை இவரால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. இவர் சுத்தமானவராக இருந்தால் தானே அவனைத்தட்டிக் கேட்க முடியும்!

மணிவண்ணன் ஓட்டோ ஒன்றைப் பிடித்து தன்னுடைய பெரிய மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார். உள்ளே நுழைந்தார். அங்கே அவர் மனைவி லட்சுமி கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் தன் பெரிய உடம்பை ஷோபாவில் கிடத்தியிருந்தாள்.

எதிரே இரண்டு இளைஞர்கள் அலட்சியமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் கையில் ஒரு பைல் இருந்தது. மணிவண்ணனைக் கண்டவுடன் லட்சுமி எழுந்தாள்.

“வாங்க வாங்க... இதுதான் வசந்தியோட அண்ணன் அருணாசலம். அது அவரோட வக்கீலாம்...”

மணிவண்ணன் அவர்களுக்கெதிரே அமர்ந்தார். அருணாசலத்தைக் கண்டவுடன் அவர் முகம் இருண்டது.

“நீ...நீயா....?”

“ஆமாம் என்னை ஞாபகம் வச்சிருக்கீங்களா? ரொம்ப சந்தோஷம். செய்யாத குற்றத்திற்காக ‘பயங்கரவாதி’ன்னுற அவப் பேரோட ஆறு வருஷமா ஜெயில்ல கஷ்டப்பட்டேன். இப்ப உங்க மகனைக் கொன்னுட்டு ஜெயிலுக்குப் போகப் போறன்.

என் தங்கச்சி கைப்பட எழுதின கடிதங்களோட ஒறிஜினல் என்கிட்ட இருக்கு. உங்களோட எதிர்கால அரசியல் என் கையில். என்ன செய்யப் போறீங்க...”

மணிவண்ணன் முதலில் மனதுக்குள் கலவரப்பட்டாலும், பின் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு தொலைபேசி அருகில் சென்றார்.

“ஹலோ, பொலீஸ் கமிஷனரோட பேச முடியுமா? நான் முன்னாள் மந்திரி மணிவண்ணன் பேசுகிறேன். என்னோட மகன் சின்னத்துரை ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றி மோசம் செஞ்சிட்டதால அந்தப் பொண்ணு விஷம் குடிச்சிடுச்சு. அந்தப் பொண்ணு எழுதின கடிதம் அவன் அண்ணன்கிட்ட இருக்கு.

நான் அவரைப் பக்கத்துப் பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்புகிறேன். நீங்க என் மகன் மேலே சட்டப்படி என்ன நடவடிக்கை எடுக்கனுமோ, அதை உடனடியாக எடுக்க உத்தரவு போடணும்... ரொம்ப நன்றி...”

மணிவண்ணன் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு மறுபடியும் அருணாசலத்திடம் வந்தார்.

“இந்தாப்பா அருணாசலம் நான் டெலிபோனில் பேசியதைக் கேட்டியா... உடனே பக்கத்து பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு போ, அவங்க நடவடிக்கை எடுப்பாங்க... என்ன...?”

அருணாசலம் எதுவுமே பேச முடியாமல் வக்கீலுடன் வெளியேற, லட்சுமி கோபத்துடன் அவரைப் பார்த்தாள்.

“கடைசியில் ஒரே மகன், தவமிருந்து பெற்ற மகனையும் பலி கொடுத்து விட்டீங்களே... இப்போ சந்தோஷந்தானே?”

மணிவண்ணன் புன்னகையுடன் அவளைப் பார்த்தார்.

“அடி அசடே! அரசியலைப் பத்தி உனக்கு என்ன தெரியும்... அதிக வாக்கு வித்தியாசத்துல ஜெயிச்ச மினிஸ்டர் போஸ்ட்டைப் பிடிக்கணும் என்றதுதான் என் கனவு. அந்தக் கனவை என் மகன் நனவாக்கிவிட்டான். காலையிலே பேப்பரைப் பாரு.

குற்றம் செய்த மகனையே பொலீஸில் பிடித்துக் கொடுத்து நீதி, நியாயத்தைக் காப்பாற்றிவிட்டார்ன்னு கொட்டை எழுத்தில செய்தி வரும். என் செல்வாக்கு மறுபடியும் கூடும். அப்புறம் வழமைபோல் நீ மந்திரியின் மனைவி தான்...”

“அப்படின்னா சின்னத்துரையோட நிலமை...”

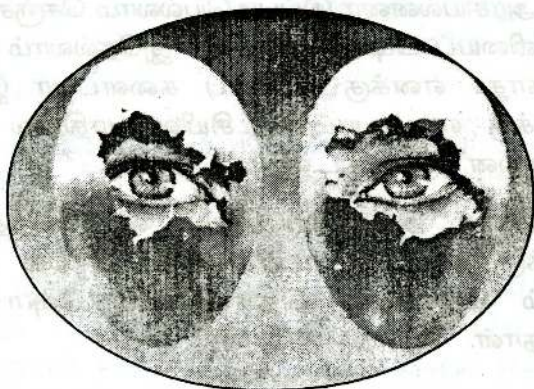
“அவனைக் கைது செஞ்சாத்தானே எனக்கு வாக்கு விழும்.”

“நான் மந்திரியானதும் மகனை விட்டுடுவேனா என்ன! வழக்கையே இல்லாம செஞ்சிடமாட்டேனா. அப்புறம் சிறை சென்று மீண்ட மகனுக்கு ஏதாவது நிறுவனத்துல பணிப்பாளர் பதவியை வாங்கிக் குடுத்திட மாட்டேனா!

அரசியல்ன்னா இப்படியெல்லாம் செஞ்சாத்தான் நாற்காலியைப் பிடிக்க முடியும். இதெல்லாம் உனக்கு விளங்காது. எனக்கு ரொம்ப களைப்பா இருக்கு. நாளைக்கு எப்படியும் கட்சியில பாதியில விட்ட 'டிஸ்கசனை' முடிச்சிடணும்..."

அவர் அந்த வயதிலும் விசிலடித்தவாறு, துள்ளிக்குதித்தபடி மாடியில் ஏறிச் செல்ல லட்சுமி எதுவும் பேசாமல் தொப்பென ஷோபாவில் அமர்ந்தாள்.

கந்தகும் கண்டர்

வடிவேலு சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து மெதுவாக எழுந்தார். உடம்பு முழுவதும் அடித்துப் போட்டதைப் போல வலித்தது. அவர் அந்தச் சிறிய அறையை விட்டு வெளியே வந்தார். பகல் நேரமாக இருந்த போதும் வெயில் இல்லை. கருமேகங்களினால் மழை வருவதற்கான அறிகுறி தென்பட்டது. இலேசான குளிர் முகத்தில் பட்டு உடலில் நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

வடிவேலுவுக்கு வயது அறுபது. போன மாதம் தான் ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்தார். 'ம்... காலம் தான் எவ்வளவு வேகமாக ஓடி மறைந்து விட்டது.' சட்டென அவர் கண்கள் கலங்கின. கடைசிவரை அவர் திருமணம் முடிக்காமலேயே

காலத்தை ஓட்டி விட்டார். அவருக்கு பந்த பாசம், சொந்தங்கள் யாருமேயில்லை.

“ஐயா... சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கேன்...”

இளம் வயது பெண்... சாப்பாடு கொண்டு வந்திருந்தாள். வாடகைக்கு அந்த அறையில் வசிக்கும் வடிவேலுவுக்கு பகல் மற்றும் இரவு சாப்பாட்டை அவள் தான் கொண்டு வருவாள். அவள் பெற்றோர் சாப்பாட்டுக் கடை வைத்திருக்கிறார்கள். க.பொ.த. உயர்தரம் படிக்கும் அவளுக்கு அவ்வப்போது பாடங்களில் ஏற்படும் சந்தேகங்களை வடிவேலு தான் தீர்த்து வைப்பார். எனவே அவளுக்கு வடிவேலு மேல் அதிக மதிப்பும் மரியாதையும் உண்டு. சில நேரங்களில் அவளே அவருக்குச் சாப்பாட்டை பரிமாறிவிட்டு செல்வதுண்டு. அவள் பெயர் லட்சுமி. படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரி. அவள் பெற்றோர் அவ்வளவு வசதியானவர்கள் கிடையாது. பதுளையில் மிக வசதியாக இருந்தவர்கள் தான். 1986 கலவரத்தில் அனைத்தையும் இழந்தார்கள். மூத்த மகன் கலவரத்தின் போது அவர்கள் கண்ணெதிரேயே அடித்துக் கொல்லப் பட்டான். அப்போது லட்சுமி பிறக்கவில்லை.

“ஐயா... என்ன பேசாம இருக்கீங்க....”

“ம்... ஒண்ணுமில்ல லட்சுமி... ஆமா... உன் தம்பி இப்போ எப்படியிருக்கான்? யாராவது உதவி செஞ்சாங்களா?”

லட்சுமி நொந்துப் போன மனதுடன் அவரைப் பார்த்தாள்.

“கோட்டையிலே பிறந்தாலும் போட்ட எழுத்து மாறாதுன்னுவாங்க. ஆனா எல்லாத்தையும் இழந்து நிற்கிற எங்களை விதி விடாம துரத்துது. இல்லன்னா நல்லாயிருந்த தம்பிக்கு வசதியுள்ளவங்களுக்கு வற்ற இதய நோய் வருமா...? தம்பியோட மெடிக்கல் ரிபோர்ட்டோட யார் யார் கிட்டேயெல்லாமோ போனோம். மேடையில் மட்டும் கர்ண பரம்பரை மாதிரி பேசினவங்க, உதவிக்குன்னு போனப்ப வெளியே போன்னு கர்ண கடுரமா கத்தினாங்க. குருவி சேர்க்கிற மாதிரி கொஞ்ச கொஞ்சமா சேர்த்துட்டோம். இன்னமும் ஒரு லட்சம் தேவைப்படுது. இப்போ தம்பியோட உயிரின் விலை ஒரு லட்சம்...”

லட்சுமி கன்னத்தில் வடிந்த கண்ணீரை கைகளால் துடைத்துக் கொண்டாள். வடிவேலு அவள் தலையை ஆதரவாகத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு மறுபடியும் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டார். நாற்காலி முன்னும் பின்னுமாக மெதுவாக ஆடத் தொடங்கியது. அவர் சிந்தனை பின்னோக்கி ஓடியது.

அதுவொரு - பின் தங்கிய தோட்டத்துப் பாடசாலை. சுமார் பத்து ஆசிரியர்களைக் கொண்டிருந்த அந்தப் பாடசாலைக்கு வடிவேலு புதிதாக மாற்றலாகி வந்திருந்தார். பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றிருந்த அவரைத் தேடி ஏராளமான நல்ல வாய்ப்புகள் வந்த போதும் அவர் அதை ஏற்கவில்லை. தான் கற்ற கல்வி தன் சமூகத்துக்குப் பயன்பட வேண்டும் என எண்ணினார். அவரும் கூட மிகவும் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் தான்

படித்துப் பட்டம் பெற்றார். சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளர்களான அவரின் பெற்றோரால் அவரைப் படிக்க வைப்பதில் பெரும் கஷ்டங்களை அனுபவித்தார்கள். அவற்றையெல்லாம் தாண்டி வைராக்கியத்துடன் போராடிதான் அவர் வெற்றி பெற்றார்.

வடிவேலு மிகவும் மோசமாக இருந்த அந்த பாடசாலை விடுதியிலேயே தங்கினார். தன்னுடைய சேவையினை மிகவும் மோசமான அந்த பாடசாலையிலிருந்து ஆரம்பித்தமை அவருக்குச் சந்தோஷத்தைத் தோற்றுவித்தது. அவர் அதிபரின் உதவியுடன் முதலில் மாணவர்களின் பெற்றோர்களைச் சந்தித்தார். பாதியில் படிப்பை கைவிட்டவர்களை மறுபடியும் பாடசாலைக்கு வரச் செய்தார்.

தன் சொந்த செலவில் கொப்பி புத்தகங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தார். மாணவர்களுக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர்களான அவர்களின் பெற்றோர்களுக்கும் கல்வியின் அவசியத்தை உணரச் செய்தார்.

வனிதா - அப்பாடசாலையில் கடந்த ஒரு வருடமாகப் பணிபுரிகிறாள். அவள் தந்தை டவனுக்கருகிலிருக்கும் ஒரு தோட்டத்தில் முகாமையாளராகத் தொழில் புரிகிறார். தாய் வங்கியொன்றில் எழுதுவினைஞர். வசதியான குடும்பம். சொந்தமாக பங்களா இருக்கின்றது. அவளுக்குப் பொழுதுபோகாததனால் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்தாள். வசதியான அவள் பாடசாலைக்கு வந்தாலும்

அவ்வளவாகக் கற்பித்துக் கொடுப்பதில்லை. எந்நேரமும் கதைப் புத்தகமும் கையுமாக இருப்பாள். யாரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்க மாட்டாள். யாருக்கும் கட்டுப்படமாட்டாள். வேறொரு நகர பாடசாலைக்கு மாற்றல் வாங்கிச் செல்வதற்காகக் காத்திருந்தாள். அவளுக்கு வடிவேலுவை முதல் முதலாகப் பார்த்தப் போதே அவரிடம் ஏதோ ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டது. அவரின் சாந்தமான - அமைதியான முகம், மற்றவர்களிடம் மிக இனிமையாகப் பேசும் விதம், ஓடோடி சென்று உதவி செய்யும் பண்பு அனைத்துமே அவளுக்குப் பிடித்திருந்தன. பக்கத்து வகுப்பறையில் அவர் பாடம் நடாத்தும் அழகை வெகுவாக ரசிப்பாள். மாணவர்களின் அறிவுக் கண்களைத் திறக்கக்கூடிய தூய்மையான ஆசிரியத் தொழிலின் புனிதத்தன்மை, மகத்துவம் அனைத்தையும் வடிவேலு மூலமாக உணர்ந்து கொண்டாள். அவள் உடனடியாகத் தன் நடையுடையை மாற்றினாள். ஆடம்பரத்தைத் துறந்தாள். எளிமைக்கு மாறினாள். மாணவர்களின் கல்வியில் அக்கறை காட்டினாள். பாசம் காட்ட ஆளில்லாமல் பாலைவனமாக இருந்த அவள் மனம் வடிவேலுவின் வருகையினால் சோலைவனமானது. அவள் அவரை நேசித்தாள். வடிவேலுவுக்கு அவளின் இந்த மாற்றத்துக்கான காரணம் புரியவில்லை. ஆனாலும் மற்ற ஆசிரியர்களைப் போலவே அவளிடமும் தோழமையுடன் பழகினார். ஆனால் ஏனோ அவர் மனம் கடிவாளத்துக்குத் தப்பிய குதிரையைப் போல வனிதாவின் பின் சென்றது. அவரால் தன் மனதினைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அவர் இதயத்தில் ரோஜா பூத்தது. பேச்சிலே வாசனை வீசயது.

கிருஷ்ணன் கடந்த மூன்று வருடங்களாக அந்தப் பாடசாலையில் ஆசிரியனா பணிபுரிகிறான். தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல யாரிடமும் ஓட்டமாட்டான். அவனுக்கென்று சில பிரத்தியேக நண்பர்கள் டவுனில் இருந்தார்கள். மாலையில் ஒரு மதுபானச் சாலையில் இவர்கள் சந்திப்பார்கள். பிறகு கூத்தும் கும்மாளமும் தான். கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு அரசியல்வாதியுடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தமையினால் அவனைத் தட்டிக் கேட்க மற்றவர்கள் பயந்தார்கள். வடிவேலு - ஒரு முறை குடிபோதையுடன் கிருஷ்ணன் தன் நண்பர்களுடன் வீதியில் நடந்து போவதை கண்டுவிட்டார். ஆனால் எதுவும் பேசவில்லை. மறுநாள் - பாடசாலை முடிய தனியாக அவனைச் சந்தித்தார்.

“மிஸ்டர் கிருஷ்ணன். ஆசிரியர் தொழில்ன்னுறது புனிதமானது. மாணவர்கள் மனசுல கல்வின்னுற நெல்லை விதைக்கிற நம்ம மனசு சுத்தமா இருக்கணும். நம்மலோட நடவடிக்கைகள்ல நாம கவனமா இருக்கணும். சோளக் கொள்ளையில மாடு மேய்ஞ்சா சொக்கனுக்கென்னன்னு இருந்தா நம்ம சமூகத்துக்குத்தான் கேடு. நானும் உங்களைப் போல இளைஞன்தான். எனக்கும் ஆசைகள் இருக்கு. ஆனா என்னோட தொழில் என்னைக் கட்டுப்படுத்துது. பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிற நாங்க புத்தனா இருக்கணும்னு நான் சொல்ல வரலை. ஓரளவு புனிதனா

இருக்கணும்...” வடிவேலு மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. கிருஷ்ணனின் முகம் இருண்டுப் போனது. இதுவரை அவனுக்கு யாருமே புத்தி சொன்னதில்லை. அவனுக்கு வடிவேலுவை ஏற்கனவே பிடிக்காது. இப்போது அவனுக்கே புத்தி சொல்லவந்தமை அவனை சினம் கொள்ள செய்து விட்டது.

இரண்டு வாரம் சென்றன. வடிவேலுவுக்கு கல்வித் திணைக்களத்திலிருந்து பதிவுத் தபாலொன்று வந்திருந்தது. அவரைக் குறிப்பிட்ட திகதியொன்றை கூறி அத்தினத்தில் தவறாமல் சமூகமளிக்குமாறு கல்விப் பணிப்பாளர் எழுதியிருந்தார். வடிவேலுவுக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. அநேகமாக ஏதோவொரு விசாரணை நிமித்தமாகவே அவரை அழைத்திருப்பதாகவே எண்ணினார். குறிப்பிட்ட தினத்தில் குழம்பிய மனதுடன் திணைக்களத்தை அடைந்தார்.

சிறிது நேர காத்திருப்புக்குப்பின் அவர் கல்விப் பணிப்பாளரின் பிரத்தியேக அறைக்கு அழைக்கப்பட்டார்.

“வாங்க மிஸ்டர் வடிவேலு... உட்காருங்க...”

“சேர்... எதுக்காக என்னை... வரச் சொன்னீங்க...?”

“பதற்றப்படாதீங்க... உங்களை மாதிரி நேர்மையான நல்லவங்களுக்கு வற்ற வழமையான பிரச்சனைதான். நானும் தோட்டத்துல புல்லு வெட்டுற மலையில பிறந்தவன்தான். நம்ம சமூகத்துக்கு எந்தவழியிலாவது நல்லது செய்யணும்னுதான் இந்த

நாற்காலிக்கு வந்தேன் - ஆனா குலத்தைக் கெடுக்குற கோடரிக்கம்பு மாதிரி நம்மவங்களே நம்ம சமூகத் தோட முன்னேற்றத்துக்குத் தடையா, அச்சுறுத்தலா இருக்காங்க. என்னடா இவன் விஷயத்தைச் சொல்லாம என்னவெல்லாமோ பேசுறானேன்னு நினைக்கிறீங்களா...? உங்களோட வேலை செய்யிற கிருஷ்ணன் மேலிடத்துக்குக் கடிதம் போட்டிருக்காரு... நீங்க உங்கக் கடமையை ஒழுங்கா செய்யிறதில்லையாம். வனிதா டீச்சரோட பாடசாலை நேரத்துல மட்டம் போட்டுட்டு காதல் லீலைகள்ல ஈடுபடுறீங்களாம். இன்னும் என்னவெல்லாமோ ரொம்ப மோசமா எழுதியிருக்காரு. அதை விசாரிச்சி தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க சொல்லி மினிஸ்ட்ரியில இருந்து எனக்கு ஓடர் வந்திருக்கு. நான் விசாரிச்ச வகையில் உங்க மேல எந்த குற்றமும் இல்லைன்னுறது நல்லாவே தெரியவந்திடுச்சி. ஆனாலும் கிருஷ்ணன் அரசியல் செல்வாக்குள்ளவர். இன்றைக்கு நம்ம சமூகம் கல்வியில பின் தங்கி போறதுக்கு ஒருவகையில் நம்ம அரசியல்வாதிகளும் காரணமா இருக்காங்க. அவங்க சுயநலத்துக்காக, அவங்களோட கைத்தடிகளோட பேச்சைக் கேட்டுக்கிட்டு உங்களை மாதிரி நல்லவங்களுக்கும் தொல்லை குடுக்கிறாங்க. நியாயம், உண்மை உங்கள மாதிரியானவங்கக்கிட்ட இருந்தாலும் கூட நாங்க மனசாட்சியைக் கழற்றி வச்சிட்டு உங்கள் மேல நடவடிக்கையெடுக்க வேண்டியிருக்குது. 'படிக்கிறது கட்டபொம்மன் நூல்; பிடிக்கிறது எட்டப்பன்வால்'ன்னு செயல்படுற சில பேர் எங்களைச் செயலிழக்க வச்சிடுறாங்க... அவங்களுக்காக உங்க மேலே நான் நடவடிக்கை எடுக்கணும். ஆனாலும்

உங்களுக்கு ஒரேயொரு சந்தர்ப்பம் இருக்கு... அதாவது இதுக்கெல்லாம் சாட்சியில்லை...

நீங்க... நான் உங்களை விசாரணை செஞ்சதாகவும் விசாரணை அறிக்கையில் கையெழுத்து வாங்கிட்டதாகவும் உங்க பக்க சார்பான விளக்கங்களையும் எழுதி எனக்கும் பிரதியை சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சுக்கும் அனுப்பிடுங்க. நல்லவங்களுக்குச் சோதனை வரத் தான் செய்யும். ஆனா நிரந்தரமில்ல. தர்மம்தான் ஜெயிக்கும்... நீங்க போயிட்டு வாங்க...”

வடிவேலு வெளியே வந்தார். அவர் மனம் பெரிதும் புண்பட்டு விட்டது. தனக்குப் பிரச்சனை வந்ததையிட்டு அவர் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் - தன்னால் ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணுமல்லவா பாதிக்கப்படுகிறாள். ஒரு பாவமும் அறியாத அவள் பாதிக்கப்படக்கூடாது... கனி கெட்டால், கவலையில்லை - ஆனால் கன்னிகெட்டாலோ கடைசிவரை கண்ணீர்தான். அவர் முடிவு செய்து விட்டார். வனிதாவிடம் தன் மனதிலுள்ளதைச் சொல்லி அவளின் விருப்பத்துடன் மணம் முடிப்பது என்று இதைவிட வேறு சரியான வழி நிச்சயமாக இருக்க முடியாது. அவர் மன ஆறுதலுடன் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

அடுத்த ஒரு வாரம் வரை வனிதா பாடசாலைக்குச் சமூகமளிக்கவில்லை. வடிவேலுவுக்கு குழப்பமாக இருந்தது. ஏன் வரவில்லை. சுகமில்லையோ, அல்லது ஏதாவது பிரச்சினையா?

அவரால் எந்த முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை. மேலும் இரண்டு நாட்கள் சென்றன. வடிவேலுவின் பெயருக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. அவர் கடிதத்தைப் பிரித்தார். முத்து முத்தான அழகான கையெழுத்தில் வனிதாதான் எழுதியிருந்தாள்.

“அன்பானவருக்கு, வனிதா எழுதுகிறேன். என்ன எழுதுவது, எப்படி தொடங்குவதென தெரியவில்லை. நான் இதுவரை யாருக்கும் கடிதம் எழுதியதில்லை. தங்கக் கூண்டில் இருக்கும் கிளியைப் போல வசதி வாய்ப்புகள் இருந்தும் அன்பு, பாசம் இல்லாமல் வளர்ந்தேன். யாரையும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் உங்களை என்று பார்த்தேனோ அன்றே என் மனதினைப் பறிக்கொடுத்து விட்டேன். என்னால் உங்களை மறக்க முடியவில்லை. பாலைவன மணல் போல் வறண்டுக் கிடந்த என் மனதில் உங்கள் பார்வை பாலை வார்த்ததனால் என் வாழ்வில் மகிழ்ச்சி பொங்கத் தொடங்கியது. யாருக்கும் அடங்காமல் முரண்டுப் பிடித்த என் உள்ளத்துக்கு உங்களின் தூய்மையான அன்பு கடிவாளம் போட்டது. உங்களால் நான் மாறினேன். என் இதயம் ரோஜாவாகியது. ராஜாவான உங்கள் உருவம் என் உள்ளத்தில் சிம்மாசனம் போட்டு விட்டது. என் காதலை உங்களிடம் சொல்ல பல நாள் முயன்றேன். ஆனால் - நாணம் தடுத்தது. இந்த நிலையில் தான் என் பெற்றோருக்கு ஒரு மொட்டைக் கடிதம் வந்தது. அதில் உங்களையும் என்னையும் பற்றி மிக மோசமாக யாரோ எழுதியிருந்தார்கள். கடிதத்தை வாசித்த என் அப்பா கடும் சினம் கொண்டார்.

உங்களை ஒரு கை பார்க்கப் போவதாகக் குதித்தார். குடிகாரனான என் மாமன் மகனுக்கும் எனக்கும் திருமணம் பேசினார்கள். அவர்களுக்கு என் வாழ்க்கையைப் பற்றியெல்லாம் கவலையில்லை. கௌரவம் பாதிக்கப்படக்கூடாது. ஆனால் உள்ளத்தில் உங்களின் நினைவுகளுடன் இன்னொருவருக்கு என்னால் எப்படி கழுத்தை நீட்ட முடியும். உங்களுக்கு எந்தக் கெடுதலும் வரக்கூடாதென்பதில் நான் உறுதியாக இருந்தேன். நாளை விடிந்தால் திருமணம். இதோ என் பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டேன். என் உயிர்த்தோழியொருத்தி யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறாள். அவளைத் தேடி பயணப்பட்டுவிட்டேன். இது தற்காலிகப் பிரிவுதான். மறுபடியும் உங்களைத் தேடி நிச்சயமாக வருவேன். உங்களால் இந்தச் சமூகம் எவ்வளவோ பயன்களை பெறவேண்டியிருக்கு. அதுக்கு எந்தத் தடையும் வரக்கூடாது. நான் மறுபடியும் நிச்சயமாக உங்களைத் தேடி வருவேன். அதுவரை நிச்சயமாக எனக்காக நீங்கள் காத்திருப்பீர்களா? இப்படிக்கு உங்கள் வனிதா.

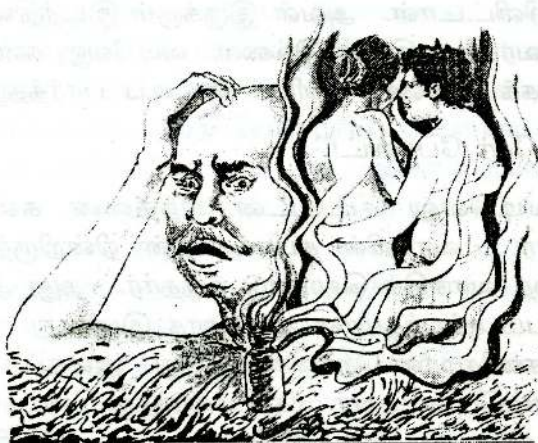
கடிதத்தை திரும்பத் திரும்ப வடிவேலு வாசித்தார். அவர் கண்கள் கலங்கின. அவர் தன் உள்ளத்திலிருந்ததைச் சொல்ல நினைத்த போது சம்பந்தப்பட்டவள் எங்கேயோ போய் விட்டிருந்தாள். அவர் மனதில் நிரந்தரமாகக் குடியேறி விட்ட அவளின் வருகைக்காக கடைசி வரை காத்திருக்க முடிவு செய்துவிட்டார். தெரிந்தோ தெரியாமலோ முதன் முறையாக அவர் மனதில் ஒருத்தி நிரந்தரமாகக்

குடியேறிவிட்டாள். அவள் இருக்கும் இடத்தில் இனி வேறு எவர்க்கும் இடம் இல்லை. வடிவேலு கண்களில் இலேசாகக் கண்ணீர் துளிகள் எட்டிப் பார்த்தது.

“சேர் போஸ்ட்!”

வடிவேலு சட்டென சிந்தனை கலைந்து எழுந்தார். வாசலில் தபால்காரன் நின்றிருந்தான். கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்தார். அது அவரது ஓய்வூதியம் சம்பந்தமான கடிதமாக இருந்தது. அதில் ஓரளவு கணிசமான தொகையிருந்தது. அதைப் பார்த்த போது சட்டென அவர் முகம் மலர்ந்தது. லட்சுமியின் தம்பியின் அறுவை சிகிச்சைக்கு அதிலிருந்து தேவையான பணத்தைக் கொடுக்க முடியும். மிகுதியை ஏதாவது வங்கியில் வைப்பிலிட்டு, வரும் வட்டியில் வறிய மாணவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்யலாம். இலவசமாக டியூஷன் வகுப்புகளை நடத்தலாம். வனிதா - நிச்சயமாக என்றாவதொரு நாள் அவரைத் தேடி வருவாள். அதுவரை அவர் அவளுக்காகக் காத்திருப்பதுடன் தனது இறுதி மூச்சிருக்கும் வரை தன்னுடைய சமூகத்துக்குத் தேவையான சேவைகளையெல்லாம் நிச்சயமாகச் செய்து கொண்டேயிருப்பார். காதலிக்காகக் காத்திருப்பதுடன் தன் கடமைகளையும் தவறாது செய்து கொண்டிருக்கும் வடிவேலு நிச்சயமாக மனிதருள் மாணிக்கம் தான்.

யாருக்குக் கல்யாணம்?

‘பளார்’ என்ற ஒரு அறை விழவும் சந்திரன் நிலை குலைந்து போனான். காதுகள் ‘சொய்ங்’ என்று சத்தம் கேட்டது. தலை சுற்றுவதைப் போல இருந்தது. கலங்கிய கண்களுடன் காவலர்களைப் பார்த்தான். அவர்கள் இதுவரை அவர்கள் கேட்டிராத தூஷண வார்த்தைகளில் அவனையும் அவனோடு சேர்ந்த மற்றவர்களையும் ஏசினார்கள். அவர்களில் ஒரு காவலன் கையில் உருட்டுக்கட்டை போன்ற தடி இருந்தது. அந்த தடியினால் இடைக்கிடை ஒருவர் மாறி ஒருவருக்கு அடித்தான். வலி பொறுக்க முடியாமல் பலர் அலறினார்கள். இன்னும் சிலர் துடிதுடித்துக் கீழே சாய்ந்தார்கள். சுமார் ஒரு மணி நேரம் இந்த சித்திரவதை நடந்தது. பின் அவர்கள் யாவரும் சிறு

சிறு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஏற்கனவே இருந்தவர்களுடன் வெவ்வேறு அறைகளில் அடைக்கப்பட்டார்கள். சிலரால் நடக்கவும் முடியவில்லை. சந்திரன் அடைக்கப்பட்ட அறையில் போதைவஸ்து பாவிக்கும் ஒருவனும் இருந்தான். அவன் பரட்டை தலையுடன் நீண்ட தாடியுடன் இருந்தான். அடிக்கடி இருமிக் கொண்டே இருந்தான். அவன் உடலில் இருந்து கெட்ட நெடி வீசியது.

சந்திரனுக்குக் குமட்டியது. ஆனால் வாந்தி எடுத்தால் அதை எங்கே துப்புவது? அங்கே சிறுநீர் கழிப்பதற்கு மட்டும் ஒரேயொரு பாணை இருந்தது. ஏற்கனவே அனைவருக்கும் சாப்பாடு கொடுத்து அறைக்குள் போட்டு பூட்டிவிட்டிருந்தார்கள். இனி காலை ஏழு மணிக்குத்தான் திறந்து விடுவார்கள். சந்திரன் அப்படியே சுவரில் சாய்ந்து கொண்டான். அவன் எப்படி இங்கு வந்தான்? இங்கே வரும் அளவுக்கு அவன் செய்த குற்றம் என்ன? “பிந்துனுவெவ” சம்பவம் நடந்த ஒரு வாரத்திற்குப் பின் அவன் இருந்த நகரில் சில அசம்பாவிதங்கள் நடந்தன. சந்திரன் பட்டதாரி ஆசிரியர். பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவன். அவனைத்தேடி நல்ல சந்தர்ப்பங்கள் வந்தன. வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு கூட கிடைத்தது. அவன் கை நிறைய சம்பாதிக்கலாம். கார், பங்களா வாங்கியிருக்கலாம். ஆனால்... தான் கற்ற கல்வி தான் பிறந்து வளர்ந்த மக்களுக்கே பிரயோசனப்பட வேண்டும் என்று நினைத்தான். தன்னைத் தேடி வந்த நல்ல வாய்ப்புகளையெல்லாம் உதறித்தள்ளினான். ஆசிரியர் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

இன்று மலையகத்திலிருக்கும் சிலர் படித்துப் பட்டம் பெறுமட்டும் 'சமூகம்' அது இதுவென பேசுகிறார்கள். ஆனால் படிப்பு முடிந்து நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்தவுடன் ஏற்கனவே வாய்க்கு வாய் மேடையில் பேசிய தன் சமூகத்தை மறந்து விடுகிறார்கள். தான், தன் குடும்பம் என்ற ரீதியில் செயல்படத் தொடங்குகிறார்கள். முன்னர் ஒன்றே குலம் ஒன்றே தேவன் என நினைத்து சக மாணவர்களுடன் ஒற்றுமையாக இருந்தவர்கள் வெளியே வந்தவுடன் 'சாதி' பேசுகிறார்கள். சங்கம் வைக்கிறார்கள். பிரிவினையைத் தோற்றுவிக்கிறார்கள். ஆனால் சந்திரன் இவர்களில் மாறுப்பட்டவனாக இருந்தான். சொல்லும் செயலும் ஒன்றாக இருக்க விரும்பினான். தன்னை வளர்த்த தன் சமூகத்திற்கு ஏணியாக இருக்க விரும்பினான். ஏழை, எளிய மாணவர்களுக்குத் தோணியாக இருந்து அவர்களைக் கரை சேர்க்க உதவினான். வறிய மாணவர்களுக்காக இலவச 'டியூசன்' செய்தான்.

அவனுக்கு இரண்டு சகோதரிகள். மூத்த சகோதரிக்கு நல்ல வரன் ஒன்று வந்தது. அவனுக்கும் பெண் பார்க்கப்பட்டது. இரண்டு திருமணங்களும் ஒரே நாளில் ஒரே மேடையில் செய்வதென தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவன் கல்யாணக் கனவில் இருந்தான். அப்போது தான் "பிந்துனுவெவ" சம்பவம் நடந்தது. மலையகமெங்கும் பதற்றம் நிலவியது. ஆங்காங்கே கடையடைப்பு, தீவைப்புச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. அன்று பாடசாலை இல்லை.

சந்திரனிடம் டியூசனுக்காக வந்த சில மாணவர்கள் தங்களின் வீடுகளுக்குப் போக முடியாமல் தடுமாறினார்கள். சந்திரனே அவர்களைப் பாதுகாப்பாக கொண்டு விட தீர்மானித்தான். அவர்கள் டவுனுக்கு வந்தபோது அங்கே ஒரே கலவரமாக இருந்தது. சந்திரனுக்கே அந்தச் சூழ்நிலை அச்சுமட்டுவதாக இருந்தது. எனினும் மிக சிரமத்துடன் அவர்களைத் தத்தமது வீடுகளில் விட்டு விட்டு தனது லயத்தை நோக்கி வந்தான். அப்போது அவன் லயத்தில் உள்ள சிலர் சத்தமிட்டவாறு அங்கும் இங்கும் சிதைந்து ஓடினார்கள். அவனுக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. மறு நாள் பொலீஸ் ஜிப்பில் ஏராளமான பொலீஸார் அந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்தார்கள். வீடுவீடாக வந்து குறிப்பிட்ட சிலரை கைது செய்தார்கள். அதில் சந்திரனும் ஒருவன். சந்திரனுக்குத் தான் எதற்கு கைது செய்யப்படுகிறோம் என்று விளங்கவில்லை. அவர்கள் அனைவரும் பொலீஸ் நிலையம் கொண்டு போகப்பட்டார்கள். அவசர காலச் சட்டத்தின் கீழ் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. சந்திரனும் சக கைதிகளும் கண்டி போகம்பர சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு போகப் பட்டார்கள். அனைவரது கைகளிலும் கை விலங்குகள் போடப்பட்டிருந்தது. இடைக்கிடை அவர்கள் தூஷண வார்த்தைகளால் ஏசப்பட்டார்கள். சிலர் நையப்புடைக்கப்பட்டார்கள்.

“ஏண்டா இந்தியாவில் இருந்து பிழைக்க வந்த நீங்க இங்கவுள்ள எங்கட ஆட்களோட கடைகளை

எரிக்கிறீங்க... எங்கட ஆளுகளுக்கு அடிக்கிறீங்க இல்லையா... இப்பக்கூட உங்களையெல்லாம் எங்களுக்கு எதுவும் செய்ய முடியும்... கவனமாக இருங்க..”

சந்திரன் மிகவும் பவ்வியமாகக் கேட்டான். “ஐயா, சட்டப்படி நீங்க எதுவும் செய்யலாம். அதுல எவ்வித ஆட்சேபனையும் இல்ல. ஆனா எதுவுமே செய்யாத என்னை எதுக்கு கைது செய்தீங்க? நான் என்ன குற்றம் செஞ்சேன்...?”

அவ்வளவுதான் ‘பளார்’ என்று ஒரு அறை விழுந்தது. “நாங்க யாரையும் கைது செய்வோம். எங்களை நீங்க யாரும் கேள்வி கேட்க முடியாது. இதெல்லாம் உங்களைக் கோட்டுக்கு கூப்பிட்டா அங்கே போய் சொல்லு. நாங்க எங்க இஷ்டப்படி எது வேணும்னாலும் செய்வோம். உங்க தலைவர் மாரோ இல்ல, ஆண்டவனே வந்தாக்கூட இங்க ஒன்னும் செய்ய ஏலாது. இது எங்களோட இராச்சியம். அங்கே நாங்க வச்சதுதான் சட்டம். உங்களையெல்லாம் கட்டம் கட்டமாக இல்லாம ஆக்கிடுவோம் கவனம். உங்களோட சண்டித்தனத்தை காட்டணும்னா கப்பலேறி யாழ்ப்பாணம் போங்க..”

அதற்குப் பின் சந்திரன் எதுவும் பேசவில்லை. அவர்கள் எப்போது அவசர காலச் சட்டத்தில் கைது செய்யப்பட்டார்களோ இனி அவர்கள் எதுவும் பேச முடியாது.

அவசர காலச்சட்டம் என்பது தமிழர்களின் காலைச் சுற்றிய விஷப்பாம்பு போன்றது. எப்போது

கடிக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. அது கடிக்காமல் இருக்க வேண்டுமானால் துன்பங்களையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு அமைதியாக இருந்து விடுவது தான் உத்தமம். இப்படி செய்யாத குற்றத்திற்காக பொய்யாக குற்றம் சுமத்தப்பட்ட சிலர் கிட்டத்தட்ட ஊமைகளாகி நடைபிணங்களாக உலாவுகிறார்கள். அவர்கள் பேசுவதில்லை. சிரிப்பதுமில்லை. எந்நேரமும் விட்டத்தையே நோக்கியிருக்கும் அவர்களின் விழிகள் இடைக்கிடை கண்ணீர்த் துளிகளைத் துளிர்க்கும். அவனைப் போலவே அவசர காலச் சட்டத்தினால் கைதுசெய்யப்பட்ட யாழ்ப்பாணம் கிளிநொச்சியைச் சேர்ந்த கருணாகரன் எந்நேரமும் அழுத வண்ணமே இருந்தான். அவனை கைது செய்யும் போது அவனின் மனைவி நிறை மாத கர்ப்பினியாம். தந்தை இதயநோய் காரணமாக அவசர சிகிச்சை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாராம். அவன் தங்கைக்கு ஒரு மாதத்தில் திருமணம் நடக்க இருந்ததாம். இவன்தான் மூத்தவன். இவன் சம்பாத்தியத்தை நம்பிதான் அவர்கள் இருந்தார்கள். இப்போது இவன் வந்து ஆறு மாதத்திற்கு மேலாகிறது. அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்ற ஒரு விபரமும் தெரியாமல் அவன் பைத்தியக்காரன் மாதிரி சிறையில் வாடி வதங்கிக் கிடக்கிறான்.

சந்திரன் சட்டென சிந்தனை கலைந்தான். இனி என்ன செய்வது? அவன் சகோதரியின் திருமண விடயம் என்னவாகும்? அவன் எதிர்காலம் என்ன? அவனால் இனி வெளியே வர முடியுமா? செய்யாத குற்றத்திற்காக அவன் இங்கே அநியாயமாக அடைபட்டிருக்கிறான்.

அவனைப் போலவே அப்பாவிகள் பலர் கூண்டில் அடைக்கப்பட்ட பறவைகளைப் போல அடைந்து கிடக்கிறார்கள். நாட்கள் ஓடின. அவனுக்கு அங்கேயே பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போல இருந்தது. சரியான சாப்பாடு இல்லை. குளியல் இல்லை. இடைக்கிடை காவலர்களின் ஏச்சிப்பேச்சி. எதிர்த்தால் அடி, உதை. அவ்வளவும் தங்கு தடையின்றி கிடைத்தன. சுமார் நான்கு மாதங்கள் ஓடின. அவர்கள் கோட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். யாரோ ஒரு திறமையான வக்கிள் அவர்களுக்காக வாதாடி அவர்களை பிணையில் வெளியே கொண்டு வந்தார். நான்கு மாதங்களுக்குப் பின் அவன் சுதந்திரக் காற்றை சுவாசித்தான். அவனைப் பார்க்க அவன் தந்தை வேலாயுதம் மட்டும் வந்திருந்தார். அவரும் நொந்து நூலாகியிருந்தார்.

“அப்பா... அம்மா தங்கச்சியெல்லாம் நல்லா இருக்காங்களா?”

வேலாயுதம் வாயில் துண்டை வைத்துக் கொண்டு விம்மினார். உடல் மெலிந்து தாடி வளர்ந்து பைத்தியகாரன் போல் இருந்த அவனைப் பார்க்க அவரால் முடியவில்லை.

“சந்திரா... என்னடா இது கோலம்... உனக்குத் தகவல் சொல்லவோ... உன்னைப் பார்க்கவோ... விட மாட்டேனுட்டாங்க... நீ எங்கே இருக்கே, என்ன செய்யுறன்னு எந்த விபரமும் தெரியாம போயிருச்சி. நம்மகிட்ட சந்தா பணத்தை மட்டும் சத்தமில்லாம வாங்கும் யூனியன்காரனுங்க விஷயம் கேள்விப்

பட்டதும் சந்தடியில்லாம ஓடி ஒளிஞ்சிட்டாங்க. கஷ்டப்பட்டு தேடிப்பிடித்துக் கேட்டதற்கு 'இது ரொம்ப பாரதூரமான விஷயம். இதுல தலை போட்டா எங்கட தலையும் போய்டும்'னுட்டாங்க. எங்களுக்காக எதையும் செய்வோம்னு வாக்குறுதி கொடுத்த இவனுங்க ஆபத்துக்காலத்துல உதவாம அடிச்சி புடிச்சி ஓடிட்டானுங்க.

நீ போனதில இருந்து அம்மா படுத்தபடுக்கையாகிட்டாங்க. சாப்பிடலை... யார் கிட்டேயும் பேசலை... கடைசியிலே போன மாசம் இந்த உலகத்தை விட்டே போயிட்டாங்க. உன் பெரிய தங்கச்சியை நிச்சயம் பண்ணுனவங்க... இந்த சம்பந்தமே வேணாம்னுட்டு வேற இடத்துல பேசி முடிச்சிட்டாங்க. உனக்குப் பொண்ணு தாரேன்னவங்களும் பின் வாங்கிட்டாங்க. நான் அந்தப் பொண்ணு மஞ்சளாவை நேர்ல போய் பார்த்துப் பேசினேன். என் மகன் மேலே குத்தம் இல்லேனு வாதாடினேன். அதுக்கு அந்தப் பொண்ணு குத்தம் செஞ்சாரா இல்லையான்னுறது இப்ப பிரச்சினை இல்ல. பயங்கர வாத சட்டத்தில கைது செஞ்சிருக்காங்க. நானும் ஒரு ஆசிரியை. பிற்காலத்தில என்னையும் தொழிலையும் இது பாதிக்கும். திடீர் திடீர்னு இவரைக் காரணமில்லாம கைது செய்வாங்க. எந்த நேரமும் அச்சத்துடன்தான் நான் வாழனும். என்னை நிம்மதியா, சந்தோஷமான இடத்தில கல்யாணம் முடிச்சி வைக்க அப்பா, அம்மா விரும்புறாங்க. அவங்க விருப்பம் நியாயம் தானே. உங்களுக்கே இப்படி ஒரு நிலமை வந்து உங்க மகளை

இப்படிப் பட்ட ஒருவருக்கு கல்யாணம் பண்ணி வைக்க சம்மதிப்பாங்களான்னு அந்தப் பொண்ணு திருப்பி என்னை கேட்டுச்சி... அது கேட்டது நியாயம் தானே...!

எல்லாத்துக்கு மேலா டிபார்மெண்ட்ல இருந்து வெட்டர் வந்திச்சி. பயங்கர வாத தடுப்புச் சட்டத்துல நீ கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறதால வழக்கு முடியும் மட்டும் உன்னை ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்து இடைநிறுத்தி வச்சிருக்காங்களாம்... நான் படிச்சி படிச்சி சொன்னேன் தானே... நமக்கு இந்த சேவை அது இதெல்லாம் வேணாம்... கிடைச்ச நல்ல சந்தர்ப்பத்தை வச்சி முன்னேறப்பாருன்னு... நீ கேட்கலை... இப்ப உன் வாழ்க்கையே போயிடுச்சே.

இனி என்னடா இருக்கு... ஒரு குத்தமே செய்யாம, சேவை சேவைன்னு இருந்தியே... இப்போ நாயை விட கேவலமா இருக்கிறே... நீ படிச்ச படிப்பு... செஞ்ச வேலை எதுக்குமே அர்த்தம் இல்லாமப் போயிடுச்சே... இனி என்ன செய்ய போறே...?” அவர் சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

சந்திரன் சட்டென்று தரையில் அமர்ந்தான். “ஒ வென்று சத்தமிட்டு அழுதான். அழுதுகொண்டே இருந்தான். அவனை வேடிக்கை பார்க்க கூட்டம் கூடியது. வேலாயுதம் தோளைத் தொட்டு உலுக்கினார். எழுப்பப்பார்த்தார். ஆனால் அவன் அசையவில்லை. தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுதான். எதற்காக அழுகிறான், யாருக்காக அழுகிறான் என்பது தெரியாமல் அவன் அழுது கொண்டேயிருந்தான்.

கனல் தீப்!

சின்னத்தம்பி - சிறையை விட்டு வெளியே வந்தான். அவன் கண்கள் கலங்கின. சுமார் எட்டு வருடங்களுக்குப் பின் இப்போது தான் சுதந்திரக்காற்றை சுவாசிக்கிறான். சிறைக்குள் அவன் பட்ட கஷ்டங்கள், அடைந்த சித்திரவதைகளை மறுபடியும் எண்ணிப் பார்க்கவே அவன் மனம் கூசியது. தமிழனாகப் பிறந்தால் கூட குற்றமில்லை. ஆனால் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தினால் கைதாகி மட்டும் சிறைக்குச் செல்லக் கூடாது. அப்படி நடந்தால் இருப்பதைவிட இறப்பதே நல்லது.

சின்னத்தம்பி வெளியே வந்தான். பஸ்தரிப்பு நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான். அவனுக்கு அழகை அழகையாக வந்தது. அன்பு அம்மா பாசத்துடன் அண்ணா அண்ணாவென்றழைக்கும் தங்கை, உற்றார், உறவினர்கள் அனைவரையும் பிரிந்து எட்டு வருடங்கள் சிறையில் வாடியவன் இப்போது நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் அவர்களைப் பார்க்கப் போகிறான்.

தாமரை - அவனால் நேசிக்கப்பட்டவள். அவனை அவள் உயிராக நினைத்தாள். அவன் அண்ணன் மாரியின் கடுமையான எதிர்ப்பு களுக்கிடையே அவர்களின் காதல் வளர்ந்தது. மலர்ந்தது. மணம் வீசியது. ஆனால் - விதி விளையாடி போது மதிகெட்டது. அவன் கதி அதோ கதியாகிவிட்டது. அந்தத் தோட்டத்தில் பல்கலைக் கழகம் சென்று படித்தவன் அநேகமாக சின்னத்தம்பியாக மட்டும்தான் இருக்கும். தன்னுடைய உயர் கல்வி அவனின் குடும்பத்தை மட்டுமல்ல, தன்னைச் சார்ந்த சமூகத்தையும் உயர்த்திட வேண்டும் என கனவு கண்டான். கஷ்டத்திலும் இஷ்டத்துடன் கல்வி கற்றான். அவன் இரண்டாமாண்டு மாணவனாக இருந்த போது பல்கலைக்கழகத்தில் ஏற்பட்ட சில பிரச்சனைகளினால் இவனும் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தினால் கைது செய்யப்பட்டான். வழக்கு இல்லை. விசாரணையில்லை. என்ன செய்தானென்ற காரண காரியமில்லை. யாரையும் பார்க்கவோ பேசவோ அனுமதியில்லை. எதுவும் கேட்க முடியாது. அடி, உதை, சித்திரவதையென சிதைந்து போனான்.

அவன் சிறையில் பட்ட அனுபவங்களை வெளியில் சொல்ல விரும்பவில்லை. அதனால் பயனொன்றுமில்லை. அவன் எதிர்காலத்தையே சிறை வாழ்க்கை சிதைத்து சின்னாபின்னமாக்கி விட்டது. எப்போது பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தினால் கைது செய்யப்பட்டானோ அப்போதே அவன் வாழ்க்கை அஸ்தமனமாகி விட்டது. இனி அவனுடன் யாருமே பேசமாட்டார்கள். பயப்படுவார்கள். விலகி ஓடுவார்கள். அவன் குடும்பத்தினர் கூட அவனைச் சேர்த்துக் கொள்வார்களா... தெரியாது. காகத்தின் கூட்டில் பிறந்த குயில் குஞ்சுக்காவது விமோசனம் கிடைக்கும். ஆனால் அவனுக்கு?

மாரியும் அவனும் ஒரு காலத்தில் இணைபிரியாத நண்பர்கள். பாடங்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள மாரியின் வீட்டுக்குப் போனவனின் பார்வை தாமரைமேல் பட்டது. இருவர் பார்வைகளும் பரிமாறிக் கொண்டன. மாரியின் அப்பா ஒரு வியாபாரி. மாரியின் பிடிவாதத்தினால் அவன் க.பொ.த. உயர்தரம் வரை படித்தான். அவர்கள் பணக்காரர்கள். சின்னத்தம்பி ஏழை. ஆனால் படிப்பில் கெட்டிக்காரன். மாரிக்கு அவனின் உதவி படிப்பில் தேவைப்பட்டது. தாமரை க.பொ.த. சாதாரண தரம் வரை கற்றுவிட்டு வீட்டில் இருந்தாள். சூரியனைக் கண்ட அந்தத் தாமரை மலர்ந்தது; மகிழ்ந்தது. காதலினால் கட்டுண்டு கவிதை பாடியது. க.பொ.த. உயர்தர பரீட்சை முடிந்து பெறுபேறுகள் வெளியாகின. சின்னத்தம்பி பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவானான். மாரி தெரிவாகாததனால்

தந்தைக்கு உதவியாக வியாபாரத்தில் இறங்கினான். இதற்கிடையில் தன் தங்கை தாமரை சின்னத்தம்பி காதல் மாரிக்கு எப்படியோ தெரிய வந்தது. மாரி எரிமலையானான். சின்னத்தம்பியை கடுமையாக ஏசினான். தங்களின் அந்தஸ்து, கௌரவம் பற்றி பேசினான். அவனைக் கடுமையாக எச்சரித்தான். தாமரைக்கு பலத்த காவல் போட்டான். காவலை மீறி அவர்கள் காதல் கடிதம் மூலமாக மேலும் வளர்ந்து இறுக்கமானது. பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் ஆண்டு மாணவனாக இருந்த போது தான் அவன் கைதானான். அதற்குப்பின் அவன் வாழ்க்கை இருண்டு போனது. தனது பரிதாப நிலையை விளக்கி தங்களிடம் ஓட்டு வாங்கி கோட்டையில் கோட்டும் சூட்டுமாக இருக்கும் அரசியல்வாதிகளுக்குக் கடிதம் போட்டான். ஆனால் எந்த பதிலும் இல்லை. கூண்டிலே அடைபட்ட கிளிக்காவது நேரத்துக்கு பாலும் பழமும் கிடைக்கிறது. ஆனால் இவனுக்குக் கிடைத்ததெல்லாம் ஏச்சும், பேச்சும், அடியும், உதையும்தான் மிருகத்தை விட அவன் கேவலமாக நடத்தப்பட்டான்.

சின்னத்தம்பி கண்களைத் துடைத்தவாறு போக வேண்டிய பஸ்ஸில் ஏறினான். பஸ் புறப்பட்டது. தாமரை என்ன ஆனாள்? வேறொருவனைத் திருமணம் முடித்து பிள்ளைச் செல்வங்களுடன் சந்தோஷமாக இருப்பாளோ... பாவம் அவள் வேறு என்ன தான் செய்வாள்? அவள் அவன் மீது வைத்தது உண்மையான காதல் தான். ஆனால் அவனின் சிறை வாழ்க்கை அந்தக் காதலைக் காணாமல் போக வைத்து விட்டது.

காலச்சக்கரம் அவர்களின் காதல் மலர்களைக் கசக்கிக் காற்றோடுக் காற்றாக காணாமல் போகச் செய்து விட்டது. இனி என்ன இருக்கிறது? அவனின் உயர்கல்விக் கனவு கானல் நீராகிவிட்டது. எதிர்காலம் என்னவென்பது கேள்விக் குறிதான்.

சுமார் மூன்று நான்கு மணி நேர ஓட்டத்துக்குப் பின் பஸ் எழில் கொஞ்சும் மலையகத்துக்குள் நுழைந்தது. சின்னத்தம்பி தான் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்ததும் கீழே இறங்கினான். இலேசாக மழை தூறியது. எட்டு வருடங்களுக்குப் பின் தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணில் காலடி வைத்த சின்னத்தம்பி மழைத்துளிகள் உடம்பில் பட மெதுவாக நடந்தான். இப்போது என்ன செய்வது? லயத்தை நோக்கி நடப்பதா, இல்லை தூரத்திலிருந்து பார்த்து விட்டு வந்தவழியே போய்விடுவதா?

“சின்னத்தம்பீ... நீயா... எப்போது விடுதலையானே...?”

சின்னத்தம்பி சத்தம் வந்த இடத்தில் பார்வையைச் செலுத்தினான். அங்கே அவன் நண்பன் மாரி... பரட்டைத் தலை, முகம் முழுக்க தாடியுடன் மெலிந்து போய் காணப்பட்டான்... “மாரி நீயா...?”

“ஆமாம் சின்னத்தம்பி, நானே தான். வா... அந்த ஹோட்டல்ல போய் ஏதாவது குடிச்சிக்கிட்டே பேசுவோம்...”

இருவரும் ஹோட்டலை அடைந்தார்கள். சற்று நேரம் இருவரிடமும் அமைதி திரைப் போட்டிருந்தது.

யார் முதலில் பேசுவதென்று தெரியாமல் இருவருமே மௌனமாக இருந்தார்கள்.

மாரி கண்கள் கலங்கிய நிலையில் சின்னத்தம்பியைப் பார்த்தான். “என்னை மன்னிச்சிடு சின்னத்தம்பி. நீ நட்பை கற்பா நினைச்சே. ஆனா நான் பிஸ்னஸா பார்த்தேன். என்னோட தங்கை உன்னை உயிரா காதலிச்சா. நான் உங்க காதல் பயிரை வேரொட பிடுங்கி எறிய நினைச்சேன். நீ சிறைக்குப் போனதும் தாமரை சித்தபிரமைப் பிடிச்சமாதிரி ஆயிட்டா. ஆனா நாங்க அதையெல்லாம் கவனிக்காம வேறொரு மாப்பிள்ளைக்கு மணம் பேசி முடிச்சிட்டோம். விடிஞ்சா கல்யாணம். தாமரை அன்றைக்கு முழுவதும் அழுதுக்கிட்டேயிருந்தா. விடியற்காலையில் ஏற்கனவே வாங்கி வச்சிருந்த தூக்க மாத்திரைகளை ஒண்ணா முழுங்கிட்டா. மயக்க நிலையில் இருந்த அவளைத் தூக்கிக்கிட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினோம். ஆனா அவசர சிகிச்சை செஞ்சும் அவள் மயக்க நிலையிலேயே இருந்தா. அப்புறம் தான் டாக்டர்மாருங்க சொன்னாங்க. அவ கோமா நிலைக்குப் போயிட்டாளாம். மறுபடியும் எழுந்து நடமாடுறது நிச்சயமில்லையாம். நாங்க துடிச்சப் போனோம். காதல்ன்னுறது எவ்வளவு சக்திமிக்கதுன்னுறது அப்பதான் என் மூளைக்கு எட்டிச்சி. ஒரு வேளை நீ நேர்ல வந்தா அவளுக்கு நினைவு திரும்புமோன்னுற நப்பாசையில் பலமுறை உன்னை சிறையில் பார்க்க முயற்சி செஞ்சேன். முடியலை. உங்க வீட்டையும் உன்னைப் பத்தி பேச

வேணாம்னுட்டாங்க. ஆறு வருஷமா தாமரை 'கோமா'வுலேயே இருந்துட்டு உயிரை விட்டா. நான் தாமரை மேல ரொம்ப பாசம் வச்சிருந்தேன். அவளோட சாவு என்னை நிலைகுலைய வச்சிடுச்சி. என்னோட தங்கச்சியோட சாவுக்கு நானே முழு காரணமாயிட்டேன். உண்மையான காதல் உயிரை விட மேலானது. அது கல்லுல எழுதுன எழுத்து மாதிரி. காலத்தாலயும் அழிக்க முடியாததுன்னு என் தங்கை எனக்கு நிரூபிச்சிட்டா. ஆனா கண் கெட்டபின் சூரிய நமஸ்காரத்தால யாருக்கு என்ன பிரயோசனம்... சின்னத்தம்பி... சின்னதம்பி... நான் பேசிக்கிட்டே யிருக்கேன்... நீ ஏன் ஒண்ணும் பேசாம இருக்கே..."

மாரி சந்தேகத்துடன் சின்னத்தம்பியை அசைக்க உயிரற்ற அந்த உடல் சரிந்து மேசையில் விழ 'சின்னத்தம்பி' என அலறினான் மாரி... வெளியே படபடவென மழை கொட்டத் தொடங்கியது.

பதர் பத்னம் ரெய்யம்!

கந்தசாமி அந்த குஷன் நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்தார். அவர் முகத்தில் கவலை ரேகைகள் ஓடின. அவரைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தவர்கள் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தார்கள். கந்தசாமி நீண்ட பெருமூச்சுடன் தன்னுடைய செயலாளர் குப்புசாமியைப் பார்த்தார்.

“குப்புசாமி, இப்போ என்ன செய்யிறது? நான் இந்த தேர்தல்ல ஜெயிச்சேயாகணும். பத்துவருஷமா பாராளமன்றத்துக்குப் போய்க்கிட்டிருக்கிற நான் இந்த முறையும் போயேயாக வேண்டும். அதுக்காக எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை...”

“ஐயாவுக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை. முன்ன மாதிரி மக்களை மயக்கி ஏமாற்றி ஓட்டு வாங்க

முடியாது. இப்ப இவங்க ரொம்ப வெவரமா இருக்காங்க. ஓட்டுக் கேட்டுப் போனா பெரிய நோட்டா கேக்குறாங்க... அதுவுமில்லாம நீங்க உங்க சாதி ஆளுங்களுக்கு மட்டும்தான் எல்லாம் செஞ்சி குடுத்திருக்கீங்களாம். அதிகமான எண்ணிக்கையில் இருக்கிற தாழ்த்தப்பட்டவங்களுக்கு எதுவுமே செய்யாததனால் அவங்களோட ஒரு ஓட்டுக்கூட உங்களுக்குக் கிடைக்காதுன்னு சொல்லுறாங்க...”

“குப்புசாமி... எனக்குப் புள்ளி விபரமெல்லாம் தேவையில்லை. பணத்தை அள்ளி வீசத் தயாராயிருக்கேன். நான் ஜெயிக்கணும். அதுக்காக எதுவும் செய்ய நான் தயாராயிருக்கேன். உங்களால என்ன செய்ய முடியுமோ செய்யுங்க... நான் காலையில் வாரேன்...”

கந்தசாமி - விருட்டென இருக்கையை விட்டு எழுந்தார். அனைவருக்கும் வணக்கம் சொன்னார். வெளியே நின்றிருந்த ஏஸி வாகனத்தில் ஏறினார். வண்டி வேகமாக அவர் மாளிகையை நோக்கிப் பாய்ந்தது. கந்தசாமி - ஆரம்பத்தில் தோட்ட பங்களாவொன்றில் காவலாளியாக இருந்தார். அந்த பங்களாவுக்கு அடிக்கடி ஒரு அரசியல்வாதி வருவார். இவர் அவரிடம் நெருங்கிப் பழகினார். அவருக்குத் தேவையான பணிவிடைகள் செய்வார். அப்புறம் அவர் இவரைத் தன்னுடன் கொழும்புக்குக் கூட்டிச் சென்றார். படிப்படியாகப் பலருடன் பழகினார். கடைசியில் பாராளுமன்ற உறுப்பினரானார். மளமளவென பணம் கொட்டத் தொடங்கியது.

அந்தஸ்து உயர்ந்தது. சொத்துக்கள் சேர்ந்தன. சொந்தங்கள் கூடின. ஆடம்பரமான வாழ்க்கை அமைந்தது. தோட்டத்தில் கொழுந்துக் கூடையுடன் மலையேறிக் கொண்டிருந்த அவர் மனைவி மரகதம் பழைய நிலையை முற்றிலும் மறந்து மாளிகை வாசியானாள். கொழுந்து மடுவத்தில் கைக்கட்டி நின்ற காலம் போய் இன்று மற்றவர்களை கைத்தட்டி வேலை வாங்குகிறாள். அவளை எல்லோரும் ‘மேடம்’ என்றுதான் அழைக்கிறார்கள்.

பணமும் பதவியும் வந்தவுடன் ஒரு மனிதன் எப்படியெல்லாம் மாறிவிடுகிறான். பற்றாக்குறையான பட்ஜெட்டுடன் பசியும், பட்டினியுமாய் போராடும் போது அவன் மனிதத் தன்மையுடன் வாழ்கிறான். ஆனால் அந்தஸ்து, கௌரவம் வந்தவுடன் அவனுக்குள்ளேயிருக்கும் ‘மனிதம்’ மரணித்துவிடுகிறது.

கார் அந்தப் பெரிய மாளிகையின் முன்னால் வந்து நின்றது. எழில் கொஞ்சம் மலையகத்தில் உயரமான இடத்தில் அமைந்திருக்கும் அந்த மாளிகை சமீபத்தில் தான் நவீன வசதிகளுடன் புதிதாகத் திருத்தி அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

கந்தசாமி சிந்தனையுடன் உள்ளே நுழைந்தார். அவர் மனைவி மரகதம் கவலையுடன் அவரை நோக்கினாள்.

“என்னங்க... நீங்க உங்க பாட்டுக்கு எந்த நேரமும் வெளியிலேயே சுத்திக்கிட்டிருக்கீங்க.... இங்க என்ன நடக்குதுன்னு கொஞ்சமாவது கவனிக்கிறீங்களா...?”

“வந்ததும் வராததுமா ஏன் கறைச்சல் குடுக்குறே... எனக்கு தலைக்கு மேலே வேலை கிடக்குது...”

“ஆமா... தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போறதுக்கு முன்னால முன் கூட்டியே சொல்லலாம்னு நினைச்சா... நீங்க உங்க நிலைமட்டும் பற்றி பேசுறீங்களே...”

“சரி...சரி... என்ன விஷயம்னு சொல்லு...? நான் குளிச்சிட்டு மறுபடியும் வெளியே போகணும்...”

“ஆமா ஒவ்வொரு நாளும்தான் போறீங்க. ராத்திரி பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல வாரீங்க. எப்போ இந்த அரசியலுக்குப் போனீங்களோ அன்னையில இருந்து ஒரு குடும்பம் இருக்கிறதே உங்களுக்கு மறந்துப் போச்சி. பொன்னா உருக்கி பொன்னகையா செஞ்சிதான் போடுறீங்க. ஆனா என் முகத்துல புன்னகையிருக்கான்னு பார்க்க உங்களுக்கு நேரமில்ல. ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணுன்னு ஒரேயொரு பொண்ணுதான் இருக்கா. அவள் என்ன செஞ்சா, எப்படியிருக்கான்னு உங்களுக்குத் தெரியாது...”

கந்தசாமி தலையைப் பிடித்தவாறு சோபாவில் சாய்ந்தார். “சே... இந்த அரசியலுக்கெல்லாம் வாரதாயிருந்தா முதல்ல கல்யாணமே கட்டக்கூடாது. இருக்கிற சுமைகள் போதாதுன்னு இது வேற தலையிடி... சரி... சொல்ல வந்ததைச் சொல்லித் தொலை...”

“உங்க அருமை மகள் அருந்ததி... என்ன காரியம் செஞ்சிருக்கா தெரியுமா...? சாதி பாக்காம, நம்ம

சம்மதம் கேட்காம எவனோ ஸ்கூல் மாஸ்டராம் அவனை லவ் பண்ணுறாளாம். அவனைத்தான் மணம் முடிப்பாளாம். இல்லன்னா பிணம் தானாம். சாதியில் குறைஞ்ச அவனைக் கட்டிக்கிட்டு நம்மளோட கௌரவத்தை அடியோட குழி தோண்டி புதைக்கப் போறா...”

கந்தசாமி சட்டென நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். “நீ என்ன சொன்னே... அருந்ததி யாரைக் காதலிக்கிறாளாம்...?”

“அதான்... டவுனுக்கு பக்கத்துல இருக்கே பணியக்கணக்கு லயம். அங்கே இருக்கிற நாலாவது காம்ப்றாவுல நோயாளியா படுக்கையில் கிடக்கிறானே சந்தானம் அவனோட ரெண்டாவது மவன் மாஸ்டர் வேலை செய்யிறான். அவனைத்தான் இவ விரும்புறாளாம். கேட்கவே கேவலமா இருக்கு...”

கந்தசாமி வெகுநேரம் எதுவும் பேசவில்லை. அவர் மனதில் பலவிதமான எண்ணங்கள் வேகமாக ஓடின. மூளை என்னவெல்லாமோ கணக்குகளைப் போட்டது. அவர் மனைவியை நிதானமாகப் பார்த்தார்.

“இங்கபாரு... நான் செத்தாலும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்வேதான் சாகணும். என்னோட பதவிக்காக நான் எதுவேணும்னாலும் செய்வேன். மக்களுக்குச் சேவை செய்யிறதுக்காக நான் அங்கே போறேன்னோ இல்லையோ... என் தேவைகள் எல்லாமே நிறைவேறணும். எனக்கு என்னோட உயிரைவிட பதவிதான் முக்கியம். அதுக்காகச் சில அதிரடி

முடிவுகளை எடுத்தாலும் நீ ஏன் எதுக்குன்னு கேட்கக்கூடாது...”

“கட்டுன மனைவியை விட பதவிதான் உங்களுக்கு முக்கியம்னு எனக்குத் தெரியும்... நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிட்டேன். இனி என்ன செய்யணுமோ அதை நீங்களே உங்க விருப்பப்படி செஞ்சிடுங்க...”

மரகதம் சொல்லிவிட்டு விருட்டென உள்ளே சென்றாள். கந்தசாமி அவசர அவசரமாகக் குளியலறைக்குச் சென்றார். இன்று மாலை அவரைச் சந்திக்க அவரின் கட்சியின் மங்கையர் அணியின் தலைவி வருகிறாள். கைப்படாத அந்த கருப்பு ரோஜாவை கையகப்படுத்தி சுவைப்பதற்கு இன்றுதான் அவர் நாள் குறித்திருந்தார். மக்களுக்காக மக்களின் விருப்பத்திற்காக அரசியலுக்கு வந்தவர் மக்களின் விருப்பமின்றி தன் சந்தோஷத்துக்காக புத்தம் புது மலர்களைச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் சுவைத்து மகிழ்ந்தார். நண்பர்கள் கேட்ட போது - ‘அரசியல்ல இதைல்லாம் சகஜம்பா... சங்கோஜம் பட்டா சந்தோஷமா இருக்க முடியுமா...? நான் மகிழ்ச்சியா இருந்தாத்தானே மக்களுக்குச் சேவை செய்ய முடியும்?’ என்று சொல்லி விடுவார்.

இரண்டு வாரம் சென்றது. அன்று மாபெரும் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளும் அனைவருக்கும் பகல் சாப்பாடும் குறிப்பிட்ட தொகை பணமும் கொடுக்கப் போவதாக

அறிவிக்கப்பட்டிருந்தமையினால் கூட்டம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தது. கந்தசாமி உற்சாகமாக மேடையில் வீற்றிருந்தார். அவரின் கைத்தடிகள் அவரை ஆஹா ஓகோவென்று பாராட்டிப் பேசினார்கள். ஒருவர் போதை அதிமாகத் தலைக்கேறிய நிலையில் தேயிலைக் கொழுந்து மாலையொன்றை கந்தசாமிக்கு அணிவித்து, ‘மலையகத்தின் மக்கள் திலகம்’ என்றொரு பட்டத்தையும் அவருக்கு அளித்தார்.

கந்தசாமி பேச எழுந்தார். பட்டாசுகள் வெடித்தன. மளமளவென ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்யப் பட்டவர்களினால் மாலைகள் போடப்பட்டன. பத்திரிகை செய்தியாசிரியர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமில்லா விட்டாலும் வேண்டாவெறுப்புடன் அவர் பேசப் போவதைக் குறிப்பெடுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கந்தசாமி பேசத் தொடங்கினார்.

“மலையகத்தில் மாற்றத்தினை கொண்டு வரத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் இளஞ்சிங்கங்களே! என்னை வாழ வைக்கும் தாய்மார்களே! தொடர்ந்து பல முறை என்னை பாராளுமன்றத்துத் தெரிவு செய்ததன் மூலமாகப் பெரும் சேவை செய்து என் மூலம் உங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் தொழிலாளர்களே! அனைவருக்கும் என் அன்பான வணக்கம். இந்த முறை தேர்தலில் நிற்க எனக்கு விருப்பமில்லை. எனக்குப் பதிலாக உங்களில் ஒரு துடிப்புள்ள இளைஞனை பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்ப

நான் முடிவு செய்திருந்தேன். ஆனால் என் கட்சி அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. என் மேல் அன்பும், பாசமும் வைத்திருக்கும் உங்களில் பலர் அதை விரும்பவில்லை. என் முடிவினை ஏற்றுக் கொள்ளாத சில இளைஞர்கள் என் எதிரிலேயே தீக்குளிப்பதாக அடம் பிடித்தார்கள். எனவே என் முடிவினை மாற்றிக் கொண்டேன். இம்முறையும் உங்கள் ஆசியுடன் நானே தேர்தலில் நிற்க முடிவு செய்துவிட்டேன். என் எதிரிகள் கூறுகிறார்கள். நான் வயதானவனாம். திரும்பத் திரும்ப தேர்தலில் நிற்கிறேனாம். ஆனால் - உங்களின் விருப்பத்துக்காகவே நான் திரும்பத் திரும்ப நிற்கிறேன். உங்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காகவே என் சொந்தத் தேவைகளையெல்லாம் தியாகம் செய்துவிட்டு ஒரு சந்நியாசி போல வாழ்கிறேன். நான் என் சாதியினத்துக்கு மட்டுமே உதவிகள் செய்வதாகச் சிலர் துவேஷமாகப் பேசி வருகிறார்கள். அவர்களின் இந்தப் பொய் வதந்திகளை, ஆதாரமற்ற குற்றச்சாட்டுகளை முற்றாக நிராகரிப்பதுடன் நான் எல்லாருக்கும் சமமானவன், எல்லோருக்கும் சொந்தக்காரன் என்பதை நிரூபிப்பதற்காக உங்கள் முன்னிலையில் ஒரு காரியம் செய்யப் போகிறேன்...”

அவர் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு கூட்டத்தை நோக்கினார். கூட்டத்தில் அனைவரும் அவர் அடுத்து என்ன சொல்லப் போகிறாரென்பதையறிய ஆவலுடன் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கந்தசாமி அந்த மேடையிலிருந்த அவரின் பிரத்தியேகச் செயலாளருக்கு சைகை செய்தார்.

அப்போது மேடையின் வலதுபுறமிருந்து கந்தசாமியின் ஒரே மகள் அருந்ததியும் சந்தானத்தின் மகன் முத்துசாமியும் மாலையும் கழுத்துமாக மெதுவாக மேடையின் மையப்பகுதிக்கு வந்தார்கள். இப்போது கந்தசாமி மறுபடியும் பேசத் தொடங்கினார்.

“இதோ என் ஒரே மகள். செல்ல மகள். இவளின் விருப்பத்திற்கு மறுப்பு சொல்லாமல் இவளின் ஆசைப்படியே சந்தானத்தின் மகன் முத்துசாமிக்கு மணம் முடித்து வைத்துவிட்டேன். இப்போது உங்களுக்குத் தெரிகிறதா? நான் சாதிகளை, சாதி சங்கங்களை வெறுப்பவன். சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா என்று பாடிய பாரதியை மதிப்பவன் என்று. இனிமேலாவது என் எதிரிகள் என் மேல் நிச்சயமாகச் சேற்றை வாரி வீசமாட்டார்களென்று நம்புகிறேன். நான் உங்களிலிருந்து வந்தவன். உங்களை மதிப்பவன். உங்களின் பொன்னான வாக்குகளால் தொடர்ந்து வெற்றி பெறும் என் கண்ணான கடமை உங்களுக்குச் சேவை செய்வது ஒன்றுதான். எனவே கொடுத்து சிவந்த கரம் கும்பிட்டுக் கேட்கிறது. வாக்குக் கொடுங்கள். நிச்சயம் உங்களை வாழவைப்பேன்... எனக்கு கைகொடுங்கள். உங்களுக்கு கை கொடுப்பேன். என்னை ஏற்றி விடுங்கள். நான் ஏணியாக இருப்பேன்.”

கந்தசாமி பேசி முடிக்க கரகோஷம் வாணைப் பிளந்தது. அவரின் இந்த அதிரடி முடிவை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அநேகமாக இந்த முறையும் அவர்தான் வெற்றி பெறுவார் என்பது கிட்டத்தட்ட உறுதியாகிவிட்டது. இனி ஐந்து வருடத்திற்கு

கவலையில்லை. அவருக்குச் சொந்த மகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றியெல்லாம் எந்தக் கவலையுமில்லை. அதைவிட அவருக்குப் பதவி தான் முக்கியம். நரி புத்தியுள்ள இத்தகைய அரசியல்வாதிகள் இருக்கும் மட்டும் மலையக சமுதாயத்துக்கு விடிவுதான் ஏது...?

தன மனம் குதர்மம்!

காலைநேரம்... முதல் நாள் இரவு விடாமல் பெய்த மழையினால் அந்த செம்மண் பாதை நெகிழ்ந்திருந்தது. தேயிலைச் செடிகளில் திட்டுத் திட்டாக இருந்த நீர்த்துளிகள் சொட்டுச் சொட்டாக வழிந்து நிலத்தில் பொட்டு வைத்திருந்தன.

செவ்வந்தி மிகுந்த யோசனையுடன் தோளில் தொங்கிய பையுடன் மெதுவாக அந்த மண் பாதையில் நடந்தாள். கடந்த இரண்டு வாரங்களாக அவள் பல்வேறு பிரச்சினைகளைச் சந்தித்து விட்டாள். காலில் சுற்றிய பாம்பைப் போல பிரச்சினைகள் அவளைச் சுற்றி விட்டன.

செவ்வந்தி நேற்றிரவே முடிவு செய்து விட்டாள். இனியும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. இன்று தீர்க்கமான முடிவை எடுத்துவிட வேண்டியது தான். பாடசாலையில் அரை நாள் லீவு போட்டுவிட்டு ரகுவைச் சந்திக்க வேண்டும்.

அவள் மண் பாதையை விட்டு தார்ச் சாலைக்கு வந்தாள். தூரத்தில் பஸ் வருவது தெரிந்தது. பஸ்ஸில் ஏறினாள். ஜன்னலருகில் வசதியாக அமர்ந்து கொண்டாள். பஸ் ஓடியது. அவளின் எண்ணங்களும் ஓடின.

அந்தத் தோட்டத்தில் க.பொ.த. உயர்தரம் வரை கல்வி கற்று ஆசிரியைத் தொழில் செய்யும் ஒரே ஒருத்தி செவ்வந்திதான். அவளின் இந்த முன்னேற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணமானவர் அவள் தந்தை கண்ணையன். மலையில் புல்லு வெட்டினாலும் தன் ஒரே மகளை நன்றாகப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்ற நிலையில் கல்லு மனதுடன் கஷ்டப்பட்டார். தாயில்லாத செவ்வந்தி தந்தையின் விருப்பப்படியே நன்றாகப் படித்தாள். பல்கலைக்கழகம் போகக்கூடிய வாய்ப்பு கிடைத்த போதும் அவள் ஆசிரியத் தொழிலையே விரும்பினாள். அவளின் விடாமுயற்சி மற்றும் தன்னம்பிக்கை வெற்றிபெற்றது.

கண்ணையன் தன் மகளின் நல்வாழ்க்கைக்காகத் தன் விருப்பு வெறுப்புகளை எல்லாம் ஒதுக்கி விட்டார். பீடி கூட குடிக்க மாட்டார். தோட்டத்தில் வேலை செய்தது போக டவுனுக்குப் போய் வேறாக உழைத்தார்.

மகள் செருப்பு போடுவதற்காக அவர் நெருப்பு வெயிலில் வெந்தார். அவளுக்குப் பீஸ் கட்டுவதற்காக அவர் பீஸ் பீஸாகிப் போனார். அவர் உழைத்தார். அவள் படித்தாள். அவர் படுக்கையில் விழுந்தார். அவள் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணினாள். கண்ணையனுக்கு காச நோய் வந்தது. அவளுக்கு வேலை கிடைத்த போதும் அவர் வேலை செய்வதை விடவில்லை.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. கண்ணையன் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. செவ்வந்திக்கும் லீவு. செவ்வந்தி தன் தகப்பன் மேல் அதிகம் பாசம் வைத்திருந்தாள். அவருக்கு ஒன்றென்றால் அவளால் தாங்க முடியாது. கண்ணையன் செவ்வந்தி கொடுத்த தேனீரை மெதுவாக உறிஞ்சிக் குடித்தவாறு மகளைப் பார்த்தார்.

“செவ்வந்தி உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்.”

“என்னப்பா சொல்லுங்க!”

“என் மனசுல ஒரு விஷயம் இருக்கு. ரொம்ப நாளா நானும் அதைப்பத்திக் கதைக்கணும்னு நினைச்சிருந்தாலும் கால நேரம் வரலை.”

“சொல்லுங்கப்பா... என்ன விஷயம்?”

“நம்ம பார்த்திபனைப் பற்றி என்ன நினைக்கிற?”

“யாரு... மேல் லயத்துல இருக்காரே... நம்ம வீட்டுக்குக் கூட அடிக்கடி வருவாரே தோட்டலொரி

டிரைவர் பார்த்திபன் அவர் தானே. நமக்குத் தூரத்து சொந்தமான அவரு நமக்கு எவ்வளவோ உதவி செஞ்சிருக்காரு இல்லையா?”

“ஆமா, உனக்கு பதினைஞ்சி வயசு இருக்கும் போது கடுமையான காய்ச்சல் வந்து மயக்கமாயிட்டே. உதவிக்குக் கூட யாரும் இருக்கல்ல. அந்தச் சமயத்துல அவன் அக்காவோட நிச்சயதார்த்தம் இருந்திச்சி. ஆனாலும் அதையெல்லாம் விட்டுட்டு உன்னை லொரியில் போட்டுக்கிட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினான். நீ படிச்சி பாஸ் பண்ணணும்னுறதுக்காக அவன் எவ்வளவு அக்கறையாக அப்பப்ப உனக்குத் தேவையான உதவி செஞ்சானுறது உனக்கே தெரியும். எனக்கும் வயசாயிடுச்சி. கண்ட கண்ட நோயெல்லாம் வர ஆரம்பிச்சிடுச்சி. எனக்கு ஏதாவது ஆகுறதுக்கு முன்னால உன்னை மாலையும் கழுத்துமா பார்க்க விரும்புறேன்...”

செவ்வந்தி கேள்விக் குறியுடன் அவரைப் பார்த்தாள்.

“புதுசா என்னத்தை சொல்லிடப் போறேன். தெரியாத யாரோ ஒருத்தனுக்கு உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்சிக்குடுத்திட்டு காலமெல்லாம் கண்ணீரும் கவலையுமா இருக்கிறதை விட பார்த்திபனுக்கு உன்னைக் கட்டிக் கொடுத்திட்டா அவன் உன்னை கண்ணைப் போல் பார்த்துக்குவான்...”

“எனக்கு இப்போ கல்யாணத்துக்கு என்ன அவசரம். நான் இன்னும் படிக்கணும். ஆமா பார்த்திபன் உங்கக்கிட்ட இதுப்பத்தி ஏதும் பேசினாரா...”

“இல்லேம்மா... நானாத்தான் யோசிச்சிப் பார்த்தேன். அவனுக்கென்ன அழகில்லையா... தொழில் இல்லையா? உன்னைவிட படிப்பு கொஞ்சம் குறைவுதான். ஆனா படிச்சா மட்டும் போதுமா? நல்ல மனம், பண்பு வேணாமா?”

“அப்பா எனக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் குடுங்க... உடனடியா என்னால எதுவும் சொல்ல முடியாது...”

“என்னமோம்மா... நல்ல முடிவா எடு. காலம் கெட்டு கைப்பிச்சை எடுக்கிறதால யாருக்கும் எந்த பிரயோசனமும் இல்லை.”

செவ்வந்தி எதுவும் பேசவில்லை. அன்று மாலையே அவள் பார்த்திபனைக் காண அவன் வீடு நோக்கிச் சென்றாள். நல்ல வேளையாக அவன் எங்கும் போயிருக்கவில்லை. வாசலில் பார்த்திபனின் சகோதரி தெய்வானை நின்றிருந்தாள்.

“அட செவ்வந்தியக்காவா... இப்பத்தான் எங்க வீடெல்லாம் தெரிஞ்சிதா... வாங்க...”

“உங்கண்ணன் பார்த்திபன் இருக்கிறாரா?”

“வாங்க உள்ளத்தான் இருக்காரு.”

அவள் காம்புறாவினுள்ளே நுழைந்தாள். பார்த்திபன் சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

“செவ்வந்தி வா... வா... அத்தி-பூத்த மாதிரி அதிசயமா வந்திருக்கே... உட்காரு... என்ன சாப்பிடுறே...?”

“ஒண்ணும் வேணாம்... உங்கக்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்.”

“ஓ... தாராளமா பேசலாமே... அம்மாவும் அப்பாவும் டவுனுக்குப் போயிருக்காங்க. தெய்வானையும் நானும் மட்டும் தான் வீட்டுல... ஆமா என்ன விஷயம்?”

செவ்வந்தி சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்தாள்.

“சொல்லு செவ்வந்தி. ஏன் அமைதியாயிட்டே...?”

“வந்து... அப்பா ஒரு விஷயம் சொன்னாரு...”

“என்ன சொன்னாரு...?”

“உங்களுக்கு என்னை மணம் முடிக்கிறது சம்பந்தமா...”

பார்த்திபன் பேசாமல் இருந்தான்.

“எனக்குன்னா அப்படியொரு எண்ணமேயில்ல. நீங்க எங்களுக்கு எவ்வளவோ உதவி செஞ்சிருக்கீங்க. நான் இல்லைன்னு சொல்லல. நான் படிச்சவ, உத்தியோகம் செய்யிறவ, எனக்குன்னு பல ஆசைகள். லட்சியம் இருக்கு. எனக்கு மாலையிடுறவரு இன்னும் படிச்சவரா எனக்குச் சமமானவரா இருக்கணும். உங்க மனசுல சில வேளைகல்ல அப்படியொரு எண்ணம் இருக்கலாம். ஆனா உங்களுக்குன்னு சில தகுதிகள் இருக்கு. உங்க தகுதிக்குத் தக்க மாதிரித்தான் நீங்க உங்க துணையைத் தேடணும். நான் ஏதும் தப்பா

பேசியிருந்தா என்னை மன்னிச்சிடுங்க... எங்க அப்பாக்கிட்ட பக்குவமா பேசி இந்த இக்கட்டுல இருந்து நீங்க தான் என்னை காப்பாத்தணும்..."

பார்த்திபன் புன்னகையுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

"எனக்கு என்ன சொல்லுறதுன்னே தெரியலை. நான் உனக்கு செஞ்ச உதவிகளுக்காக உன்னையே மணம் முடிக்கணும்னு சத்தியமா நான் மனதால நினைக்கவேயில்ல. உன் மேல எனக்கு அன்பு இருந்திச்சி. ஆனா அதுல களங்கமிருக்கல்ல. நம்ம இரண்டு பேரோட தகுதின்னா கூடிக்குறைஞ்சி இருக்கலாம். ஆனா நான் உன் மேல வச்ச அன்புக்கு தகுதி, தராதரமெல்லாம் கிடையாது. கடைசிவரை நீ சந்தோஷமாக, நிம்மதியாக இருந்தா அதுவே எனக்குப் போதும். தூர இருந்தாவது உன்னைப் பார்த்து சந்தோஷம் பட்டுக்குவேன். நீ மனம் சஞ்சலப்படாம போ... அப்பாக்கிட்ட நான் பேசறேன்..."

செவ்வந்தி நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் மனதில் சந்தோஷ ஆரவாரத்துடன் அந்த காம்பராவை விட்டு வெளியே வந்தாள். அவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு அந்த லயத்தை விட்டு நடந்தாள். பாவம் பார்த்திபன் கலங்கிய கண்களை யாருக்கும் தெரியாமல் துடைத்துக் கொண்டதை யாரும் பார்க்கவில்லை.

ஒரு குலுக்கலுடன் பஸ் நிற்கவே செவ்வந்தி சட்டென சிந்தனை கலைந்தாள். அவள் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்திருந்தது.

செவ்வந்தி பாடசாலைக்குப் போனாள். அவளால் தொழிலில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. எப்போது ரகுவைச் சந்திப்போம் என்றிருந்தாள். அதிபரிடம் சென்று அரை நாள் விடுப்பு எடுத்தாள். வெளியே வந்தாள். ஓட்டோவொன்றைப் பிடித்தாள். அந்த அரச வங்கிக்குச் சென்றாள். உள்ளே நுழைந்தாள். ரகு வங்கி காசாளன் பகுதியில் இருந்தான். அவள் அந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

“என்ன செவ்வந்தி... என்ன திடீர்ன்னு இந்த நேரத்துல...?”

“அரைநாள் லீவு போட்டேன். உங்கக்கிட்ட கொஞ்சம் அவசரமா பேசணும்...”

“என்ன வேலை செஞ்சே? இப்போ பிஸியான நேரம். டெலிபோன் பண்ணியிருக்கலாம் இல்லையா...”

“இதெல்லாம் டெலிபோன்ல பேசற விஷயமில்ல. ரொம்ப முக்கியமான விஷயம்....”

ரகு அவளை அருகிலிருந்த இருக்கையில் அமரச் சொல்லிவிட்டு வங்கி முகாமையாளரின் அறைக்குச் சென்றான். அவன் அவளுடன் அவர்கள் வழமையாகச் சந்திக்கும் அந்தச் சிறிய பூங்காவை அடைந்தார்கள். அந்தப் பெரிய மரத்தினருகிலிருந்த இருக்கையில் அருகருகே அமர்ந்தார்கள்.

“சொல்லு செவ்வந்தி. என்ன விஷயம்...?”

“நாம் எவ்வளவு காலம் பழகுறோம் ரகு?”

“ஏன் இதெல்லாம் இப்போ கேக்குறே...?”

“இல்ல சொல்லுங்க.”

“நீ எங்க பேங்குல தான் சம்பள செக் மாத்த வருவ. கடந்த ஒரு வருஷமா நாம பழகுறோம்...”

“நீங்க என்னைக் காதலிக்குறீங்க தானே...?”

“ஆமா... அதுல என்ன சந்தேகம்?”

“எங்க வீட்டுல அப்பா எனக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்திருக்காரு. இனிமேலும் நீங்க பேசாம இருந்தா தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போயிடும்.”

“ஆமா, நான் அதுக்கு என்ன செய்யணும்....?”

“என்ன சொல்லுறீங்க... நீங்க உங்க வீட்டில பேசி என்னை பெண் பார்க்க வர வேணாமா...?”

“அது வந்து...”

“என்ன வந்து போயின்னு இழுக்குறீங்க... எனக்கு பயமாயிருக்கு...”

“இல்ல செவ்வந்தி நம்ம காதல் விவகாரம் எப்படியோ என் அண்ணன் மூலமா அப்பாவுக்குத் தெரிஞ்சிடுச்சி. என்னை பத்தி விசாரிச்சாரு...”

“விசாரிச்சி... என்ன சொன்னாரு?”

“என்னை கடுமையா திட்டினாரு.”

செவ்வந்தி கலவரம் நிறைந்த முகத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

“நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க ரகு?”

“நீ லயத்துல இருக்கியாம். பங்களாவுல இருக்கிற அவரு எப்படியொரு லயத்துப் பொண்ணை மருமகளா ஏத்துக்குறதுன்னு கேட்குறாரு. அப்படி அவரு பேச்சை கேட்காம உன்னையே நான் மணம் முடிச்சா அவர் சொத்துல ஒரு சல்லிக்காசுக் கூட எனக்குக் கிடைக்காதுன்னுட்டாரு....”

“அப்போ நீங்க என்ன முடிவு செஞ்சிருக்கீங்க...? தைரியமா சொல்லுங்க...”

“அப்பா சொல்படியே கேட்குறதுன்னு தீர்மானிச்சிட்டேன்...”

“அப்போ நம்ம காதல்...”

“அது உண்மைானது தான். ஆனா யதார்த்தமா யோசிச்சிப்பாரு. உனக்கே விளங்கும்...!”

“எனக்கு நீங்க புத்தி சொல்ல வரவேண்டாம். உங்களுக்குக் காதலைவிட காசு, பணம் பெரிசா போயிடுச்சி இல்லையா?”

“அப்புடியில்ல... சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை...”

“பேசாதீங்க... உங்களை மாதிரி நேரத்துக்கொண்ணு பேசுற சந்தர்ப்பவாதியைக் காதலிச்சது என்னோட தப்புத்தான். நாங்க ஏழைங்க தான். ஆனா ஏமாத்துக்காரங்க இல்ல. உங்களை மலைப்போல நம்பியிருந்தேன். ஆனா உங்களோட செயலால என்னை நிலைகுலைய வச்சிட்டங்க. எனக்கு

மாலை போடுவீங்கன்னு நினைச்சேன். இப்போ கண்ணுல மாலைமாலையா கண்ணீர் வரவழைச்சிட்டங்க. நல்ல வேளை இதோட தப்பிச்சேன். என்னை மாதிரி தகுதிக்கு மேலே ஆசைப்பட்டா தலையில் கல்லுதான்னுறதை நான் உணர்ந்துட்டேன். நீங்க உங்க அப்பா சொல்படியே கேட்டு நடந்துக்குங்க... நான் வாரேன்...”

செவ்வந்தி கண்ணில் நீர் வடிய விடுவிடுவென அந்த இடத்தை விட்டு ஓடினாள். அடுத்து வந்த ஒரு வாரம் அவள் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை. அவள் மனம் மிகவும் புண்பட்டிருந்தது. இரவில் யாருக்குமே தெரியாமல் அழுதாள். வெயிலின் அருமை நிழலில் தெரியும் என்பதைப் போல இப்போதுதான் பார்த்திபனின் அருமை அவளுக்குப் புரிந்தது.

ஆனால் அந்தச் சம்பவத்திற்குப்பின் பார்த்திபன் அடிக்கடி அங்கு வருவதில்லை. அப்படியே வந்தாலும் அவள் தந்தையிடம் மட்டும் பேசிவிட்டு உடனடியாகச் சென்று விடுவான். அவன் அவ்வளவாகப் படிக்காதவன். ஆனால் படித்த ரகுவை விட அவன் எவ்வளவோ மேல். எந்தவித பிரதியுபகாரமும் இல்லாமல் எத்தனை உதவிகளை அவன் செய்திருக்கிறான். அவளுக்கோ அவள் தந்தைக்கோ ஒன்றென்றால் தவித்துப் போய்விடுவான். கொடி படர்ந்து கோபுரத்தின் உச்சிக்குப் போனாலும் அதற்கு நீர் நிலத்திலிருந்து தானே போக வேண்டும்.

தான் கற்ற கல்வியினால் ஏற்பட்ட கர்வத்தினால் பார்த்திபனை ஒதுக்கித் தள்ளினாள். இப்போது அவனின்

அன்பான பார்வைக்காக ஏங்கினாள். அவன் வாயிலிருந்து ஏதாவதொரு வார்த்தை வராதாவென்று எதிர்பார்த்தாள். அவளை “செவ்வந்தி” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி அழைத்துவிட்டால் போதும் உடனடியாக அன்று தான் பேசியதற்காக அவனிடம் மன்னிப்பு கேட்டு விட்டு தன் மனதிலுள்ளதைக் கொட்டிவிட காத்திருந்தாள். ஆனால் அவன் அவளைக் கண்டாலே எட்டி நடந்தான். அவனின் போக்கு அவளுக்கு வேதனை அளித்தது. ஒரு வாரம் ஓடியது. செவ்வந்தி முடிவு செய்து விட்டாள். இனிமேலும் தாமதம் செய்ய முடியாது. உடனடியாக பார்த்திபனைச் சந்தித்து தன் விருப்பத்தைச் சொல்லிவிட வேண்டும். வெட்கத்தைப் பார்த்தால் காலமெல்லாம் துக்கத்துடன் தான் இருக்க வேண்டும்... அன்று மாலையே அவளுக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவளின் தந்தையைத் தேடிவந்த பார்த்திபன் அவர் இல்லாதிருக்கவே அந்த இடத்தை விட்டுப் போக காலடி வைத்தான்.

“பார்த்திபன், உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும். உள்ளே வாரீங்களா...?”

பார்த்திபன் தயங்கியபடி காம்புறாவில் நுழைந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தான். செவ்வந்தி மகிழ்ச்சி நிரம்பிய மனதுடன் சமையறைக்குச் சென்று சூடாகத் தேனீர் ஊற்றிக் கொண்டு வந்தாள். பார்த்திபன் எதுவும் பேசாமல் தேனீரை வாங்கி மெதுவாகக் குடித்தான்.

“பார்த்திபன்... அன்றைக்கு நான் அவசரப்பட்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டிட்டேன். உங்க மனம்

ரொம்ப புண்பட்டிருக்கும்னு நினைக்கிறேன்... என்னை முதல்ல மன்னிச்சிடுங்க...”

பார்த்திபன் புன்னகையுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

“இல்ல செவ்வந்தி, உன்னோட வார்த்தைகள் நிச்சயமா என்னை புண்படுத்தல்ல. என் மனசை பண்படுத்திடுச்சி. நான் யார், என் தகுதி என்னன்னுறதை நல்லாவே புரியவச்சிடுச்சி. அதுக்காக நான்தான் உனக்கு நன்றி சொல்லணும். சில விஷயங்களைச் சில நேரங்கல்ல மனம் திறந்து சொல்ல முடியிறதில்ல. என் மனசிலேயும் சில கனவுகள் இருந்திச்சி. ஆனா குறைப் பிரசவம் மாதிரி அந்தக் கனவுகள் பாதியிலேயே கலைஞ்சி போயிடுச்சி. மனுஷனா பொறந்த ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஏதாவது லட்சியம் இருக்கணும். நீ அன்றைக்குப் பேசிட்டுப் போனதுக்கப்புறம் நான் ரொம்ப நேரம் சிந்திச்சிப் பார்த்தேன். ஏதோ வந்தோம், வாழ்ந்தோம், போனோம்னு இருக்க நான் விரும்பல்ல. என்னோட பக்கத்து லயத்துல இருக்கிற வேலுவை உனக்குத் தெரியும்தானே! அவரோட இரண்டாவது பொண்ணு வள்ளிக்கு ஒரு கால் ஊனம்னுற விஷயமும் உனக்குத் தெரியும். மற்ற இரு பொண்ணுகளுக்கும் கல்யாணம் முடிஞ்சும் ஊனம் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக அவளுக்கு மட்டும் எதுவும் நடக்கல்ல. தன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி கண்ணீர் வடிச்சிக் கிட்டிருக்கும் அவளுக்குக் கைகுடுக்க நான் தீர்மானிச்சு வேலுக்கிட்ட பேசினேன். அவர் காலில் விழாத குறையா எனக்கு நன்றி சொன்னாரு. தினமும்

கவலையோட இருந்த வள்ளி என்னை கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். நாம் செய்யுற நல்ல காரியத்துக்கு இப்படியொரு சக்தியானனு நான் மலைச்சிட்டேன். இதுக்குக் காரணமான உனக்கு நன்றி சொல்ல நினைச்சேன். ஆனா உன்னோட பேசுறதுக்குக் கூட எனக்குத் தகுதியில்லையே...

ஏதோ திடீர்ன்னு இன்றைக்கு அத்தி பூத்த மாதிரி அதிசயமா என்னைக் கூப்பிட்டே... அதுதான் எல்லாத்தையும் கொட்டிட்டேன். உன் அப்பாக்கிட்ட கூட சொல்லிட்டேன். உனக்குத் தகுதியான நல்ல மாப்பிள்ளையா பார்க்கச் சொன்னேன். தை மாசம் எனக்கும் வள்ளிக்கும் கல்யாணம். இந்தக் கல்யாணத்தை நெறஞ்ச மனசோட மனத்திருப்தியோட நான் செய்யிறேன். ஆமா, என்கிட்ட என்னமோ பேசணும்ன்னு சொன்னியே என்ன விஷயம்?"

பார்த்திபன் அவளைக் கேட்க அவள் அரசனை நம்பி புருஷனை கைவிட்ட நிலையில் திரிசங்கு நிலையில் எங்குமில்லாமல் எதையும் சொல்ல முடியாமல் கண்களில் ஆறாகப் பெருகிய கண்ணீருடன் சிலையாக நின்றிருந்தாள். விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்பார்கள். ஆனால் மதிக்கெட்டு கானல் நீரை காதலென்று நம்பி கைக்கெட்டிய அதிஷ்டத்தை அறியாமையினால் எட்டி உதைத்துவிட்டு இப்போது கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். புல்லை விதைத்து நெல்லை அறுவடை செய்ய முடியுமா என்ன?

பூங்கொழுது தரும்பாடு?

மாலை நேரம். மஞ்சள் வெயில் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதையும் தன்வசப்படுத்தியிருந்தது. இளந்தென்றல் அந்தப் பூந்தோட்டத்தில் நலம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தது. விலாசம் தப்பிய மேகக் கூட்டம் வானத்தில் மெல்ல நடைபயின்றது. அரவிந்தன் அமைதியாக அந்தப் புல்தரையில் அமர்ந்திருந்தான். திவ்யா நேரத்துடன் வருவதாகக் கூறியிருந்தாள். இன்னமும் வந்தபாடில்லை.

திவ்யா ஒரு பெரிய பணக்காரரின் ஒரே செல்ல மகள். பணத்திலும் அழகிலும் குறை சொல்ல முடியாத அவளை அடைய பல பணக்கார வீட்டுப் பையன்கள்

போட்டி போட்டார்கள். ஆனால் அவள் எவரின் கைகளிலும் எளிதில் சிக்காத சிட்டாக இருந்தாள். அரவிந்தன் திவ்யாவின் தந்தை பன்னீர்செல்வத்தின் நிதி நிறுவனம் ஒன்றில் காசாளராகப் பணிபுரிந்தான். திவ்யா தன் தந்தையுடன் அடிக்கடி அந்த நிறுவனத்துக்கு வருவாள். அவள் இவனை அடிக்கடி சந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அவனின் அமைதியான சுபாவம், யாரையும் எளிதில் கவரக்கூடிய அவனது பேச்சு, காந்தப்பார்வை எல்லாமே அவளை வெகு சீக்கிரத்தில் அவன் பால் ஈர்க்க தொடங்கியது. சாதாரணமான அவர்களின் பழக்கமானது நாளடைவில் காதலாக மாறியது. பண்படுத்தப்பட்ட அவர்களின் மனங்களில் காதல் பயிர் செழித்து வளர்ந்தது. அவர்கள் உயிராகப் பழகினார்கள். அந்தப் பூந்தோட்டத்தில் தான் அவர்கள் வழமையாகச் சந்திப்பார்கள். ஒரு நாளேனும் அவனைப் பார்க்காமல், பேசாமல் அவளால் இருக்க முடியாது. இப்போதுகூட அரவிந்தன் திவ்யாவுக்காகத் தான் காத்திருக்கிறான். அவன் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மணி ஐந்தாயிருந்தது. இன்று மிக முக்கியமாக அவன் திவ்யாவை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

“என்ன அரவிந்தன்... கடுமையாக யோசிச் சிட்டிருக்கீங்க போல...”

“அட திவ்யாவா... வா வந்து இப்படி உட்காரு...”

“ம் உட்கார்ந்துட்டு என்ன செய்யணும்...?”

“ஏன்... அப்படியே மடியில் படுத்துக்க வேண்டியது தானே...”

“ஆமாம்மா... ரொம்பத்தான் ஆசை. அது போகட்டும். எதுக்காக ரொம்ப அவசரமா வரச்சொன்னீங்க...?”

“ஒண்ணுமில்ல... என்னோட தங்கச்சியைப் பொண்ணு பார்த்திட்டு போனாங்கன்னு சொன்னேன் இல்லியா, அவுங்க சம்மதம்னு சொல்லி லெட்டர் போட்டிருக்காங்க. மாப்பிள்ளை பேங்ல வேலை செய்யுறாரு. நாங்க பெரிய வசதியானவங்க இல்லைன்னு உனக்கே நல்லா தெரியும்.. இப்ப கல்யாணச் செலவு அது இதுன்னு எப்படியும் ஒண்ணரை லட்சம் தேவை. சேமிப்பா ஒரு லட்சம் போல இருக்கு. அப்படியிப்படின்னு கஷ்டப்பட்டாலும் ஐம்பதாயிரம் தேடுறது சிரமம். என்னோட நண்பன் ஒருவன் கொழும்புல இருக்கான். அவன் எனக்கு ஐம்பதாயிரம் தருவதா சொல்லியிருக்கான். நாளைக்கு அவனைப் பார்க்க கொழும்புக்கு போறேன்...”

திவ்யா கோபத்துடன் அவனை நோக்கினாள்.

“என்ன அரவிந்த், நான் எதுக்கு இருக்கேன்... இ... இதுக்காக கொழும்புக்குப் போகணுமா? என்னையே உங்களுக்குத் தரப்போறேன்... கேவலம் இந்த ஐம்பதாயிரம் கூட நான் தரமாட்டேனா...?”

“ஐயோ திவ்யா... நீ சொன்னதைக் கேட்டதே ரொம்ப திருப்தியா இருக்குது. நான் உன்கிட்ட கடன்பட விருப்பமில்ல. அது வேற அர்த்தமாயிடும்...”

“அப்படின்னா உங்களோட சுகத்தில எனக்குப் பங்கில்லையா...? என்ன இருந்தாலும் நான் உங்களுக்கு உரிமையாகப் போறவத்தானே...”

“சரி இன்னமும் உரிமையாகலைத்தானே.. நம்ம காதல் இன்னமும் உங்க அப்பா காதுக்கு எட்டலை. எட்டினால் எரிமலையே வெடிச்சாலும் வெடிக்கலாம். அந்தச் சமயத்தில் உங்கிட்ட நான் ஐம்பதாயிரம் வாங்கின விஷயம் தெரிஞ்சா என்ன நடக்கும்னு யோசிச்சிப்பாரு...”

“நடக்கப் போறது நல்லதாகவே நடக்கும்னு நாம் ஏன் சிந்திக்கக்கூடாது. நான் ஒருத்தி உங்களுக்காகவே இருக்கிறப்போ நீங்க ஏன் இன்னொருத்தருக்கிட்ட கையேந்தணும்...”

“இது கையேந்தல் இல்ல திவ்யா... என் நண்பன் எனக்குச் செய்யுற பிரதியுபகாரம். ஏற்கனவே நான் செஞ்ச உதவிக்கு ஈடாகத்தான் இதைச் செய்யுறான். அதுவும் கடனாத்தான் நான் அதை வாங்குறேன். சரி நேரமாவுது நா புறப்படுறேன். இன்னும் ரெண்டு மூனு நாளைக்கு நாம் சந்திக்க முடியாது...”

“ஏய், என்ன கோபமா? முதல்ல தங்கச்சியோட கல்யாணம் நல்லா நடக்கட்டும். அப்புறம் இந்தத் தங்கக் கழுத்தில தாலியைக் கட்டிட்டு உன் பக்கத்தில இருக்கேன். எந்த நேரமும் நீ என்னையே கட்டிக்கலாம். அவள் நாணத்துடன் முகம் சிவக்க அவன் எதிர்பாராத நேரத்தில் சட்டென அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். திவ்யா ஏக்கத்துடன் அவன் போவதையே பார்த்துக்

கொண்டிருந்தாள். ஆதவன் அடிவானில் விழ இருள் அரக்கன் மெதுவாக அந்த இடத்தை ஆக்கிரமிப்பு செய்யத் தொடங்கினான்.

இரண்டு நாட்கள் சென்றன. அன்று அதிகாலை நேரம். அரவிந்தன் தூக்கம் கலைந்து சோம்பலுடன் படுக்கையை விட்டு இறங்கினான். அப்போது வெளியே ஏதோ வாகனம் ஒன்று வாசலருகே வந்து நிற்பதைப் போல இருந்தது. யாரோ பலமாகக் கதவைத் தட்டினார்கள். அரவிந்தன் வாசலருகே சென்றான். கதவைத் திறந்தான். வெளியே பொலீஸ்காரர்கள் நின்றிருந்தார்கள். அரவிந்தனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. தவறான விலாசத்துக்கு வந்திருப்பார்களோ... அவன் தாயும் தங்கையும் கலவரத்துடன் நின்றிருந்தார்கள்.

“மிஸ்டர் அரவிந்தன்னுறது நீங்க தானே...?”

“ஆமா... நான் தான்... என்ன விஷயம்...?”

“நீங்க மிஸ்டர் பன்னீர்செல்வத்தோட நிறுவனமொன்றில் காசாளராக வேலை செய்யிறீர்களா?”

“ஆமா.”

“ஐம்பதாயிரம் கையாடல் செஞ்சிட்டதா மிஸ்டர் பன்னீர்செல்வம் முறைப்பாடு செஞ்சிருக்காரு... உங்க வீட்டை சோதனை போடணும்...” அரவிந்தன் அதிர்ச்சியுடன் நிற்க அவர்கள் விடுவிடென வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். வீடு வேதனையிடப்பட்டது. அரவிந்தனின் படுக்கையறையிலிருந்து ஐம்பதாயிரம் எடுக்கப்பட்டது.

“இன்ஸ்பெக்டர் இது என் நண்பன் எனக்குத் தந்த பணம். நேத்துதான் கொழும்புல இருந்து வாங்கிட்டு வந்தேன்...”

“அதெல்லாம் ஸ்டேஷன்ல வந்து சொல்லலாம். இப்ப நடங்க.”

அவன் தாய், தங்கை கதற அவனை ஜிப்பில் ஏற்றினார்கள். அவன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. உண்மையில் அந்தப் பணம் கொழும்பில் நண்பனிடம் இருந்து வாங்கி வந்த பணம் தான். எதற்காக, யார் செய்த வேலை இது? அரவிந்தன் மேல் கையாடல் மற்றும் மோசடி வழக்குகள் பதிவு செய்வதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டது.

அன்று மாலை திவ்யா அவனைத் தேடி ஓடி வந்தாள். அவளைக் கண்டதும் அவன் மௌனமாகக் கண்ணீர் வடித்தான்.

“திவ்யா, பார்த்தியா என்னோட நிலைமையை. நேர்மையா, உண்மையா கடமையைச் செஞ்சிட்டிருந்த என்னை கைது செய்து உள்ளுக்குப் போட்டுட்டாங்க...”

திவ்யா இறுகிப்போன முகத்துடன் அவனை ஏறிட்டாள்.

“அரவிந்த், என்கிட்ட கேட்டிருந்தா நானே அந்தப் பணத்தைத் தந்திருப்பேன் தானே. வேணுமானு கேட்டதற்கு ரொம்ப யோக்கியமா

கதைச்சீங்க. எதற்காக இந்த நாடகம். நான் உங்களை மலை மாதிரி நம்பியிருந்தேன்.”

“ஐயோ, திவ்யா நீயுமா என்னை சந்தேகப்படறே... என்னோட இவ்வளவு நாள் பழகின நீயா இப்படி பேசற...”

“இல்ல அரவிந்த், பணம்னா பிணமும் வாய் திறக்கும்னு சொல்லுவாங்க. அது எவ்வளவு பெரிய உண்மைன்னு நான் இப்ப தெரிஞ்சிக்கிட்டேன். உங்களோட பழகின பாவத்துக்காக அப்பாக்கிட்ட கெஞ்சிக் கூத்தாடி வழக்கை வாபஸ் வாங்கி வச்சிட்டேன். இனியாவது நல்லவரா, நாணயமானவரா இருக்கப் பாருங்க. உங்களைப் பார்க்கவே எனக்குப் பிடிக்கலை. நான்... வாறேன்...”

அவள் விடுவிடுவென அந்த இடத்தை விட்டு நடக்க, அரவிந்தன் எதுவும் பேச முடியாத பதுமையாக நின்றிருந்தான். கதவு வழியாக ஆர்ப்பாட்டமாக வந்த காதல் இதோ ஜன்னல் வழியாக அமைதியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. இனி யாரை நொந்து என்னதான் நடக்கப் போகுது. பாலையில் பெய்த மழைப்போல அவனது காதலும் எந்தப் பயனும் இல்லாமல் போய்விட்டது. யார் அவனை நம்பாமலிருந்தாலும் அவனுக்குக் கவலையில்லை. ஆனால் அவன் யார் மேல் உயிரையே வைத்திருந்தானோ அவளே அவனைச் சந்தேகப்பட்டு சுடு சொற்கள் வீசிவிட்டு சென்றபின் இனி யாரை குறை கூறி என்ன நடக்கப் போகிறது? அவன் இதயத்தில் இரத்தம் வழிய குமுறிக் குமுறி அழுதான்.

மேலும் ஒரு வாரம் ஓடியது. அவன் சிறை சென்று வந்ததால் அவன் தங்கையின் திருமணம் தடைப்பட்டது. எல்லோருமே அவனை ஏளனமாகப் பார்த்தார்கள். எங்குமே வெளியே செல்லாமல் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தவன் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான். இனி இந்த ஊரே வேண்டாம். வேறு ஏதாவது ஒரு தூர இடத்திற்குச் சென்று நல்ல வேலை ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டு நிம்மதியாக இருப்பது என்று. அவன் உறுதியாக முடிவு செய்துவிட்டான். உடனடியாகச் செயல்பட்டான். இருந்த வீட்டை நல்ல விலைக்குப் பேசி முடித்தான். அம்மா, தங்கையை முதலில் போய் குடியமர்த்தினான். வீடு விற்ற காசை வட்டிக்கு விட்டாலும் நிம்மதியாக இருக்கலாம். வேலை கிடைக்கும் வரை அந்தப் பணமே போதும்.

அன்று அவன் அந்த ஊரை விட்டு போகும் நாள். இவ்வளவு நாளும் குடியிருந்த வீட்டை ஏக்கத்துடன் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு பஸ் நிலையம் நோக்கி மெதுவாக நடந்தான். கைகளில் பயணப் பொதியைப் போல மனதிலும் கவலைப் பொதிகளால் கனத்தது. அவன் மெதுவாக நடந்தான். அப்போது அவனருகில் சர்ரென ஒரு புத்தம் புதிய கார் வந்து நிற்க அதிலிருந்து பரபரப்புடன் திவ்யா இறங்கினாள். அவள் முகம் அழுதழுது சிவந்திருந்தது. கேசம் கலைந்து தேகம் சோர்ந்திருந்தது.

“அரவிந்த், கொஞ்சம் நில்லுங்க... உங்கக்கிட்ட பேச வேண்டியிருக்கு...” அவன் அவளை ஏறெடுத்தும்

பார்க்காமல் தொடர்ந்து நடந்தான். அவள் அவன் முன்னால் போய் நின்றாள்.

“அரவிந்த், தயவு செஞ்சி கொஞ்சம் நில்லுங்க. நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்க.”

அவன் அவள் முகத்தைக் கூட பார்க்கவில்லை.

“திவ்யா, தயவுசெஞ்சி வழிவிடு. நீ சொல்லுற எதையும் நான் கேட்கத் தயாரா இல்ல.”

“ஐயோ... அரவிந்த் அப்படியெல்லாம் சொல்லி என்னைக் கொல்லாதீங்க. எதையும் ஆராயாமல் பெண் புத்தி பின் புத்தின்னு அவசரப்பட்டு வீணா உங்க மேல சந்தேகப்பட்டு நடந்துக்கிட்டேன். அதுக்காக என்னை மன்னிச்சிடுங்க. உங்கமேல எந்தக் குத்தமும் இல்லன்னு நேத்து ராத்திரி தான் எனக்குத் தெரியும். அன்னிக்கு நாம பூங்காவனத்துல ரெண்டு பேரும் பேசிக்கிட்டிருந்ததை எங்க வீட்டு வேலைக்காரன் பார்த்துட்டு அப்பாக்கிட்ட சொல்லிட்டான். அப்பா திட்டம் போட்டு உங்க மேல பழியைச் சுமத்தி நம்ம காதலை கருவிலேயே கருவறுக்க நினைச்சி செயல்பட்டாரு. நேத்து ராத்திரி அதிகமான போதையில் மனேஜர்கிட்ட டெலிபோன்ல அவர் உளறிக்கிட்டிருந்ததை நான் தற்செயலா கேட்டேன். எனக்கு உடம்பெல்லாம் ஆடிப்போயிடுச்சி. அப்பாவை நல்லா கேள்வி கேட்டேன். உங்களைப் பத்தி தப்பா நினைச்சிட்டேன்னு ராத்திரி பூரா அழுதேன். உங்களை உடனடியா காணத் துடிச்சேன். சொத்து சுகத்தை யெல்லாம் தூக்கி வீசிட்டு உங்களை உடனடியா

காணப் புறப்பட்டேன். ஆனா அப்பா தன்னோட தப்பை உணர்ந்து என்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டாரு. என்னோட விருப்பப்படியே உங்களைக் கல்யாணம் பண்ண சம்மதம் குடுத்திட்டாரு. நடந்ததையெல்லாம் கெட்ட கனவா நினைத்து மறந்திடுங்க. என்னை மன்னிச்சி ஏத்துக்குங்க. நீங்க இல்லாம என்னால நினைத்து பார்க்கக் கூட ஏலாது... என்ன யோசிக்கிறீங்க...?”

அரவிந்தன் முகத்தில் எந்தவித சலனமும் இல்லை. அவன் அமைதியாக அவளைப் பார்த்தான்.

“ஆடிக்காத்துல ஆலமரம் வேரோட சாஞ்சிடுங்க. இனி அதைப்பத்தி ஆறுதல் சொல்லி யாருக்கு என்ன லாபம். நான் உன்மேல் எவ்வளவு அன்பு வச்சிருந்தேன். ஆனா அத்தனையும் ஒரு நிமிஷத்துல பொடிபொடியா சிதற வச்சிட்ட. என் தங்கையோட வாழ்க்கையே இந்தத் தேவையில்லாத அநாவசியமான காதலால பாதிக்கப்பட்டிடுச்சி. நீ இவ்வளவு நாளா என்னோட பழகியும் என்னைப்பத்தி சரியா புரிஞ்சிக்கலை. என்னவெல்லாமோ பேசிட்டே யார் என் மேல் சந்தேகப்பட்டு அப்படி கேள்வி கேட்டிருந்தாலும் பரவாயில்ல. ஆனா நீ கேட்டிருக்கக்கூடாது. தன்னோட முட்டைத்தானா இல்ல குயில் முட்டையான்னு காகம் சந்தேகப்படலாம். அதுல நியாயமும் இருக்கு. ஆனா இவ்வளவு நாள் பழகியும் நான் நல்லவனா கெட்டவனான்னு நீ சந்தேகப்பட்டிருக்கக் கூடாது. என்னோட மனது இரும்பு இல்ல. உடைஞ்சா சூடாக்கி ஒட்டுறதுக்கு.

அது கண்ணாடியா இருந்திச்சி. அதுனாலத்தான் இனி ஒட்ட முடியாதளவுக்கு சுக்கு நூறாகி உடைஞ்சி போயிடுச்சி. இனி என்ன பேசி என்ன ஆகப்போகுது. நீங்க எல்லாம் பணக்கார வீட்டுப் பொண்ணுங்க. நேரத்துக்கு உடுப்பை மாத்துற மாதிரி உங்களுக்கு அநாவசியாபட்டா காதலையே மாத்திக்குவீங்க. எனக்குக் காலுக்குத் தகுந்த மாதிரி செருப்பை மாத்தத்தான் தெரியும். செருப்புக்கு அளவா காலை வெட்டிக்கத் தெரியாது. உன்னோட சந்தேகத்தால் என் வாழ்க்கையே தடம்மாறிப் போயிடுச்சி. பூங்காற்று வீசும் பூங்காவனமா இருந்த என் வாழ்க்கை அனல் காற்று வீசும் பாலைவனமா மாறிடுச்சி. கடந்து போன பூங்காற்று இனி மறுபடியும் வீசுமானு காலம் தான் பதில் சொல்லணும். தயவு செஞ்சி இனியும் என் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடாதே. ஒரு கெட்ட கனவா இதெல்லாம் மறந்துட்டு இன்னொரு நல்ல பணக்காரனா, நீ சந்தேகப்படும் படியா நடந்துக்காத ஒருத்தனா பார்த்துக் கல்யாணம் செஞ்சிக்கிட்டு நிம்மதியா இரு.... நான் வாரேன்... குட்பை...”

அவன் வேகமாக அந்த இடத்தை விட்டு நடக்க கண்களில் கண்ணீர் வடிய மேற்கொண்டு எதுவும் பேசமுடியாத சிலையென திவ்யா நின்றிருந்தாள்.

சொல்ப மரூத் கடந்

நெற்றிப் பொட்டில் 'சுள்' என்ற சூரிய ஒளி படவே கர்ணன் சட்டென கண் விழித்தான். மேலே கூரையில் இருந்த ஓட்டையில் இருந்து அந்த ஒளி வந்து கொண்டிருந்தது.

கடந்த சில மாதங்களாகவே சுட்டெரிக்கும் வெயில் உடம்பைப் படாதபாடு படுத்திக் கொண்டிருந்தது. கர்ணன் புரண்டு படுத்தான். பழைய பாய், கிழிந்த போர்வை, அது தலைக்கும் காலுக்கும் போதவில்லை. அவன் அண்ணார்ந்து விட்டத்தைப் பார்த்தான். இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. எனவே நேரத்தோடு எழத் தேவையில்லை. அப்போது அவன் கடைசி தங்கை காமாட்சி பிளாஸ்டிக் கோப்பையில் சூடான, பாலில்லாத தேனீருடன் அவனருகில் வந்தாள். அவன் அவளையே உற்றுப் பார்த்தான். அவள் இப்போது தோட்டப் பாடசாலையில் ஏழாவது படிக்கிறாள். அவளுக்கு முன்னதாக, வள்ளி,

மணிமேகலை, பாப்பாத்தி என மூன்று சகோதரிகள். அவர்களில் பாப்பாத்தி தோட்டத்திலேயே பேர் பதிந்து வேலை செய்கிறாள். வள்ளி பத்து வரை படித்து விட்டு தையல் வகுப்பு போகிறாள். மணிமேகலை டவுன் ஸ்கூலில் உயர்தரம் படிக்கிறாள்.

அம்மா கன்னியம்மாவும் தோட்டத்தில் வேலை. அவன் தந்தை வேலு தோட்டத்தில் வேலை செய்து கிடைத்த பணத்தைக் குடித்து இப்போது அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு நடையாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார்.

கர்ணன் ஒரு ஆசிரியன். ஆரம்பத்தில் தோட்டப் பாடசாலையில் கடமை புரிந்தான். இப்போது டவுன் பாடசாலை ஒன்றில் வேலை செய்து வருகிறான். போனவாரம் அவனுக்குத் தூரத்துப் பிரதேச பாடசாலை ஒன்றுக்கான மாற்றல் உத்தரவு வந்திருந்தது. அங்கே போவதா, இல்லையா என்று அவன் இன்னும் முடிவுக்கு வரவில்லை. அத்தோடு பாப்பாத்தியை வேறு பெண் பார்த்துச் சென்றுள்ளார்கள். அவர்களுக்குப் பெண் பிடித்துவிட்டதாம். ஆனால் அவர்கள் கேட்கும் சீதனம் தான் அதிகமாக இருந்தது. நல்ல இடமாக இருந்தமையால் இவர்களுக்கு விடவும் மனமில்லை.

“என்னண்ணா என்னமோ யோசனையோட இருக்கிற மாதிரி தெரியுது... காலையிலேயே கனவா?”

அவன் எதுவும் பேசாமல் தேனீரை வாங்கினான்.

“அண்ணா, அடுத்த வாரம் எல்லோரும் வெளியூர் சுற்றுப்பயணம் போறாங்களாம். எங்க வகுப்பில்

எல்லோரும் போறாங்க. எனக்கும் ஆசைதான். ஆனா அண்ணாவுக்கு கஷ்டமா இருக்குமோ தெரியலை...”

கர்ணன் புன்னகையுடன் அவளைப் பார்த்தான். “நீ போக ஆசைப்பட்டா போயேன். எவ்வளவுன்னு சொல்லு. பணம் தாரேன். எல்லாரும் போகும்போது உனக்கு மட்டும் ஆசையிருக்காதா?”

கர்ணன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். அவனுக்கு முக்கியமான வேலை ஒன்று இருந்தது. அவன் உயிர்த் தோழன் சிவாவைச் சந்திக்க வேண்டும். சிவா டவுன் பாடசாலையில் வைத்து அவனுக்கு அறிமுகமானவன். சிவா கர்ணனுக்கு எவ்வளவோ உதவிகள் செய்திருக்கிறான். அதே போல் சிவாவுக்கும் கர்ணன் பல உதவிகள் செய்திருக்கிறான்.

சிவாவின் தந்தை மாரடைப்பில் மரணமான பொழுது இவன் கடைசிவரை கூடவே இருந்து எல்லா உதவி ஒத்தாசைகளையும் செய்து கொடுத்தான். அவர்கள் இருவரும் இணைபிரியா நண்பர்களானார்கள். சிவாவுக்குக் குடும்ப கனம் இருந்தது. அவனுக்கு இரண்டு சகோதரிகள். மூன்று சகோதரர்கள், அனைவரையும் அவன்தான் பார்க்க வேண்டும்.

சிவாவின் தந்தை இளைப்பாறிய ரயில்வே ஊழியர். எனவே அவருக்கான பென்ஷன் மற்றும் அது இதுவென்று ஒரு தொகை கிடைத்தாலும் கூட சிவாவின் தலைபாரம் குறைவதற்கு வாய்ப்புகள் குறைவுதான். சிவாவும் கர்ணனும் ஒரே பாடசாலையில் பணிபுரிந்தாலும் கர்ணனுக்கு மட்டும் தூர

பாடசாலைக்கு மாற்றல் வந்தமையினால் கர்ணனால் இன்னமும் சரியான முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. காரணம் வசந்தி.

வசந்தி அவர்களுடன் பணிபுரியும் சுக ஆசிரியை. அழகானவள். பண்பானவள், பழகுவதற்கு அன்பானவள், அவளை முதன்முதலாகப் பார்த்த போதே கர்ணன் மனதினைப் பறிகொடுத்து விட்டான்.

அவளின் கிளிமொழிப் பேச்சினை நாள் முழுதும் அவனுக்குக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க ஆசை. தலையில் சுமைகள் பல இருந்த போதும் அவளின் இமைகளின் தரிசனமானது அவன் இதயத்திற்கு இதமாக - சுகமாக இருந்தது. காதல் கொண்ட இதயம் ரோஜாவாக இருந்தால் பேச்சு வாசனையாக இருக்கும். அவளுக்கு அருகில் வரும்போதே கவலைகள் காணாமல் போய்விடும்.

வசந்தி சற்று வசதியானவள். அவள் தந்தை ஒரு வியாபாரி. அவர்களுக்கு டவுனில் சொந்த வீடு இருந்தது. பெற்றோருக்கு ஒரே மகள். வசந்தி அனைவருடனுமே சினேகமாகவே - கரிசனமாகவே பழகினாள். கர்ணனிடம் மட்டும் சற்று உரிமையுடன் பழகியதைப் போல அவனுக்குப் பட்டது. அவன் அவளை விரும்புவதைப் போல அவள் தன்னை நேசித்திறாளா என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

ஆனால் நிச்சயமாக அவள் தன்னை நேசிக்க வேண்டும் என எண்ணினான். அவர்கள் சந்திக்கும் நேரங்களில் பல கதைகள் பேசுவார்கள். ஆனால்

காதலைப் பற்றி பேச மாட்டார்கள். அவளின் கண்கள் அலைபாயும். காலைகள் தரையில் கோலமிடும். உதடுகள் சில நேரம் அசையும். ஆனால் வார்த்தைகள் வெளிவராது.

எனவே, அவள் நிச்சயமாக அவனைக் காதலிக்கிறாள் என முடிவு செய்தான். ஆனால் அதை எப்படி அவளிடம் சொல்வது...? சில நேரம் அவள் அவனைக் கோபித்துக் கொண்டால், அவனைக் காதலிக்கவில்லையென சொல்லிவிட்டால்...! எனவே அவன் சற்று தயங்கினான். இதைப் பற்றி பேச தன் உயிர் நண்பனைச் சந்திப்பதாகக் கூறியிருந்தான். அவன் நிச்சயமாக கர்ணனுக்கு உதவி செய்வான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

கர்ணன் உற்சாகத்துடன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். இப்போது புறப்பட்டால்தான் சரியாக இருக்கும். சிவாவைச் சந்திப்பதாக இருந்தால் அவன் வீட்டுக்கு நேரத்துடன் போய்விட வேண்டும். அவன் வீடு டவுனில் இருந்து சற்று ஒதுக்குப்புறமான பகுதியில் இருந்தது. கர்ணன் தேனீர் மட்டும் குடித்துவிட்டு புறப்பட்டான். அந்த நேரத்தில் டவுனுக்குப் போக பஸ் ஒன்று இருந்தது. அவன் வெளியே வந்தான். வானம் சுத்தமாக இருந்தது. அவன் மண் பாதையில் வேகமாக நடந்தான். தூரத்தில் பஸ் வருவது தெரிந்தது. அந்தப் பாதையில் ஒரே ஒரு பஸ்தான் ஓடுகிறது. அதுவும் சில வேளைகளில் காலையில் வராமல் போனால் பாடசாலை மாணவர்கள் பெரும் சிரமங்களை அனுபவிப்பார்கள்.

“வா கர்ணா, நல்ல வேளை உன்னைப் பார்த்தேன். எனக்கு அவசரமாக ஒருவரை சந்திக்க வேண்டியிருந்திச்சி. சரி பரவாயில்லை... வா... அந்த ஹோட்டலுக்குப் போகலாம். நான் இன்னும் சாப்பிடலை... சாப்பிட்டுக்கிட்டே பேசுவோம்...”

இருவரும் ஹோட்டலை அடைந்தார்கள். சிவா காலை உணவை ஓடர் பண்ணிவிட்டு கர்ணனைப் பார்த்தான்.

“என்னமோ முக்கியமான விஷயம் பேசணும்னு சொன்னேயில்லையா... நானும் மறந்தே போனேன். உன்னைப் பார்த்ததும் தான் ஞாபகம் வந்திச்சி...ம் சொல்லு...”

கர்ணன் சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்தான். பின் சிவாவைப் பார்த்தான்.

“சிவா... நான் சுத்தி வளைச்சி பேச விரும்பவில்லை. எனக்குள்ள பிரச்சினைகள் எல்லாம் உனக்குத் தெரியும். இப்போ நான் பேசப் போறது அதெல்லாம் இல்ல. வேற விஷயம்...”

“என்னடா புதிர் போடற.... புரியும்படியா சொல்லேன்...”

“நீ வசந்தியைப் பற்றி என்ன நினைக்கிற?”

“யாரு நம்மளோட வேலை செய்யுறாங்களே... அவங்களா...? ஏன் ரொம்ப நல்லவங்க. அழகு, அடக்கம், பணிவு எல்லாமே இருக்கு... ஆமா ஏன் கேட்குறே?”

“நான்... நான் அவங்கள் மனசார விரும்புறேன்...”

சிவா வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தான்.

“என்னப்பா சொல்லுறே...?”

“ஆமா, சத்தியமா நான் வசந்தியைக் காதலிக்கிறேன்....”

“அப்படியா...? ஆமா, வசந்தி....?”

“அவங்களும் என்னை விரும்புறாங்கன்னுதான் நினைக்கிறேன்...”

“உன்கிட்ட வாய் விட்டு சொன்னாங்களா?”

“இல்ல, சொல்லல்ல. ஒரு ஊகம்தான்...?”

அவன் சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்தான்.

“கர்ணா, அவங்க நிச்சயமா உங்களைக் காதலிச்சா பரவாயில்ல. ஆனா வெறும் நட்பா இருந்தா... நம்ம ரெண்டு பேரு மேலயும் அவங்க ரொம்ப மதிப்பும் மரியாதையும் வைச்சிருக்காங்க. இந்த நிலமையில் நாம அவசரப்பட்டு எதையோ சொல்லப் போக கடைசியில் அது விபரீதமா முடிஞ்சா...”

“இல்ல சிவா, எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கு. அவங்க என்னை மனசார விரும்புறாங்க...”

“கர்ணா, நீ ஒரு பெண்ணை விரும்புறதையோ அவளையே கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறதையோ

பற்றி நான் ஒண்ணும் சொல்லலை. ஆனா இப்போது நீ இருக்கிற நிலமையில் இதெல்லாம் தேவைதானான்னு யோசிச்சிப் பாரு. நம்ம மாதிரி தலையில் பனங்காயை வச்சிக்கிட்டு அடுத்தடுத்து அருவி மாதிரி துன்பம், துயரங்களால் துவண்டுக்கிட்டிருக்கிற இந்தச் சமயத்தில காதல், கல்யாணம் எல்லாம் இப்ப தேவைதானா?

அதிலும் வசந்தி வசதியா வாழ்ந்துக்கிட்டிருக்கிற பொண்ணு... அவளையும் நாம் துயரப்படுத்தணுமா? என்னை மாதிரியே உனக்கும் நிறைய பொறுப்புகளும், கடமைகளும் இருக்கு. அதிர்ஷ்டமில்லாத காலத்தில் கைத்தடி கூட பாம்பாயிடும்னு சொல்லுவாங்க.

ஆனா நம்ம மாதிரி நடுத்தர வர்க்கத்தை பற்றாக்குறைன்ற பாம்பு சுற்றி வளைச்சி கொஞ்சம் கொஞ்சமா விழுங்கிக்கிட்டிருக்கப்ப அதுக்கு இன்னொருத்தரையும் நாம் பழி வாங்கணுமா? புளியமரத்து பிசாசு பிள்ளையாரையும் பிடிச்ச மாதிரி நம்மளை நம்பி வற்றவங்களையும் தரித்திரம் பிடிக்கணுமா?

கழுதை உழுது கம்பு விளையாது. நமக்குனு எழுதிய விதி அழுதால் தீராது. நான் உன்னுடைய நன்மைக்காத்தான் இதையெல்லாம் சொல்லுறேன். கோபுரத்தில படரவேண்டிய கொடி குடிசையில் படர்ந்து நன்மை எதுவும் நடக்கப் போறதில்ல...”

சிவா சொல்லிக் கொண்டே போக அவன் சொல்வதில் உண்மையிலேயே நியாயம் இருப்பதை உணர்ந்தான் கர்ணன். எட்டாழம் போனாலும்

கிட்டாதது எட்டாது. அப்படியே எட்டினாலும் நிச்சயமா நிம்மதி கிட்டாது. எனவே ஆரம்பத்திலேயே அவதானமா இருப்பதுதான் நல்லது. கர்ணன் சட்டென சிவாவின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“ரொம்ப நன்றி சிவா. தக்க சமயத்தில் எனக்கு நல்ல புத்தி சொன்னே. கழுதைக்குப் பிரதேசம் குட்டிச் சுவர்ன்னுறதைத் தெரியாமல், காதல், கல்யாணம்னு அவசரப்பட்டேன். நீ என் அறிவுக்கண்ணைத் திறந்து விட்டுட்டே. நமக்கு இதெல்லாம் தேவையில்லைதான். நம்முடைய கடமைகள் எல்லாம் முடிந்து காலம் வரும் வரை காத்திருக்கிறது தான் புத்திசாலித்தனம். ஓட்டகத்துக்குத் தொட்ட இடமெல்லாம் கோணல். நமக்குத் திரும்பிய இடமெல்லாம் பிரச்சினை. இந்தச் சமயத்தில் இதெல்லாம் தேவையே இல்லை... கூடும் காலம் வந்தா நிச்சயமா தேடிய பொருள் மடியில வந்து விழும்...”

கர்ணன் ஒரு தீர்க்கமான முடிவுடன் எழுந்தான். உடனடியாக இடமாற்றத்திற்குச் சம்மதிப்பது, அங்கிருந்து கொண்டே மேற்கொண்டு பணம் சம்பாதித்து தன் கடமையெல்லாம் முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். பின்னர்தான் மற்றதை யோசிக்க வேண்டும்.

அவன் ஒரு வாரத்தில் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டான். வசந்தியிடம் எதுவுமே சொல்லவில்லை. கொழும்பில் பகுதி நேர டியூஷன் வகுப்புகள் செய்ததன் மூலம் மேலதிகமாக அவனுக்குச் சம்பாத்தியம் கிடைத்தது. அவன் ஓய்வு உழைச்சல் இல்லாமல்

உழைத்தான். விடுமுறை காலங்களில் கூட அவன் வீட்டுக்குப் போகவில்லை.

நாட்கள் ஓடின. ஆறு மாதங்கள் சென்றன. பாப்பாத்தியின் நிச்சயதார்த்தம் நடக்கவிருந்தமையினால் அதற்காக அவன் போக வேண்டியிருந்தது. அவளுக்குத் தேவையான நகை மற்றும் பணம் யாவற்றையும் இந்த ஆறு மாதங்களில் அவன் சம்பாதித்து அனுப்பியிருந்தான்.

அவன் பஸ்ஸில் ஏறினான். பஸ் புறப்பட்டது. எவ்வளவு நாட்களாகிவிட்டன. சொந்த இடத்திற்குப் போய் வசந்தி எப்படி இருப்பாள்? சிவா ஏன் கடிதம் போடவில்லை? பஸ் வேகமாக ஓடியது. அவன் மெதுவாக கண் மூடினான். அவன் இடமாற்றலாகி கொழும்புக்கு வேலைக்காக வந்த போது வசந்தியிடம் சொல்லவில்லை. அவன் வந்த பின் என்ன நடந்திருக்கும்?

வசந்தி எப்படி இருக்கிறாள் என்று எந்த விஷயமும் அவனுக்குத் தெரியாது. மேலும் சிவா ஆரம்பத்தில் கடிதம் எழுதியதுடன் சரி. அப்புறம் எந்தத் தகவலும் இல்லை. அவளிடம் சொல்லாமல் வந்தது அவனுக்குச் சரியாகப் பட்டது. கடும் என்று தெரிந்து தீக்குள் விரலை வைக்க முடியுமா?

காதலிக்காமலே இருப்பதைவிட காதலித்துத் தோல்வி அடைவதும் சுகம் தான். காதல் வெற்றியில் முடிந்தால் கல்யாணம். தோல்வியில் முடிந்தால் காவியம். அவன் காதல் காவியமாகவே இருக்கட்டுமே...!

சட்டென பஸ் நிற்கவே அவன் கண் விழித்தான். குளிரான காற்று முகத்தில் வீசியது. இவ்வளவு நாளைக்குப் பிறகு அந்தக் குளிர் உடம்பில் பட்டபோது, அவனுக்கு உண்மையிலேயே சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது. எந்த ஊர் சொர்க்கமாக இருந்தாலும் சொந்தஜர் போல வருமா?

அவன் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினான். தோள்பையுடன் இறங்கினான். அப்போது அவனுடன் பணிபுரிந்த ஆசிரியை ரோகினியை தூரத்தில் கண்டான். அவளும் அவனைக் கண்டுவிட்டாள்.

“ஹலோ... கர்ணா... என்ன சொல்லாம கொள்ளாம போயிட்டங்க... சுகமா இருக்கீங்களா...? கொழும்புல தொழில் எப்படி?”

அவள் படபடவென கேள்விகளை அடுக்கினாள். ரோகினி வசந்தியின் நெருங்கிய தோழி.... மேலும் ரோகினி துடுக்குத்தனமானவள். அனைவரிடமும் மிக இலகுவாகப் பழகுவாள்.

“என்ன கர்ணன், நான் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கேன். நீங்க என்னமோ யோசனையில் இருக்கீங்க.... சரி நம்மகிட்டதான் சொல்லலை... பரவாயில்லை... வசந்திகிட்டையாவது சொல்லிட்டு போயிருக்கலாமில்லையா?

“அது வந்து...”

“என்னது, வந்து போயி. அவ பட்ட பாடு எனக்குத்தான் தெரியும். அவ உங்களை மனசார

நேசிச்சிருந்தாள்னுறது உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் எனக்குத் தெரியும். மனசுல உள்ளதை மறைக்காம சொல்லுன்னு அவக்கிட்டே எவ்வளவோ சொன்னேன். அவதான் கேட்கலை. ஆனா அதுவும் ஒரு வகையில் நல்லதா போயிடுச்சி.”

“உங்களுக்குக் குடும்ப சுமை இருக்கிறதால அப்படியான விஷயத்தில ஈடுபாடே இல்லைன்னு நீங்க கொழும்புக்குப் போனதுக்கப்பறம் தான் அவளுக்கே தெரிஞ்சதாம்.”

அவன் வியப்புடன் ரோகினியைப் பார்த்தான்.

“யார் சொன்னது?”

“ஏன், நீங்க தான் சொன்னதா உங்க நண்பர் சிவா சொன்னாரு... அது மட்டுமல்லாம, உங்களோட முடிவுனால கொஞ்ச நாளா மன உளைச்சலாக இருந்த அவளை அமைதிப்படுத்தி ஆறுதல் படுத்தி அப்புறம் அவளோட வீட்டாரோட சம்மதத்தோட அவள் விருப்பத்தோட அவளையே திருமணம் செஞ்ச விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியாதா...? உங்களுக்குக் கூட திருமண அழைப்பிதழ் அனுப்பினதா சொன்னாரே...”

கர்ணன் அதிர்ச்சியுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

“சிவாவுக்குக் குடும்ப சுமை இருக்கே... அவன் எப்படி...?”

ரோகினி கேலியுடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

“யாருக்குத்தான் சுமையில்ல. என்னை எடுத்துக்கங்க. எனக்குக் கீழே இரண்டு தங்கச்சிங்க. அம்மா நிரந்தர நோயாளி. அப்பா கடையில கணக்கெழுதுறாரு. அதுக்காக நான் இப்படியே இருந்திற முடியுமா? எனக்குக் கல்யாணம் பேசுறாங்க. ஆனா எனக்குக் கணவரா வாறவர்க்கிட்ட சில நிபந்தனைகள் போடுவேன். தங்கச்சிங்க கல்யாணம் முடியற வரை என் சம்பாத்தியம் முழுவதும் அவங்களுக்குத்தான் போக வேணும்னு...”

வாழ்க்கைன்னுறது ஒரு ஒப்பந்தம் மாதிரி... காலத்துக்கு ஏத்த மாதிரி ஒப்பந்தத்துல சில மாறுதல் செஞ்சிக்கிட்டே முன்னேறணுமே தவிர பயந்து ஓடக்கூடாது. சிவாவுக்கு சுமையிருக்கு... ஆனா அதை பெரிசா மனசுல போட்டு அலட்டிக்காம வசந்திக்கு நேசக்கரம் நீட்டியிருக்காரு... உண்மையிலேயே அவர் உயர்ந்தவர்தான்...”

அவள் சொல்லிக் கொண்டே போனாள்.

‘அவன் உயர்ந்தவன் இல்லை. நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்த கீழானவன். நண்பனுக்காக உயிரையே கொடுப்பதைப் போல நடித்து அவன் காதல் பயிரை அழித்த நயவஞ்சகன்.

அவன் வசந்தியை மணம் முடிப்பதற்காக இவன் மனதைக் கெடுத்து தூரத்திற்கு அனுப்பி விட்டு பச்சை துரோகம் செய்து விட்டான்’ என்றெல்லாம் ரோகினியிடம் அவனால் சொல்ல முடியவில்லை.

ஏனென்றால் இந்த விஷயத்தில் இவன்தான் முழுமையான குற்றவாளி. தன் மனதிலிருந்த காதலை உடனடியாகச் சொல்லாதது அவன் குற்றம். அதை உரியவனிடம் சொல்லாமல் உயிர்த்தோழன் என்று நம்பி இன்னொருவனிடம் சொன்னது இதைவிட பெரிய குற்றம்.

இனி என்ன செய்வது? கடலில் கரைத்த சந்தனம் போல அவன் காதலும் கரைந்து விட்டது. கண்ணீர் விட்டாலும் அது கிடைக்கவா போகிறது. சட்டி சுட்டதடா, கை விட்டதடாவென அவன் வழியில் செல்வது தான் உத்தமம். அவன் சொல்ல மறந்த காதல் இன்னொருவனுக்கு வாய்ப்பாகி விட்டது மட்டும் உண்மை.

அப்பன் ஆனா

“மிஸ்டர் பாபு நீங்க இந்த பேங்ல கடந்த ஐந்து வருஷமா ரொம்ப சின்சியரா வேலை செஞ்சிக்கிட்டிருக்கீங்க. உங்களைப் பத்தி இதுவரைக்கும் ஒரு ரெட் மார்க் இல்லை. ஆனா உங்க நண்பர்ன்னு சொல்லி ஒருத்தருக்கு ஐந்து லட்சம் கடனுக்கு நீங்க உத்தரவாதியா கையெழுத்து போட்டீங்க. அவரு இதுவரைக்கும் ஒரு சதம் கூட கடனை கட்டலை. வங்கி மேலிடத்துல உடனடியாக உங்க மேல சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க சொல்லியிருக்கு. ஆனா என்னோட விசேஷ பவரை பாவிச்சி பதினான்கு நாள் கால அவகாசம் எடுத்திருக்கேன். நீங்க உடனடியா பணத்தை கட்டிட்டா உங்க தொழிலை காப்பாத்திக்க முடியும். ஐயம் வெரி சொரி... என்னால இவ்வளவுதான் செய்ய முடியும்...”

பாபு அவமானத்தால் கூனி குறுகியப்படி வெளியே வந்தான். தானுண்டு தன் வேலையுண்ணென்றில்லாமல் நண்பன் தானேயென்று உதவி செய்யப் போய் இப்போது உபத்திரவத்தில் சிக்கிக் கொண்டான். ஐந்து லட்சத்திற்கு அவன் எங்கே போவான். அப்பிடியிப்படி சேமிப்பு, காப்புறுதியென்று போட்டு புரட்டினாலும் ஒரு லட்சத்திற்கு மேல் தேறாது. அவன் உதவி செய்த நண்பனென்ற அந்த அயோக்கியன் வெளி நாடொன்றுக்குப் போய் விட்டதாக நம்பகமான தகவல் அவனுக்கு கிடைத்தது.

பாபு சோர்வுடன் தனது இருக்கையில் அமர்ந்தான். அவனால் ஈடுபாட்டுடன் வேலை செய்ய முடியவில்லை. எரிச்சலும் கோபமுமாக மாறி மாறி வந்தது. அப்போது அவன் மேசையிலிருந்த தொலைபேசி அலறியது. அலுப்புடன் அதை எடுத்தான். “ஹலோ யார் பாபுவா பேசுறது. நான் உன் அம்மா பேசுறேன்டா...”

“அம்மா... நீங்களா... இப்பத்தான் மகனோட ரூபகம் வந்திச்சா...”

“ஐயோ பாபு அப்பா போயிட்டாருடா...”

“அம்மா என்ன சொல்லுறீங்க... அப்பாவுக்கு என்ன...?”

“நெஞ்சுவலின்னாருடா ஹோஸ்பிட்டலுக்கு கொண்டு போறதுக்குள்ள அவரு நம்மளையெல்லாம் விட்டுட்டு போயிட்டாருடா... நீ சிக்கிரமா புறப்பட்டு வந்துருடா...”

“ஐயோ அப்பா” வென அவறியவாறு சட்டென எழுந்த அவனை அதிர்ச்சியுடன் மற்றவர்கள் பார்த்தார்கள்.

பாபு அந்த ரயிலில் ஏறி யன்னல் பக்கமாக இடம் பிடித்துக் கொண்டு அமர்ந்தான். ரயில் கொழும்பிலிருந்து மலையகத்தை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தது. பாபுவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. எந்நேரமும் ‘பாபு பாபு’ என வாயார அழைப்பாரே இனி அவரிடமிருந்து எந்த சத்தமும் வரவே வராது. அவனை மார்பிலும் தோளிலும் சுமந்தவரை அவன் நான்கு பேருடன் சேர்ந்து சுமக்கப் போகிறான். பாபுவின் மனதில் அந்த நாள் ஞாபகங்கள் ஒவ்வொன்றாக உயிர் பெற்று வந்துப் போயின.

முதன்முதலாக அவனை பாடசாலைக்கு கைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்று போது அப்பா பேசிய வார்த்தைகள் இன்னமும் அவன் நினைவில் இருக்கின்றன. “பாபு நீ நல்லா படிக்கனும். பட்டம் வாங்கனும். பரிசு வாங்கனும். என்னை மாதிரி அரசாங்க உத்தியோகம் பார்க்கனும். நீதி, நேர்மை ஒழுக்கத்துல சிறந்தவனா இருக்கனும். அப்பாவுக்கு அதுத்தான் பிடிக்கும். என்ன செய்வியா...”

அவனுக்கு அப்பா சொன்னது விளங்கியதோ இல்லையோ தலையை பலமாக ஆட்டினான். அப்பா அவனது கையை இறுக்கமாக பிடித்துக் கொண்ட போது அவனுக்கு அது சந்தோஷமாக இருந்தது. ஆனால் பாடசாலையில் அவனை விட்டு விட்டு அப்பா

புறப்பட்ட போது அவனுக்கு அழகை அழகையாக வந்தது. மறுபடியும் பாடசாலை விடும் நேரத்தில் அப்பா வந்தார். அவர் கையில் ஒரு சிறிய பிளாஸ்டிக் பை இருந்தது. அவர் அதை பிரித்து உள்ளே இருந்த பிஸ்கெட், சொக்கலேற் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொடுத்தார். அவன் சந்தோஷத்துடன் அவற்றை வாங்கிக் கொண்டான். அப்பா அவனை ஆதரவாக முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தவாறு அழைத்துச் சென்றார். அவனுக்கு அப்பா மேல் தான் பிரியம் அதிகம். அம்மாவிடம் அதிகம் ஒட்டுதல் இல்லை. தூங்கும் போதுக்கூட அப்பாவின் நெஞ்சில் தலையை வைத்து படுத்துக் கொள்வான். வியர்வையுடன் கூடிய அந்த பெளடர் மணம் அவனுக்கு நிரம்ப பிடிக்கும். காலையில் குளிரும் போது அப்பாவை இறுக்கமாக கட்டிப்பிடித்துக் கொள்வான். ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்துவிட்டால் அப்பா அவனை முடிவெட்ட சிகையலங்கார நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்று விடுவார்.

வெந்நீரில் அவரே அவனை குளிப்பாட்டி விடுவார். தீபாவளி வந்துவிட்டால் கொண்டாட்டம் தான். விதவிதமான வெடிகளை வாங்கி விடுவார். புத்தாடைகள் கொண்டு வருவார். அவன் விடிய விடிய தூங்க மாட்டான். அம்மா பட்சணங்கள் செய்யும் போது அப்பாவும் உதவியாக இருப்பார். அவன் அப்பாவின் தோளிலும் மடியிலும் புரண்டு விளையாடுவான்.

அவனுக்கு அரும்பு மீசை முளைக்கும் போது அப்பா அவன் தோள் மீது கைகளைப் போட்டுக்

கொள்வார். தோழனாக பேசிக்கொண்டே நடப்பார். அவன் படிப்பில் கெட்டிக்காரனாக இருந்தமையால் அவன் கேட்பதையெல்லாம் தட்டாமல் வாங்கித் தருவார். அவனுக்கு சைக்கிள் ஓட்டக்கற்றுத்தந்தார். நல்லத் திரைப்படங்கள் திரையிடப்படும் போது அவனையும் அழைத்துச் செல்வார். திரைப்படத்தின் நிறைக்குறைகளை இருவரும் அலசி ஆராய்வார்கள். அவன் அப்பா வேலை முடித்து வீடு திரும்பும் போது பாபு, பாபு என வாய் நிறைய அழைத்தவாறே வருவார். ஒரு முறை அவன் கடுமையான காய்ச்சலால் துவண்டுப் போன போது அவர் துடித்துவிட்டார். அவன் பக்கத்திலேயே இருந்தார். இரவு முழுவதும் அவர் தூங்கவில்லை. தேவையான மருந்து மாத்திரைகளை அவரே கொடுத்தார். அவன் குணமான பின்தான் அவர் சமாதானமானார்.

அவன் நன்றாகப் படித்தான். அவன் வாலிபனாக வளர்ந்துவிட்டப் பின்னரும் கூட அவர் அவனை குழந்தையாகத்தான் எண்ணினார். வேலை முடிந்து வரும் போது அவனுக்கு பிடித்ததை வாங்காமல் வரவே மாட்டார். அவர் மனைவிக்கு மல்லிகைப் பூ வாங்க மறந்து விட்டாலும் அவனுக்கு விருப்பமான பலகாரத்தை வாங்க தவறவே மாட்டார்.

அவனுக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்தது. முதல் நாள் வேலைக்கு செல்லும் போது அவன் அப்பாவின் காலில் விழுந்து கும்பிட்டான். அப்பா கண்கள் குளமாக அவனை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டதை இப்போது நினைத்தாலும் சிலிர்க்கிறது.

முதல் மாத சம்பளத்தை அப்படியே அப்பாவிடம் கொடுத்த போது அவர் அதிக சந்தோஷப்பட்டார். அந்தப் பணத்தை அவனிடமே திருப்பிக் கொடுத்தார். இரண்டு வருடங்களுக்குப்பின் அவனுக்கு கொழும்புக்கு மாற்றம் கிடைத்தது.

அவனுக்கு மாற்றல் வந்த அதே சமயம் அப்பா அரச வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். அவருக்குப் பாபு கொழும்புக்குச் சென்று வேலை செய்வது கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனால் மகனின் முன்னேற்றத்திற்காக அதை சகித்துக் கொண்டார். பாபுவாலும் அப்பாவை பிரிந்துப் போவது கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. அவன் மிகவும் வேதனையுடன் கொழும்புக்குப் பயணமானான். அவனால் அங்கே ஒழுங்காக வேலை செய்ய முடியவில்லை. எப்போது வெள்ளிக்கிழமை வருமென்று காத்திருப்பான். அவன் வெள்ளிக்கிழமை மாலை வீட்டையடைந்து விட்டால் அப்புறம் அங்கே குதூகலத்துக்கு பஞ்சமில்லை.

நாட்கள் ஓடின. பாபு தங்கியிருந்த வீட்டிலிருந்து தினமும் பஸ்ஸில் தான் வங்கிக்குப் போவான். அன்றொரு நாள் வேலை முடித்து வீட்டிற்கு பஸ்ஸில் சென்றுக் கொண்டிருந்தான். பஸ்ஸில் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. அவனுக்கு எப்படியோ ஒரு இருக்கை கிடைத்தது. அப்போது அவன் பக்கத்தில் வயது முதிர்ந்த ஒரு பெரியவர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டவாறு நின்றிருந்தார். பாபு சட்டென தன் இருக்கையை விட்டெழுந்து

பெரியவருக்கு இடம் கொடுத்தான். அந்தப் பெண் நன்றியுடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

“ரொம்ப நன்றி. இவர் என் அப்பாத்தான். சுகமில்லை. ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிக்கிட்டு போறேன்...”

பாபு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இரண்டு நாள் செல்ல மறுபடியும் அவன் அவளைச் சந்தித்தான். யன்னலோரமாக பஸ்ஸில் அமர்ந்திருந்த அவள் பக்கத்து இருக்கை காலியாக இருந்தது. அவன் தயக்கத்துடன் அவளருகில் அமர்ந்தான். அவள் புன்னகைத்தாள். அவள் மிகவும் அழகாக இருந்தாள். முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி இருந்தது. அவள் தானாகவே அவளை அறிமுகம் செய்துக் கொண்டாள்.

“என் பேர் ஸ்ரீதேவி. வீட்ல தேவின்னு கூப்பிடுவாங்க. என்னோட சொந்த ஊர் அட்டன்தான். இங்கே தனியார் நிறுவனமொன்றிலே கணணி பிரிவுல வேலை செய்யிறேன். அப்பா எஸ்டேட்ல கேபியாயிருந்து ஓய்வு பெற்று விட்டு இருக்காரு. ஏங்கண்ணை ஒருத்தன் வெளிநாட்டுல வேலை செய்யுறான். இங்கே சித்தி வீட்லயிருந்து வேலைக்குப் போறேன். உங்களை முதல் முதலா பார்த்தப்பவே உங்க மேலே நல்லபிப்பிராயம் ஏற்பபட்டிருச்சி. அதுத்தான் பேசினேன்...”

அவள் படபடவென பட்டாம்பூச்சி சிறகடிப்பதைப் போல பேசியது அவனுக்கு பிடித்திருந்தது. அவன் எத்தனையோ பெண்களை பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் பேசியதில்லை. ஆனால்

அவளைப் பார்த்தது முதல் அவன் இதயத்தில் ஏதோ ஒரு சந்தோஷம் தோன்றியதை அவனால் உணர முடிந்தது.

அவர்கள் அடிக்கடி பஸ்ஸில் சந்தித்தார்கள். பேசினார்கள். சில நேரங்களில் தொலைபேசியிலும் பேசிக்கொண்டார்கள். பாபுவுக்கு அவளின் தொடர்பால் சந்தோஷமும் குதூகலமும் ஏற்பட்டது. வெள்ளிக்கிழமை வந்தால் வீட்டுக்கு பறந்துவிடும் அவன் சில நேரங்களில் வெள்ளிக்கிழமை போக மாட்டான். அப்பாவை ஓடிச்சென்று பார்ப்பதை விடவும் தேவி அவனை தேடி வந்து பார்ப்பதே அவனுக்கு சந்தோஷத்தை கொடுத்தது. இவ்வளவு நாளும் வெறுமையாக இருந்த அவன் இதயத்தில் தேவியின் பார்வை பட்டதனால் காதல் பூ பூக்கத் தொடங்கியது. அதன் வாசம் அவன் சுவாசத்துடன் கலந்து உடம்பு முழுவதும் வாசனையை கமழச் செய்தது.

தேவியும் அவனை மனதார நேசித்தாள். இருமனமும் ஒன்றானது. வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்தாலும் அவர்களின் மனங்கள் பேசிக் கொண்டன. நாட்கள் ஓடின. அவன் தன் காதலை தன் அப்பாவிடம் சொல்லி விட நினைத்தான். ஒவ்வொரு முறையும் சொல்ல நினைத்து பின் சொல்லாமலேயே இருந்துவிட்டான்.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. அவன் தன் அப்பாவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். இன்று

எப்படியாவது தன் காதல் விவகாரத்தை அப்பாவிடம் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

“பாபு உன் கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்டா...”

“சொல்லுங்கப்பா என்ன விஷயம்....”

“எல்லாம் உன் கல்யாண விஷயம் தான். உனக்கும் வயசாகிகிட்டு போகுதில்லையா என்னோட உயிர் நண்பன் ஒருத்தன் இருக்கிறான். அவனுக்கு ஒரு பொண்ணு இருக்கு. ரொம்ப அழகானவ. அடக்கமானவ. உனக்கு ஏத்தவ. நீ தான் என் பேச்சை தட்ட மாட்டியே அதுனால நான் வாக்குக் குடுத்துட்டேன். இந்தா இந்த கவர்ல பெண்ணோட படம் இருக்கு... பார்த்துச் சொல்லேன்...”

பாபுவுக்கு ‘சுர்’ரென கோபம் ஏற்பட்டது.

“என்னப்பா என்னை கேட்க்காம ஏன் நீங்க வாக்கு குடுத்திங்க...”

“என்னடா பாபு இப்புடி பேசற... இதுவரைக்கும் நான் சொன்னது எதையுமே நீ தட்டலையே. உன் மேல உள்ள நம்பிக்கையிலத்தான் தட்டை மாற்ற சம்மதித்தேன். நீ என்னடான்னா முதன் முறையா நான் போட்ட கோட்டை தாண்டுறே....”

“அப்பா இது என்னோட வாழ்க்கை பிரச்சினை. பொண்ணை எனக்கு பிடிக்க வேணாமா... எனக்குன்னு ஆசாபாசம் இருக்கக்கூடாதா...”

“இருக்கலாம்டா... நான் உன்னை பிடிச்சி கிணத்துல தள்ளுவேனா, பொண்ணு உனக்கு ஏத்தவடா...”

“அதை நான் தான் சொல்லனும். என்னயிருந்தாலும் என்னை கேட்க்காம நீங்க உங்க நண்பருக்கு வாக்கு குடுத்திருக்க கூடாது...”

அப்பா கோபப்பட்டு அவன் பார்த்ததில்லை. அவர் சட்டென நாற்காலியை விட்டெழுந்தார். அந்த நாற்காலியை தலைக்கு மேல் தூக்கி வேகமாக தரையில் அடித்தார். அது உடைந்து சிதறியது.

“இங்கப்பாருடா எப்போ நீ என் பேச்சை மதிக்கலையோ இனி நீ என் முகத்துல முழிக்கக்கூடாது. வாக்குக் குடுத்த நான் அசிங்கப்பட்டாலும் பரவாயில்லைன்னு என்னை எப்போ எடுத்தெறிஞ்சி பேசினியோ அப்பவே என் மகன் செத்துட்டான். தோளுக்கு மேல வளர்ந்த உன்னை தோழனா நினைச்சேன். கடைசி நேரத்தல உன் நிழல்ல காலத்தை ஓட்டலாம்ன்னு நினைச்சேன். ஆனா அது முடியாதுன்னுறது இப்போ முடிவாயிடுச்சி. கிளிக்கு ரெக்கை முளைச்சிடுச்சி... இனி இந்த கிழவன் சொல்லெல்லாம் அம்பலம் ஏறாது.”

“அப்பா நான் சொல்லுறதை....”

“நீ எதுவும் சொல்ல வேணாம். பெத்த கடனுக்காக உன் அம்மாவுக்கு செய்ய வேண்டியதை மட்டும் மறக்காம செய்துடு. என்னை மட்டும் மறந்துடு.

மேற்கொண்டு உன்னோட நான் பேச விரும்பலை... நீ போகலாம்..."

அந்த சம்பவத்துக்குப் பின் அப்பா அவன் முகத்தைக் கூட பார்க்கவில்லை. கொழும்பிலிருந்து அவன் வந்தால் அவர் அறைக்கதவை மூடிக்கொள்வார். அவர் மறுபடியும் போகும் வரை அவனை பார்க்கவே மாட்டார்.

தேவியின் மேலுள்ள காதலை விடவும் அப்பாவின் பாசம் தான் பெரிதென்பது அவனுக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விளங்கத் தொடங்கியது. அன்று அப்பாவிடம் அவ்வளவு கடுமையாக பேசியது தவறென்பதை நன்றாக உணர்ந்துக் கொண்டான். அப்பாவின் பாசத்துக்காக அவன் உருகத் தொடங்கினான். தேவியை சந்திப்பதை அவன் குறைத்துக் கொண்டான். நாட்கள் வேகமாக ஓடியது. ஆனால் அவனின் சோகம் மட்டும் மறையவில்லை. திடீரென அவனிடம் ஏற்பட்ட மாற்றத்திற்கான காரணம் என்னவென்று அறியாமல் குழம்பினான் தேவி. பசுந்தரையில் மகிழ்ச்சியுடன் உலா வந்தவனை சட்டென கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டதைப் போல் இருந்தது. அவனின் பாராமுகம் அவள் மனதில் பாறாங்கல்லாக வேதனை உண்டாக்கியது.

பாபு சட்டென கண் திறந்தான். புகையிரதம் அவன் இறங்க வேண்டிய நிலையத்தில் நின்றிருந்தது. வெளியே வந்தான். எவ்வளவு காலத்திற்கு பின்பு அவன் அந்த மண்ணில் கால் வைக்கிறான். அவன் ஓட்டோ

ஒன்றை பேசினான். அதில் ஏறினான். ஓட்டோ ஓடியது. “பாபு எங்க வீட்டுல எனக்கு தீவிரமா மாப்பிள்ளை பார்க்குறாங்க. உங்களோட அனுமதியில்லாம என்னால எதுவுமே செய்ய முடியாது. என்னோட எதிர்காலம் இப்போ உங்க கையிலத்தான் ஏமாத்திடாதீங்க...”

ஓட்டோ சட்டென நிற்க பாபு கீழே இறங்கினான். சுற்று தூரத்தில் பந்தல் போடப்பட்ட அவன் வீடு தெரிந்தது. அவனுக்கு அழகை அழகையாக வந்தது. கணவனை இழந்த அவன் தாய் எத்தகைய துன்பத்துடன் இருப்பான். “பாபு! பாபு! என வாயார அழைத்த அவன் அப்பாவின் உயிரற்ற உடலை அவனால் எப்படித்தான் பார்க்க முடியும்?

பாபு படபடக்கும் இதயத்துடன் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். வீட்டை அடைந்த போது அவனை அறியாமலேயே கண்களில் கண்ணீர் கொட்டியது. அப்பாவின் உயிரற்ற உடல் முன் அறையில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அவன்! அப்பா! என அலறியவாறு ஓடினான். கால்களை கட்டிப்பிடித்தவாறு கதறினான். மயக்க நிலையிலிருந்த அவன் தாய் மகனின் குரல் கேட்டு கண் விழித்தாள். ஓவென வந்து மகனைக் கட்டிக் கொண்டாள். “பாபு... வந்திட்டியா... சாகுறதுக்கு கொஞ்ச நேரம் இருக்கும் போது பாபு... பாபுன்னு உன் பெயரை தான்டா சொல்லிக்கிட்டிருந்தாரு. அவசரப்பட்டு உன்னை கோவிச்சிக்கிட்டதா திரும்பத் திரும்ப சொன்னாரு. உன்னை உடனடியா வர சொல்லி என் கிட்ட

சொன்னாரு. ஆனா உன்னை பார்க்காமலேயே அவர் போய் சேர்ந்துட்டாருடா...”

“அய்யோ அப்பா என்னை மாலையும் கழுத்துமா பார்க்க நினைச்சீங்களே. இப்போ நானே உங்களுக்கு மாலை போட வந்திடுச்சே. என்னை தோள்ல சுமந்து சோறூட்டினிங்களே. இப்போ உங்க கால்ல விழுந்து கதறும் படி வச்சிட்டங்களே. ஐயோ அப்பா... உங்க கால்ல விழுந்து மன்னிப்பு கேட்க நினைச்சேனே... அதுக்குள்ளே காலன் வந்துட்டானே. இனி என்னை எப்போ பாபுன்னு கூப்பிடப் போறீங்க...”

அவன் கத்தினான். கதறினான். எவராலுமே அவனை சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை. கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அப்பாவின் காலடியிலேயே இருந்தான். ஊண் உறக்கமில்லை. வெயில் பட்ட பனிக்கட்டிப்போல அவன் உருகி உருக்குலைந்து போனான்.

ஆயிற்று மேளதாளத்துடன் அப்பாவின் உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. அந்த வீடு அமைதியாக இருந்தது. பாபுவால் இலகுவில் அந்த சோகத்திலிருந்து விடுபடமுடியவில்லை. மேலும் இரண்டு நாட்கள் சென்றன. அப்பா ஆசையுடன் அடிக்கடி படிக்கும் அந்த பகவத் கீதை புத்தகத்தை தற்செயலாக பிரித்தான் பாபு. புத்தகத்தினுள்ளேயிருந்த அந்தக்கடிதம் கீழே விழுந்தது. அவன் அதை எடுத்தான். முத்து முத்தான கையெழுத்தில் அப்பாதான் எழுதியிருந்தார். இறப்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன் எழுதப்பட்டதாக சொல்லியது.

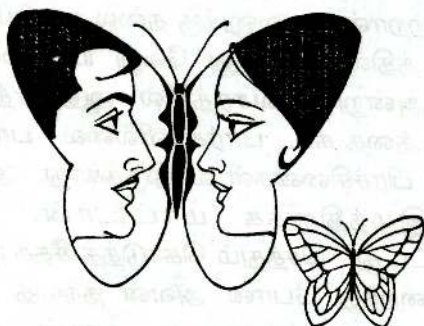

அவன் கடிதத்தை பரபரப்புடன் வாசித்தான்.

“அன்பு மகன் பாபுவுக்கு. உன் அப்பா எழுதும் கடிதம். என்னை மன்னித்துவிடு பாபு. உன்னுடன் தோழமையாக பழகிய நான் உன்னுடன் கலந்துக் கொள்ளாமல் என்னுடைய வாக்குறுதியை காப்பாற்றும் எண்ணத்தில் கல்யாண விஷயத்தில் உன்னை கட்டாயப் படுத்தியிருக்கக் கூடாதுத்தான். என் சொல்லை எப்போதுமே தட்டாமல் என் என்றால் எண்ணெயாக மாறி என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்திய உனக்கு நான் என்னத்தான் பெரிதாக செய்து விட்டேன். உன்னுடைய திருமண விடயத்தில் கூட உன் விருப்பத்தை கேட்காமல் என் சுயநலத்திற்காக உன்னை அம்பாக பாவிக்க நினைத்தது எவ்வளவு பெரிய தவறென்பது நான் நன்றாக உணர்ந்து விட்டேன். இத்துடன் நான் உனக்கு பார்த்த பெண்ணின் புகைப்படத்தையும் இணைத்துள்ளேன். நீ விரும்பினால் ஒரு முறை புகைப்படத்தை பார்த்துவிடு. என்னுடைய வங்கிக்கணக்கில் நான் சுயமாக சம்பாதித்த ரூபாய் ஆறு லட்சத்தை என் ஒரே வாரிசான உனக்கு கொடுக்கும் எண்ணத்தில் உன் சேமிப்புக் கணக்கு புத்தகத்தில் இன்றுத்தான் வைப்பு செய்தேன். உடனடியாக நீ புறப்பட்டு வரவேண்டும். நான் உன்னை என் முகத்தில் கூட விழிக்கக்கூடாதென்று அன்று சொன்னேன். ஆனால் உன் வரவை வழிமேல் விழி வைத்து பார்த்திருக்கிறேன். உடனே வருவாயா என்னை மன்னிப்பாயா மகனே...”

கடிதத்தை படித்து முடித்த பாபு 'ஓ'வென கதறியழுதான். கடிதத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த அந்த புகைப்படத்தை தற்செயலாக பார்த்தவன் மேலும் அதிர்ச்சியுற்றான். அவனுக்கு தலை சுற்றியது. காரணம் புகைப்படத்தில் இருந்தது வேறு யாருமல்ல ஸ்ரீதேவி தான். அன்று அவசரத்தில் ஆத்திரத்தில் அவன் புகைப்படத்தை கூட பார்க்கவில்லை. பார்த்திருந்தால் இவ்வளவு பிரச்சினைகள் வந்திருக்காது. அப்பாவையும் அவன் இழந்திருக்க மாட்டான். விதி சதி செய்துவிட்டது. செத்தும் கொடுத்த சீதகாதி கதையைப் போல் மறைந்து போன அவன் தந்தை அவனுடைய கடனை அடைத்ததுடன் அவன் காதலையும் வாழவைத்துவிட்டார்.

காதல்

சிறைக்கதவுகள் திறந்தன. வரதன் வெளியே வந்தான். ஐந்து மாதச் சிறைவாழ்க்கையானது அவனது இதயத்தை கல்லாக்கியிருந்தது. அன்பு, பாசம், கருணையாவும் வற்றி வடிந்துவிட்டது. மனம் பாலைவனமாகி விட்டது. அவன் அந்த இடத்தைவிட்டு மெதுவாக நடந்தான். தாகமாக இருந்தது. சிறையில் வேலை செய்ததற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட ரூபா நூறும் சில்லறையும் பையில் இருந்தது. தேநீர் கடையொன்றை நோக்கி நடந்தான். பசித்தது. நன்றாக சாப்பிட்டான். சூடான டீ வயிற்றில் இறங்கியதும் புது தெம்பு வந்தது. சிகரட் ஒன்றை வாங்கி பற்ற வைத்தான். வெளியே வந்தான். உடனடியாக தன் ஊருக்குச் செல்ல

வேண்டும். செய்யாத குற்றத்துக்காகவே சிறை சென்றான். இப்போது உண்மையாகவே அதைச் செய்யப் போகிறான். பஸ் நிலையத்தை அடைந்தான். தன் ஊருக்குப் போக வேண்டிய பஸ்ஸில் ஏறி அமர்ந்தான். அவனுக்கு திடீரென அழுகை அழுகையாக வந்தது. செண்பகம்! அவன் ஒரே தங்கை. அவள் இப்போது எங்கே, எப்படி இருப்பாளோ? இருப்பாளா அல்லது இறந்து விட்டாளா? ஐந்து மாதமாக அவனை யாரும் வந்து பார்க்கவில்லை. கடிதப் போக்குவரத்தும் இல்லை. அவன் தனிமையில் நாளெல்லாம் அழுதிருக்கிறான். தனக்கு ஏற்பட்ட இந்த நிலைக்கு யார் காரணம்?

“மாலதி!”

அவள்தான். அந்த நச்சுப்பாம்புதான். தான் உண்டு, தன் வேலையுண்டு என்றிருந்தவனை அவள் காதலில் சிக்கவைத்து, சிக்கிக் கொண்டதும் இவனை கைகாட்டி விட்டு சிக்கென தப்பிவிட்டாள். குற்றம் செய்தது அவள். ஆனால் தண்டனை அடைந்தது இவன். விடக்கூடாது, அவளை விடக்கூடாது. ஏற்கனவே மனதில் வைராக்கியம் உருவாகிவிட்டது. பஸ் ஓடத்தொடங்கியது. அவனின் எண்ண அலைகளும் பின்னோக்கி ஓடின.

செண்பகம் கார் பழகும் நிலையம் அதில் இரண்டு கார்கள் இருந்தன. வரதன் தான் உரிமையாளன். இரண்டு எடுபிடி பையன்கள். நேர்மையானவன். தொழில் பக்தியுள்ளவன். ஒழுக்கமானவன்.

அதனால் தான், இளவயது பெண்களும் அவனிடம் காரோட்டி பழக பயப்படாமல் வந்தார்கள்.

வரதனுக்கு தாய் தந்தையில்லை. அவன் ஒரு அநாதை, கடுமையான உழைப்புதான் அவனை இந்த நிலைக்கு உயர்த்தியது.

அவனுக்கு பத்து வயதிருக்கும் போது ஓட்டல் ஒன்றில் எடுபிடி வேலை செய்தான்.

அப்போதுதான் குப்பைத் தொட்டிக்கருகில் அநாதையாக கிடந்த அந்த பெண் குழந்தையை கண்டெடுத்தான்.

அதற்கு செண்பகம் என பெயரிட்டான். தன் உயிராக வளர்த்தான், செண்பகம் வந்தது முதல் அவன் வாழ்க்கையில் படிப்படியாக முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது.

இன்று இந்தளவுக்கு உயர்ந்துவிட்டான்.

அவன் தன் தங்கை செண்பகத்தின் மேல் உயிரையே வைத்திருந்தான். அதே போல செண்பகமும் அவன் மேல் பாசத்தைப் பொழிந்தாள்.

அவன் சிரித்தால் அவள் சிரித்தாள். அவள் அழுதால் அவன் துடித்தான்.

காலம் ஓடியது.

அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்த அவன் வாழ்க்கையில் மாலதி குறுக்கிட்டாள். கார் பழக வேண்டும் என்று வந்தாள்.

அவள் ஒரு பெரிய கோடஸ்வரரின் ஒரே மகள். தன் தந்தைக்குத் தெரியாமல் கார் பழக வந்தாள்.

அவன் தன் தொழிலைச் செய்தான்.

அவளுக்கு அவனை பிடித்து விட்டது. அவள் நெருங்கினாள். அவனோ விலகி ஓடினான். அவளால் அவனை மறக்க முடியவில்லை. ஒரு நாள் பார்க்காவிட்டாலும் துடித்துப் போனாள். அவனோ - கூடிய மட்டும் விலகியே இருந்தான்.

அன்று தற்செயலாக ஆற்றங்கரையில் அவளை அவன் சந்தித்தான்.

“உங்கக்கிட்ட ஒரு முக்கிய விஷயம் பேசணும்...”

“ம். எதுவாயிருந்தாலும்.... சீக்கிரமா சொல்லு... எ... எனக்கு நிறைய வேலையிருக்குது...”

“என்னைவிட... அப்படி முக்கியமான வேலை...”

“என்னோட நேரத்தை வீணாக்காம சொல்றதை சீக்கிரமா சொல்லு!”

“சொல்றேன்... வந்து... வந்து... நான்... உங்களை விரும்புகிறேன்..”

அவன் விக்கித்து நின்றான்.

இதயம் வேகமாக துடித்தது. பேசாமல் நடந்தான்.

“நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன்!” அவன் வேகமாக நடந்தான்.

“நீங்க எனக்கு பதில் சொல்றவரைக்கும் எத்தனை மணிநேரமானாலும் இங்கேயேதான் நிற்பேன்.”

அவன் திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடினான்.

மழை வருவதைப் போல இருந்தது. இலேசாக தூறல் போட்டது. அவன் நனைந்தபடியே வீட்டுக்கு வந்தான்.

பேசாமல் நாற்காலியில் சாய்ந்தான். நிமிஷங்கள் ஓடின. மழை பெரிதாக பெய்தது. மின்னல் வெட்டியது. இடி இடித்தது. மூன்று மணி நேரம் சொல்லாமல் நழுவியது. மழை நிற்கவில்லை.

“நீங்க பதில் சொல்றவரைக்கும் எத்தனை மணிநேரமானதாலும், இங்கேயேதான் நிற்பேன்.” திரும்பத் திரும்ப அவன் காதுகளில் அந்த வார்த்தைகள் ஒலித்தன.

அதற்கு மேல் அவனால் தாங்க முடியவில்லை.

குடையை எடுத்துக் கொண்டு, மறுபடியும் ஆற்றங்கரையை நோக்கி ஓடினான். வேகமாக ஓடினான். மூச்சிரைக்க ஓடினான். அவள் நின்றிருந்த இடத்தை அடைந்தான். அவள் மழையில் நனைந்தவாறு இன்னமும் அங்கேயே நின்றிருந்தாள். அவன் குடையை அவளிடம் நீட்டினான். அவள் பேசாமல் நின்றாள்...” உங்க முடிவு தெரியிறவரைக்கும் நான்

இப்படியே தான் இருப்பேன்” அவன் மனதில் பூக்கள் விரிந்தன. கண்களில் ஒரு துளி மின்னியது.

“சரி...சரி... நட...”

“உங்க முடிவு?”

“உன் காதலோட சக்தி எனக்கு புரியுது... ஆனா உன்னோட அந்தஸ்து என்ன? என் தகுதி என்ன? யோசிச்சப்பாரு...!”

“காதல் என்கிறது மனசு சம்பந்தப்பட்டது. ... தகுதி, அந்தஸ்தை வைச்ச வாறதில்ல”

“இருந்தாலும்....!”

“உங்களுக்கு தைரியம் இல்லையா?”

“அது நிறையவே இருக்கு...”

“என்னை வைச்ச சோறு போட உங்களால் முடியுமா?”

“உன்னை மாதிரி இன்னும் பத்துப் பேருக்கு கூட போட முடியும்.”

“அப்புறம் என்ன?”

அவன் முதன்முறையாகச் சிரித்தான்.

அவள் முகத்தை நோக்கினான்.

அவள் ஆற்றைப் பார்த்தாள்.

அவன் இலேசாக சிரித்தான்.

அவள் அவனை முறைத்தாள்.

அப்புறம் இருவரும் சிரித்தார்கள். குடையை வீசிவிட்டு மழையில் நனைந்தவாறு சிரித்தார்கள். வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். மழைநீர் அவர்களின் உடலைத் தழுவியது. அவர்கள் இருவரும் தழுவினார்கள். அங்கே மௌனம் நீடித்தது. காற்றுக்கும் அங்கே வேலையில்லை. அவர்களின் காதல் வளர்ந்தது. வேகமாக வளர்ந்தது. தங்கு தடையின்றி வளர்ந்தது.

காலம் வேகமாக ஓடியது.

மாலதியின் தந்தை மயில்வாகனத்துக்கு விஷயம் எட்டியது. எதிலும், அந்தஸ்து, கௌரவம் பார்ப்பவர் அவர். எனவே - செய்தி எட்டியதும் எரிமலையானார். ஒரு கோடீஸ்வரனின் ஒரே மகள் - சாதாரண ஒருவனை நேசிப்பதா? அவர் கௌரவம் என்னாவது? ஆனால் - அவர் நிதானிப்பதற்குள் காரியம் மிஞ்சிவிட்டது. மாலதி உடுத்த உடுப்போடு வெளியேறிவிட்டாள். மயில்வாகனம் காசை வீசினார். அவரின் ஆட்கள் நாலாபக்கமும் ஓடினார்கள்.

கடைசியில் -

ஒரு கோயிலில் வைத்து தாலி கட்டப் போன போது அவளும் அவனும் பிடிபட்டார்கள், மயில்வாகனம் ஆவேசமானார், செல்வாக்கை காட்டத் தொடங்கினார், வரதன் பொலிசினால் கைது செய்யப்பட்டான். மாலதி வாக்குமூலம் கொடுத்தாள்,

தன் இஷ்டத்துக்கு மாறாக தன்னைக் கடத்திச் சென்று பலவந்தப்படுத்தி தாலி கட்டப் பார்த்தான் வரதன் என்று.

அவள் வாக்கு மூலத்தில் சொன்னாள். வரதனுக்கு ஐந்து மாத சிறைத்தண்டனை என தீர்ப்பாகியது.

அவன் கதறினான்.

துடித்து துவண்டான்.

அநாதையாக வீதியில் நிற்கப் போகும் தன் தங்கையை எண்ணி கண்ணீர் விட்டான். மாலதி மேல் கடுங்கோபம் ஏற்பட்டது.

தன் வாழ்வையே கெடுத்து குட்டிச்சுவராக்கி விட்ட அவளை பழிவாங்கத் துடித்தான். அவன் உள்ளத்தில் வஞ்சம் பெரிதாக வளர்ந்தது. அன்றே சபதம் செய்தான்.

வெளியே வந்ததும் அவளை பழிவாங்க வேண்டும். அவள் நிம்மதியாக வாழக்கூடாது. அவள் நிலையைக் கண்டு அவளுடையை தந்தை துடிக்க வேண்டும்... தன்னையே உலகம் என்று எண்ணியிருந்த தன் தங்கை தனியாக எப்படியெல்லாம் துடித்திருப்பாள்? அண்ணா! அண்ணா! என்று எப்படி கதறினாள்?

பஸ் குலுக்கலுடன் நின்றது.

அவன் எண்ணங்கள் கலைந்தன.

ஊர் வந்துவிட்டது. அவன் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினான்.

ஊரில் ஆங்காங்கே மாற்றங்கள் தென்பட்டன.

அவன் அவசரமாக நடந்தான். உடனடியாக தன் தங்கை செண்பகத்தைப் பார்க்க வேண்டும். “கடவுளே! அவள் நல்லபடியாக இருக்க வேண்டும்”

அவன் கால்கள் அவனை அறியாமல் ஆற்றங்கரையை நோக்கி நடந்தன. கால்கள் நின்றன.

இதே இடம் தான்! இங்கே தான் அன்று மழையில் நனைந்தவாறு அவள் நின்று தன் காதலை நிறைவேற்றினாள்.

“பசப்புக்காரி! பச்சை சிரிப்பினால் கடைசியில் என்னை பிச்சைக்காரனாக்கி விட்டாள். துரோகி! உன்னை விட மாட்டேன்... மரண தண்டனை கிடைத்தாலும் பரவாயில்லை...” குமுறினான் அவன்.

அப்போது -

“அண்ணா!”

வரதன் திடுக்கிட்டான். தங்கையின் குரல்...

குரல் வந்த திக்கை நோக்கினான்.

அங்கே அவன் தங்கை செண்பகம்... ஆனால் பக்கத்தில் இருக்கும் வாலிபன் யார்?

ஒடினான்.

விரைவாக ஒடினான்.

அருகில் சென்றான்.

நெற்றியில் குங்குமம்; தலை நிறைய பூ! கழுத்தில் தாலி! அப்படியானால்...? திருமணம் முடிந்துவிட்டதா...? எ....எப்படி?

“என்னண்ணே.... ஆச்சரியமா பாக்குறீங்க? உங்களை வந்து பாக்கத் துடிச்சேன்... ஆனா மாலதிதான்...!”

அவன் சீறினான்.

“அந்த வஞ்சகி, துரோகி பேரைச் சொல்லாதே!”

“ஐயோ அப்படி சொல்லாதீங்கண்ணா... நீங்க ஜெயிலுக்கு போனதுக்கப்புறம் அநாதையா ரோட்டில் இருந்த என்னை அணைச்சி ஆறுதல் சொல்லி... அவங்க அப்பாவையும் மீறி எனக்கு எல்லா உதவியையும் செஞ்சது மாலதி தான் அண்ணா... என் மனசுக்கு பிடிச்ச வரை கல்யாணம் செஞ்ச வைச்ச என் வாழ்க்கையில் விளக்கேத்தி வைச்சாங்க... ஆனா அவங்க வாழ்க்கை இருண்டு போயிருக்கு...”

அவன் நம்ப முடியாமல் அவளைப் பார்த்தான்.

“நீ...நீ... என்னம்மா சொல்றே?”

“அண்ணா அவங்க உண்மையிலேயே உங்களை உயிருக்குயிரா நேசிச்சிருக்காங்க அதனால் தான் -

அவங்க அப்பா சொன்ன மாதிரி பொய் சொன்னாங்களாம். அப்படி சொல்லாம இருந்தா உங்க உயிருக்கே ஆபத்து வரும்னு அவங்க அப்பா மிரட்டினாராம்... ஜெயிலுக்குப் போனாலும் பரவாயில்லை... ஆனா உங்க உயிருக்கு ஒரு ஆபத்தும் வரக்கூடாது என்கிறதுதான் அவங்களோட பயம். நீங்க உள்ளே போனதும், மாலதியை பிடிவாதமா ஒருத்தருக்கு கட்டிவைச்சிட்டாங்க... ஆனா... குடிகாரனான அவனுக்கு ஏதோ பயங்கரவியாதியாம். பணம், அந்தஸ்தை நம்பி, ஒரு வியாதிக்காரனுக்கு அவங்க அப்பா விஷயம் தெரியாம கல்யாணம் பண்ணிவைச்சாரு.... மூணாவது மாசமே நோய் முத்தி... எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டும் காப்பாத்த முடியாம மாலதியோட கணவன் இறந்துட்டாரு...

அதுக்கப்புறம்தான்... அவங்க அப்பா கவலைப்பட்டாரு... தன்னால தான் தன் மகளோட வாழ்க்கையே பழியாயிடுச்சுன்னு தினம் தினம் வேதனைடைஞ்சு ஒரு நாள் அவரும் போய் சேர்ந்துட்டாரு.

என்னை சுமங்கலியா வாழவைச்சிட்டு இப்ப அவங்க அமங்கலியா தனிமரமா நிற்கிறாங்க... இந்த விஷயமெல்லாம் உங்களுக்கு தெரியக்கூடாதுன்னு மாலதி என்னை கெஞ்சிக் கேட்டுக்கிட்டாங்க... அதனால தான் நாங்க யாரும் உங்கள பர்க்க வரல்ல... லெட்டரும் போடல... நான் நீங்க இல்லாம கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டாலும்... இன்னும் ஒண்ணும் சேரலை-உங்க

ஆசீர்வாதத்தோட தான்... ஒண்ணுசேரணும்னு காத்துக்கிட்டிருந்தோம்...”

காலில் விழுந்த செண்பகத்தையும் அவள் கணவனையும் கண்களில் நீர் பெருக ஆசீர்வதித்து விட்டு வரதன் அந்த இடத்தைவிட்டு விரைந்து ஓடினான்.

“ஐயோ மாலதி! உன்னை நான் தப்பா நினைச்சிட்டேன்... என்னை மன்னிச்சிடு... இப்பவும் சொல்றேன்... உன்னை விடமாட்டேன்.... ஆமா கைவிடமாட்டேன். நீ வெள்ளையாடையோட இருக்கக்கூடாது. உன்னை அழிச்சிட்டு தூக்கு தண்டனை அடைய நினைச்சேன். ஆனா... இப்ப சொல்றேன்... உனக்கு பூவையும், பொட்டையும் கொடுத்து உன்னோட கணவனா உன் அன்புல ஆயுள் தண்டனை அடைய முடிவு செஞ்சிட்டேன்...”

அவன் இப்போது நடந்தான். நடையில் வேகமில்லை. ஆனால் உள்ளத்தில் இருந்தது.

தனக்காக தீக்குளித்துவிட்டு புனிதவதியாக காத்திருக்கும் அவளுக்கு கைகொடுக்கப் போகிறான். அவன் மனதில் இப்போது அமைதி இருந்தது மாலதியைப் பற்றிய பெருமிதம் இருந்தது.

விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்!

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

ஒரு நதியின் தேடல் - லதா உதயன்	36.00
பாசத்தில் பிழையில்லை - ஜெயந்தி ரமேஷ்	34.00
நீ சாகமாட்டாய் ராதா - டாக்டர் தியாகராஜா	40.00
என்னை விட்டுப் போகாதே - புதுகை இராமையா	33.00
சிரிக்க சிந்திக்க சிறப்பான சிறுகதைகள்	33.00
சுதந்திர மண் - மூர்த்தி செல்லத்துரை	35.00
தாழ்வாரத்து தேவதை (பெமினா)	35.00
வாடகைத் தாய் - கவிஞர் முருகமணி	32.00
வரலாற்றிற்குத் தூக்கமில்லை	28.00
என் காதலி ஒரு கண்ணகி	35.00
வாழ்ந்திட உன் கையைக் கொடு	35.00
நான் உனக்காக நீ எனக்காக (சோம வள்ளியப்பன்)	35.00
ஆம் அந்தப் பெண்ணேதான்!	35.00
கணவனல்ல மகனுக்கு அப்பா!	32.00
சிகரம் தொடாத சிறகுகள்	42.00
அந்தப் பொன்மாலைப் பொழுதில்	40.00
உள்ளத்தில் ஊனமில்லை	30.00
அழகிற்கும் அப்பால்	55.00
கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்	40.00
தீமையின் திறவுகோல்	33.00
இன்னார்க்கு இன்னாரென்று	40.00
அவனுக்கென்றொரு மனம்	35.00
இதுதான் பாசமென்பதா?	33.00
இலங்கை எழுத்தாளர்களின் 26 சிறுகதைகள்	70.00
தில்ஜீத் தமிழ் கற்றுக் கொள்கிறாள்	47.00
சத்தியத்தின் சந்நிதியில்	60.00
அவள் எங்கே போகிறாள்	32.00
அம்மாச்சி	66.00
கோதாவரிக் கரையினிலே	40.00
எப்போதோ இறந்துவிட்டாள் அம்மா	45.00
ஈழவரின் இருபத்தேழு சிறுகதைகள்	80.00
பெயர் ஒன்று வேண்டும்	33.00
அன்பே அகல்யா	40.00
தனி ஆவர்த்தனம்	40.00
ஹாஜியார் வீட்டு நோன்புக் கஞ்சி	35.00
ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்	42.00

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

முழுப்பெயர் : சங்குபிள்ளை
பாலகிருஷ்ணன்

புனைப்பெயர்கள் : பாலா,
சங்குபிள்ளை,
கே.எஸ். பாலா
இளையபாலா

பிறப்பிடம் : அட்டன், நகரம்,
நுவரெலியா

ஆரம்பக்கல்வி : நு/ஹைலன்ஸ்
மத்தியக் கல்லூரி
அட்டன். கண்டி
பொலிடெக்னிக், மற்றும் தென்னிந்தியா.

ஹொழில் : கணக்காய்வாளர்

முதலாவது ஆக்கம்: தினகரன் பத்திரிகையில்

புதிய திருப்பம் சிறுகதை ஆக்கங்கள் வெளியிட்டு
ஊக்குவிக்கும் பத்திரிகைகளை; வீரகேசரி, சுடர் ஒளி, தினகரன்,
மித்திரன் வாரமலர், தினமுரசு, மற்றும் இலக்கிய பத்திரிகைகளான
ஞானம், மல்லிகை மற்றும் அமுது இதுவரை படைத்தவை.

தொடர்கதைகள் 03. சிறுகதைகள் 50, அரசியல், விஞ்ஞான,
ஆரோக்கிய, சினிமா இலக்கிய கட்டுரைகள் - 120க்கும் மேல்.
20 இசையும் கதையும் பிரதிகள் இலங்கை வானொலி வர்த்தக
சேவையில் இடம்பெற்றுள்ளன. இலங்கையில் வெளியான உழைக்கப்
பிறந்தவர்கள். மணிமேகலைப் பிரசுரமான இலங்கை எழுத்தாளர்களின்
சிறுகதைகள் ஆகிய தொகுப்புகளில் கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பெற்றுள்ள விருதுகள் : ரத்னதீப கண்டி கலை இலக்கியப்
பேரவை - மற்றும் நுவரெலியா தமிழாய்ச்சி மாநாட்டில் கௌரவம்.

முகவரி : 46/5, ஜோதிவிலா, டன்பார் வீதி,
அட்டன் - 220000, இலங்கை.

தொலையேசி : 051-2222057 051-2222399 051-2224815